A. E. van Vogt

RĂZBOI ÎMPOTRIVA YAZILOR

Editura LUCMAN

A.E - Razboi Impotriva Yazilor
Capitolul 1
La adăpostul întunericului, pasărea trecu rapid pe lângă submarin de la un capăt la altul al acestuia, zburând razant aproape la nivelul punţii şi la aproximativ zece metri spre babord. Era uriaşă, iar Kenlon, care îi zări înaintarea pe fundalul cerului înnorat, întoarse capul şi o urmări cum se îndepărta, schimbându-şi traiectoria, în zborul ei rapid spre nord-vest.
Kenlon îl privi întrebător pe maistrul timonier Reichert, care era ocupat cu aparatura electronică de direcţionare. Însă acesta nu părea să fi observat ciudata pasăre care trecuse pe lângă ei. Kenlon îşi îndreptă din nou privirea spre direcţia în care se dusese pasărea. Spuse, abia şoptit:
-Nu-i bună direcţia, păsărico! Dacă vrei să supravieţuieşti, nu spre Tokyo trebuie să zbori. De fapt...
Se opri încruntat. Ce ciudat, îşi spuse. Scoase telefonul din cutia lui impermeabilă.
- Aici Tedders, se auzi vocea locotenentului Tedders.
- Eu joc un joc, spuse Kenlon, şi nu mai pot ţine socoteală ca lumea. La ce distanţă ne aflăm de uscat?
-M-aţi trezit din somn, domnule, din cel mai adânc somn de care am avut parte de câteva săptămâni, spuse Tedders pe un ton plin de indignare.
Kenlon zâmbi satisfăcut. Între membrii echipajului se instituise un pariu, care urma să fie câştigat de acela dintre
ei care, atunci când avea să fie trimis să-1 trezească pe Tedders pentru ceva important, avea să-1 găsească dormind. Ofiţerul de pe submarinul *Sea Serpent** avea incredibila aptitudine de a se trezi cu câteva secunde înainte de a fi sunat.
Nimeni nu-1 văzuse vreodată moţăind când era de serviciu. Acum era de serviciu.
Tedders îşi încheie reproşurile, apoi spuse:
- Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, domnule Kenlon, Pacificul este probabil cea mai mare zonă oceanică în această emisferă, iar submarinul Flotei Americane *Sea Serpent,* care şi-a părăsit baza, în vederea celui mai lung parcurs de probă din scurta sa existenţă, se află acum la aproximativ o mie nouă sute de kilometri de cel mai apropiat atol cunoscut. Poate că aici e o mică exagerare.
- Mai uimeşte-mă puţin cu cunoştinţele tale, îl ironiză Kenlon. Înşiră-mi, fără prea multe înflorituri, numele tuturor păsărilor mari pe care le cunoşti şi care pot parcurge în zbor trei mii opt sute de kilometri.
- Păi ... ar fi albatrosul.

Făcu o pauză, iar Kenlon îl îndemnă:
- Hai continuă.
- Vezi dumneata - spuse Tedders cu iritare în glas -vreau să ştii că atunci când a început războiul din Coreea, tocmai mă instalam comod într-un fotoliu mare cu o pernă moale de la firma „Carruthers, Carruthers, Tait şi Carruthers", care nu sunt ornitologi. Nimeni nu-mi va putea da vreodată o explicaţie logică a faptului că, după terminarea războiului, m-am hotărât să rămân în armată şi să-mi petrec restul zilelor într-o ţeavă de scurgere, plină de instalaţii, în adâncul mărilor.
** Sea Serpent* = Şarpele mărilor
-Albatrosul, cugetă Kenlon cu voce tare. Ăsta are cumva o dimensiune de trei-patru metri, cu aripile desfăcute?
- Exact.
- Cu un cioc lung, puternic? -Mda!
-Cu paisprezece pene în coada rotundă şi cu aripi foarte înguste?
- Întocmai.
- Trebuie să te gândeşti la ceva, spuse Kenlon. Aceasta nu era aşa. Cu aripile întinse, măsura şase metri, avea aripi lungi.
- Poate că e jupânul tuturor albatroşilor.
- ... Fără cioc, fără nici un fel de pene în coadă - continuă Kenlon - şi cu un corp care părea aproape greoi, de mare ce era, chiar şi cu acele aripi mari. Întrebare: Pot liliecii să atingă dimensiunile unui mic avion?
-Întrebare, spuse Tedders. Oare căpitanii de vas se ţăcănesc după ce petrec o anumită bucată de timp în fiecare noapte, pe punte, deasupra celorlalţi? Sau tocmai asta-i problema, că ajung să plutească cu ajutorul câtorva păhărele din rezerva secretă de licori bahice?
Kenlon, care nu bea niciodată, se încruntă. Ştia că nu avea de ce să se supere, din moment ce el se aflase la originea micului joc. Nu-i pica însă deloc bine să i se spună în faţă că avea probleme psihice. Spuse, cu politeţe în glas:
- Voi mai face unele observaţii, domnule Tedders, şi de această dată voi purta ochelari.
Aşeză receptorul la loc şi rămase în picioare, învăluit în beznă, ridicându-şi privirea spre cerul nopţii. Stratul de nori se îngroşase în locul în care dispăruse pasărea, dar spre sud-est, acolo, unde luna era mascată de nori albi, se zăreau porţiuni albastre de cer pe care sclipeau stelele.
Trebuie că acolo, sus, bătea vântul, căci luna se deplasă brusc pe unul din acele fundaluri negru-albastre. Lumina ei pătrundea printr-o deschizătură din ce în ce mai mare. Prin această porţiune razele albe ale lunii învăluiau submarinul şi luminau cu putere marea întunecată.
O umbră traversa imaginea lunii. Kenlon, care era pe cale să se întoarcă, ridică din nou privirea. Apoi scoase un icnet şi se prinse cu putere de parapet.

Pe fundalul lunii se putea vedea clar silueta unui bărbat înalt cu aripi. Aripile nu erau deschise decât parţial şi erau nemişcate. Părea ţintuit acolo, precum o fiinţă de coşmar, o simplă siluetă neagră. Il privea fix pe Kenlon.
Această imagine imobilă se menţinu mult timp. Apoi picioarele i se îndoiră, trupul pierzându-şi aspectul uman.
O pasăre uriaşă ieşi din razele lunii, ţâşnind spre bezna din jur.
Minutele se scurgeau greu. Uriaşa navă strălucitoare înainta şuierând prin apele puţin agitate, ca un monstru despicând în viteză marea întunecată. Turbinele acţionate atomic îşi menţineau ritmul constant, în plină forţă. Prin tambuchi se ivi un cap.
- Pot să urc, domnule Kenlon? spuse Tedders. Kenlon confirmă cu o mişcare a capului.
- Ce este?
Tedders se caţără pe scară, până ajunse lângă el.
- M-am tot gândit, spuse el, la păsări care cu aripile întinse măsoară şase metri, la un ofiţer pe nume William Kenlon care este celebru pentru aprecierile sale extrem de exacte, când e vorba de distanţe sau de lungimea vapoarelor aflate la doi kilometri distanţă. Şi, în sfârşit, m-am gândit foarte mult la un tip pe nume Tedders care nu e dea-juns de isteţ ca să înţeleagă când o conversaţie e serioasă.
Se întrerupse.
- Chiar aţi văzut pasărea aceea?
Era o formă de a-şi cere scuze. Ceea ce însemna că ultimele cuvinte rostite de Kenlon la telefon îi trădaseră enervarea. Kenlon ezită. Căuta cuvintele potrivite pentru a descrie exact ceea ce văzuse ultima oară. Şi clătină încetişor din cap.
- Era întuneric, spuse el, şi era acolo - arătă undeva, în beznă - şi n-am văzut decât o imagine neclară.
- Din punct de vedere aeronautic - spuse Tedders - eu sunt un începător. Era cât pe ce să mă înscriu în aviaţie -spun că „era", deoarece m-au respins categoric. Dar oare ar fi fost posibil să fie avion mic, foarte lent? Un fel de avion de observaţie? La urma urmelor, nu sunt puţini cei care ar vrea să afle ce-i cu noi aici.
Kenlon nu răspunse imediat. Şi nu din cauză că spusele celuilalt nu i se păreau demne de analizat. Ceea ce făcuse să realizeze că văzuse, într-adevăr, ceva, era presupunerea lui Tedders, cum că vorbise foarte serios la telefon.
Se gândea intens: Ce am văzut? O pasăre asemănătoare unui om, care, cu aripile întinse, măsura şase metri! Începu, nesigur, să se întrebe dacă nu cumva o ţară reuşise să inventeze aripi ataşabile fiinţelor umane. Era o idee complet nouă. Şi îi trebui un minut pentru a-şi fixa în minte problemele mecanice ale unei astfel de invenţii.
Se trezi din scurta reverie cu convingerea că cel mai bine era să spună cât mai puţine. Zâmbi chinuit şi se uită la micuţul Tedders.
- Un asemenea avion să vină aici? spuse el neîncrezător. In plus ar fi apărut pe radarele noastre, dar nu mi s-a raportat nimic. Se pare că numai eu am văzut-o, şi nici eu nu sunt sigur...
- Domnule Kenlon!

Era maistrul-timonier Reichert. Kenlon se întoarse pe jumătate, enervat de întrerupere.
- Da? spuse el.
- Aţi trimis pe cineva la capătul punţii din faţă?
- Ce să fac? întrebă Kenlon.
Se răsuci. Apoi ajunse pe punte, ţâşnind spre silueta care era agăţată de proră. Auzea în spatele lui paşii grei ai lui Reichert, iar undeva, mai în urmă, Tedders dădea nişte ordine, printre dinţi, pe un ton răstit, prin tambuchi.
Când Kenlon se apropie, omul înaripat îşi ridică privirea. Ochii lui mari străluceau în noapte ca nişte giuvaeruri opace. Era prea întuneric pentru a i se putea distinge trăsăturile feţei, sau măcar conturul corpului.
Singurul lucru important, asupra căruia Kenlon se concentră după o privire scurtă, era faptul că omul-pasăre prindea un fel de obiect metalic de marginea exterioară a prorei lui *Sea Serpent.*
Obiectul metalic sclipea, reflectând jucăuş în jur razele intermitente ale lunii, acum parţial ascunsă. Omul ghemuit se aplecase deasupra lui, bătând din aripile sale monstruoase care porneau mult de sub omoplaţi.
Şi era nemişcat. Stătea agăţat acolo cu o disperare ciudată, apăsând obiectul metalic pe suprafaţa metalică a submarinului, în timp ce Kenlon, aplecat peste parapetul jos şi ţinându-se de suportul drapelului, lovi cu pumnul.
Izbi un corp foarte uşor, pufos, care reuşi cumva să-i evite lovitura, după care se întinse în faţă. Fu apucat de nişte mâini, apoi aruncat pe spate, peste parapet, pe puntea sigură.
Creatura îl urmă, bătând din aripi, în timp ce se repezea spre el.
Kenlon nu-şi dădu seama când anume se aprinseră reflectoarele. Se lupta cu putere contra unui trup uman extrem de uşor, dar la fel de puternic ca şi el.
Capul îi era izbit de aripi uriaşe. Omul-pasăre se desprinse brusc. Kenlon zări, preţ de o clipă, un chip uscăţiv, încordat, cu buze de om care dezveleau acum un şir de dinţi albi. Apoi trupul deşirat se ridică de acolo. Pentru o clipă, conturul omului înaripat deveni vizibil în fasciculul reflectorului, orientat în sus. Apoi, mai rapid decât razele oscilante, se răsuci în lateral şi se făcu nevăzut în beznă, spre nord.
În spatele lui Kenlon, ca o reacţie la cele petrecute, o mitralieră începu să spargă liniştea nopţii cu tirul ei.

Capitolul 2

Degeaba trăgeau în el, obiectul metalic asemănător unei farfurii pentru plăcintă rămânea neclintit pe prora din oţel.

Transpirat, Kenlon ridică privirea spre locul în care comandantul-adjunct, Jones-Gordon îngenunchea lângă drapel strângând cu putere încheietura lui Kenlon, în vreme ce acesta lucra cu cealaltă mână. Tremurând de epuizare, Kenlon spuse în cele din urmă:
- Ce ziceţi, domnule, folosim un aparat de sudură ca să-1 ardem?
-Cine să-1 mânuiască? spuse comandantul mohorât. Căldura ar putea declanşa bomba!
În mod surprinzător, Kenlon nici nu se gândise la obiect ca fiind o bombă. Furat de evenimente, uitase de orice, afară de problema de moment.
Acum, simţi că păleşte. Se uită la obiect cu groază, groază care îi aduse rapid aminte că era căsătorit şi avea un copil, nefiind deci în situaţia de a-şi risca viaţa.
Preţ de o clipă, gândul acela îl ţinu nemişcat. Apoi îşi ridică privirea spre Jones-Gordon. Cu un zâmbet rigid spuse:
- Voi face ceea ce trebuie, e datoria mea. Ridică glasul:
-Reichert, adu un aparat de sudură şi o scară din frânghie. Adu doi oameni, să mă ajute. Pas alergător!
- Am înţeles, să trăiţi!
-Pare transparent, nu cred că e o bombă, spuse comandantul gânditor. Era un tânăr cu nişte fălci colţuroase şi cu nişte ochi calzi, albaştri.
- Şi oricum e prea mică pentru a ne provoca vreo stricăciune serioasă. Veniţi aici, domnule Kenlon.
Kenlon nu ar fi reuşit să treacă parapetul de unul singur. Mâinile puternice ale lui Jones-Gordon îi traseră trupul slăbit peste parapet şi numai antrenamentul lui de ofiţer al marinei îl ajută să-şi îndrepte corpul tremurând şi să ia poziţie de drepţi.
Superiorul lui spuse cu o voce gravă:
- Bine că încă nu mă culcasem. Nu aş fi crezut toate acestea dacă nu le-aş fi văzut cu ochii mei. Bill, cine a fost?
- Un om cu nişte aripi, ca de pasăre, începu Kenlon să-i explice.
Se opri. Cuvintele îi goneau prin creier. Întregul trup i se încordă la gândul lucrurilor incredibile ce se întâmplaseră. Repetă încet:
- Un bărbat cu aripi... domnule, cred că ne-am pierdut minţile.
Cu coada ochiului, Kenlon văzu „bomba" în formă de suport pentru plăcinte, pe care o lăsase creatura. Şi gândul îi veni din nou în minte. Dacă era vorba de nebunie, ea nu venea din partea ofiţerilor şi a echipajului de pe *Sea Serpent.* Jones-Gordon vorbi din nou:
- Se ridică multe întrebări: De... unde... a venit? Ce. este? Care i-a fost scopul? Şi unde se află acum?
întrebările rămaseră fără răspuns; iar Reichert cu doi oameni sosiră cu cele necesare. După un minut, Kenlon era agăţat de parapet, de această dată fără a face vreun efort deosebit.

- Da, într-adevăr, e transparentă, anunţă el. Iar interiorul seamănă cu o lampă radio, mai ciudată. Chemaţi-1 pe Mac Rae.
În timp ce îl aşteptau pe operatorul radio, Kenlon avu timp să realizeze cât de stranie era întreaga scenă, acolo în mijlocul Pacificului. Reflectorul fusese stins. Învăluit de o beznă străbătută doar de fasciculele iscoditoare ala lanternelor, submarinul semăna cu o fantomă pe o mare neagră, nesfârşită. Acum că grandiosul şi sofisticatul vas de război îşi încetinise înaintarea la minim, briza pe care o crea mişcarea sa încetase. Era foarte cald. Acolo unde se afla suspendat deasupra abisului mării, părea şi mai cald şi, ca întotdeauna în timpul nopţii, porţiunea cu puţin deasupra apei era infinit mai neagră.
Era ca o altă lume. Undeva acolo sus, în cerul înnorat, creatura se îndrepta în zbor înapoi spre vasul de pe care probabil că sosise, sau poate că acest vas nici nu exista.
Kenlon spuse cu o voce gâtuită:
- Domnule comandant, vă daţi seama că e posibil ca acea creatură să nu aibă unde ateriza, decât acest submarin?
Ciudat era că el nu se mai îndoia câtuşi de puţin că Omul-pasăre avea să revină.
Mac Rae coborî cu multă băgare de seamă pe deasupra laţului voluminos pe care era aşezat Kenlon. Era un tip mărunţel, îndesat, şi îi spuse în şoaptă lui Kenlon:
- Dacă m-ar putea vedea mama acum! Dar voi face faţă cu curaj situaţiei, fără să promit nimic, dar şi fără să mă tem. Ţineţi lanterna aceea aplecată, domnule Kenlon. O să mă uit înăuntru din partea aceasta.
Kenlon se conformă în linişte.
- În mod sigur nu e o bombă, mormăi Mac Rae. E ceva electronic, sofisticat. Unele conexiuni nu prea au logică.
Se întrerupse:
- Oh! spuse el, cu putere.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Kenlon repede.
- Acolo înăuntru e un mic tub care e pur şi simplu suspendat, în mijlocul unui vid. Nu e prins de nimic. Uitaţi-vă şi dumneavoastră, domnule Kenlon, şi spuneţi-mi dacă mi-am pierdut eu minţile. La dreapta, acolo. Mă scuzaţi, dar o să vă las pe dumneavoastră.
Kenlon dădu să se aplece, dar înainte de a se putea uita mai temeinic, comandantul Jones-Gordon strigă, pe un ton aspru:
- Domnule Mac Rae, ar putea fi folosit acest aparat de către un submarin inamic pentru a ne localiza?
Era *o* întrebare stupidă. Nu părea deloc stupidă, Kenlon ştia acest lucru. Dar era stupidă. Se părea că numai el îşi dădea seama de ce.

Ei văzuseră creatura numai câteva secunde, şi de la distanţă. Dar el se luptase cu ea. El îi simţise pielea fină, pufoasă. Aripile acelea mari, pline de viaţă, îl izbiseră în cap. Simţise în mâini trupul suplu dar puternic al unui bărbat, un trup incredibil de uşor, cu o greutate de cel mult optsprezece kilograme.
Detaliile începuseră deja să li se estompeze în minte, ca şi stranietatea acelei fiinţe. Căutau o explicaţie naturală, ceva care să se încadreze în modelul de viaţă aşa cum exista ea de zece mii de ani, şi mai ales să-şi găsească un loc între războaiele dintre naţiuni şi curiozitatea fiecăreia faţă de armamentul celorlalte. Dar nu avea să uite niciodată realitatea şocantă a ceea ce văzuse şi atinsese. Iar mintea lui nu avea să caute explicaţii sofisticate, inaccesibile.
Il auzi pe Mac Rae spunând:
- Nu există nici o sursă de alimentare, domnule, nici o baterie. Nu văd cum poate fi folosită pentru ceva în stadiul ei actual.
Comandantul probabil că luase deja hotărârea, căci spuse imediat:
-Veniţi amândoi pe punte. Domnule Mac Rae, vă puteţi întoarce înăuntru. Domnule Kenlon vreau să vă vorbesc. Paley, arde tu chestia aia, dar n-o lăsa să cadă în mare. Avem nevoie de ea. Munson, dă-i o mână de ajutor lui Paley.
Era ceva pozitiv, măcar se acţiona cumva. Avea darul să mai calmeze atmosfera şi era şi un punct de plecare. Senzaţia de pericol, de dezorientare începu să scadă. Când se aflară singuri la turnul de pilotaj, Jones-Gordon spuse pe un ton mohorât:
- De ce nu a fugit imediat? Ce rost a avut să se lupte cu tine câteva minute?
Nu era o întrebare la care Kenlon să creadă că are răspunsul corect, dar cântări problema în minte. Spuse:
- Domnule comandant, cred că a vrut să câştige timp.
- Pentru ce?
- Era ocupat cu fixarea acelui... mă rog... acelui dispozitiv pe prora noastră. Sudura, sau ce metodă de lipire o fi folosit, avea nevoie de timp să se fixeze.
Jones-Gordon se încruntă:
- E o explicaţie rezonabilă, recunoscu el. Şi-a asumat riscuri foarte mari.
Adăugă în cele din urmă:
- Încă n-am scăpat de el.
Kenlon îl privi atent, în întuneric, pe comandant. Îl considerase întotdeauna pe Jones-Gordon tipul de om de afaceri superior, care ajunsese din greşeală la Annapolis. Acest exemplu de adaptabilitate îi stârnea o enormă admiraţie. Atunci când considerase mai devreme că Jones-Gordon pusese o întrebare stupidă, nu luase în calcul faptul că un comandant trebuie să facă absolut totul pentru a asigura siguranţa

navei sale. Gradul lui îl obliga, de asemenea, să se asigure că nici o altă forţă nu punea stăpânire pe informaţiile referitoare la navă şi la performanţele acesteia, atâta timp. cât se afla sub comanda lui.
- Aveţi vreo sugestie? întrebă Jones-Gordon. Kenlon ridică din umeri.
- Trebuie să desprindem tubul acela, aceasta e prioritatea. Şi v-aş sugera ca santinelele să patruleze pe punte toată noaptea. Ar fi nemaipomenit dacă l-am putea prinde viu. Altminteri, am face mai bine să nici nu raportăm ce am văzut, spuse el cu o grimasă semnificativă.
Vocea comandantului Jones-Gordon răzbătu sec prin noapte:
- Înţeleg la ce te referi, locotenente. Eu ... Se întrerupse, apoi strigă cu asprime:
- Ce este, Munson?
- Paley mi-a cerut să vă spun, domnule, că aparatul de sudură nu are efect, nici asupra obiectului, nici asupra oţelului din jurul acestuia. Nici măcar nu se înmoaie, spuse el. Vrea să ştie ce are de făcut.
Kenlon realiză cu tristeţe că era o întrebare normală.
Noaptea se scurgea greu. Submarinul *Sea Serpent* îşi reluase viteza normală. Apa şuiera, turbinele duduiau cu putere. Kenlon se uita nerăbdător după breşe în nori care să permită lunii să împrăştie bezna nopţii.
Dar norii continuau să se retragă, aducând cu ei o masă de întuneric, uneori reducând vizibilitatea până într-acolo încât îi era aproape imposibil să-1 distingă clar pe Reichert. aflat la doi metri de el. Ca să nu mai vorbim de santinele...
Kenlon gemu. Ca şi Jones-Gordon nici el nu era prea încântat să aprindă reflectoarele, dar ar fi fost frumos ca *Sea Serpent* să fie văzut în întreaga-i splendoare.
- Domnule Kenlon.
Kenlon tresări, apoi fu cuprins de un sentiment de vinovăţie. Nu-1 auzise pe comandant ieşind prin tambuchi.
- Da, să trăiţi!
Jones-Gordon se apropie şi se sprijini de parapet, alături de el.
- M-am tot gândit la sfatul pe care mi l-ai dat, Bill, acela de a organiza o echipă care să desprindă cu forţa tubul de pe carcasa navei. Răspunsul este nu. Şi iată de ce, spuse el în şoaptă.
Kenlon păstră tăcerea. Celălalt continuă:
- Sea Serpent este extrem de preţios, nu ne putem permite riscul să nu ajungă înapoi la bază intact. Dar ceea ce s-a întâmplat aici e fără precedent. Gândeşte-te, un om cu aripi!
Kenlon analiza deja problema de o oră, fără a îndrăzni să se gândească la adevărata ei gravitate. Nu răspunse, dar se simţi din nou cuprins de acel sentiment nou de respect, faţă de superiorul său,

care părea că aprofundase problema într-atât încât ajunsese la o decizie.
- Bill, vreau să-ţi pui întrebarea - presupunem că vom da cu toţi declaraţii asupra celor întâmplate, la întoarcere. Ne-ar crede, acum sunt sigur de asta. E puţin probabil că trei dintre ofiţerii superiori de pe noul submarin de luptă, ultimul răcnet, mândria Marinei, să-şi piardă minţile în acelaşi timp. Bun, să presupunem că ne întoarcem cu obiectul acela ataşat la prora, şi că povestea noastră este acceptată - ştii ce s-ar întâmpla?
Kenlon bănuia. Acest gând nu-i dăduse pace deloc în ultimele şaizeci de minute. Spuse:
- Oamenii de ştiinţă v-ar ataca pe dumneavoastră, în calitate de căpitan, din toate părţile. V-ar face cu ou şi cu oţet, şi v-ar reproşa că nu sunteţi decât un marinar clasic, lipsit de imaginaţie, care s-a tâmpit din cauza obiceiului de a se supune regulamentelor. Desigur că toate acestea s-ar stinge, deoarece conducerea Marinei v-ar lua apărarea şi ar spune că a-ţi procedat corect gândindu-vă în primul rând la siguranţa vasului. Din când în când, misterul omului-îna-ripat ar mai fi analizat în suplimentele ziarelor de duminică, iar gestul comandantului Jones-Gordon ar- fi deplâns. Şi în joc ar fi chiar gradul dumneavoastră. Marina ar face cumva să vă treacă neobservat când ar fi vorba de avansări, în baza convingerii că aţi eşuat la un test. Oare am exagerat cu ceva, domnule?
Interlocutorul lui răspunse pe un ton mohorât:
- Absolut deloc.
Izbucni apoi, plin de încordare:
- Kenlon, trebuie să-1 prindem pe individul acela. Sincer să fiu, nu cred că ar fi o acţiune periculoasă. Băieţii or să aducă nişte plase, şi o să am grijă să...
Dinspre pupa se auzi un strigăt puternic, apoi o împuşcătură, şi un val de întuneric se abătu asupra cabinei de pilotaj. Nişte aripi uriaşe provocau un suflu violent. Reichert scoase un urlet sălbatic, urmat de un răcnet din partea comandantului:
- Nu trageţi!
În clipa următoare, omul-pasăre era în mâinile lor. Nu era o victorie glorioasă. Omul-pasăre ateriză în mijlocul lor, iar ei îl năpădiră cu lovituri. Kenlon îi suci braţul la spate creaturii, care oricum nu opunea rezistenţă şi îi ţinu strâns o aripă pentru a o împiedica să-i ridice pe toţi în aer. Aceasta nici nu încercă. În clipa următoare, bărbaţii cu plasele dădeau năvală prin tambuchi. Le luă în jur de un minut ca să-1 lege fedeleş, şi încă puţin pentru a-1 trece prin tambuchi, apoi...
Kenlon era singur cu Reichert. Strigă, puţin buimac, spre punte:
- Ce s-a întâmplat, Jonston? Ce te-a făcut să tragi?
- L-am găsit agăţat de pupa, domnule.

- Cum?! strigă Kenlon furios.
- Nu ştiu de cât timp era acolo, domnule, încordat, înfrigurat, Kenlon străbătu în fugă puntea.
Aprinse lanterna. De ceea ce se temuse, nu scăpase.
Fixată pe pupa, era o copie exactă a „tubului radio" de la prora.

Capitolul 3

Îi ceru la telefon lui Tedders să-1 cheme pe comandant. Vocea lui Jones-Gordon se auzi un minut mai târziu. Kenlon îi explică ce aflase. Încheie pe un ton calm, în contradicţie cu nervozitatea care-1 încerca:
- Domnule, se pare că şi-a îndeplinit misiunea împotriva noastră şi apoi, cum nu avea unde să aterizeze, s-a predat.
Urmă o clipa de tăcere, apoi:
- Îl trimit sus pe domnul Tedders, domnule Kenlon. Vreau să vii aici. Poate cunoştinţele dumitale lingvistice ne vor ajuta să înţelegem ce încearcă să spună tipul ăsta.
Kenlon se trezi în faţa unei scene stranii. Omul-pasăre fusese eliberat din plasele care-1 ţineau prizonier şi avusese timp să-şi netezească penele zburlite. Stătea, lipsit de constrângeri, în camera centrală ultrasecretă a torpilelor, cu faţa la numeroşii săi paznici.
Privindu-1 atent, Kenlon uită pentru o clipă de orice altceva. Toate gândurile lui anterioare fuseseră cumva influenţate de prezenţa nopţii. Crezuse că se obişnuise cu creatura, dar nu era aşa. Aici, sub lumina orbitoare, incredibilul devenea realitate. Cu un efort uriaş reuşi să se controleze.
Creatura era mai scundă decât crezuse, nu avea mai mult de un metru cincizeci înălţime. Pieptul îi părea diform. Era îngust şi ascuţit, ca pieptul unei păsări. În rest trupul părea destul de normal, destul de uman. Kenlon nu vedea locul în care aripile porneau din trup, dar ele aveau o lungime cu puţin peste doi metri şi cincizeci fiecare. Aşa cum stăteau acum, strânse pe din două, ajungeau la numai şaizeci de centimetri peste capul bărbatului.
Aripile erau cenuşii, brăzdate cu dungi roşii şi albastre. Trupul avea o culoare albă-cenuşie şi era acoperit de un puf fin. Chipul era alb, cu o expresie sensibilă şi cu ochi foarte mari.
Kenlon îşi întrerupse forţat această examinare detaliată şi se întoarse ezitant spre comandantul Jones-Gordon.
- Domnule, ce este cu tuburile astea două? Comandantul îi susţinu privirea.
- Cunoşti decizia mea, domnule Kenlon, spuse el în cele din urmă, politicos. Cu toate acestea - adăugă el - i-am ordonat lui Tedders să alcătuiască o echipă specială care să distrugă unul dintre tuburi. Cred că în câteva minute vom auzi împuşcăturile.

Nu era deajuns. Arma ar fi trebuit pregătită mai devreme ca măsură de precauţie, chiar dacă nu se prevedea folosirea ei imediată. Acum hotărârea fusese deja luată, întârzierea putea însemna... ei bine, oare ce putea însemna?
In ciuda nesiguranţei lui, era tot mai convins că aceasta avea să fie una din cele mai lungi aşteptări din cariera lui.
Realiză că Jones-Gordon nu terminase de vorbit.
- ...am încercat deja să comunicăm cu el în şapte limbi; şi de fiecare dată răspunde într-o limbă care nu se aseamănă cu vreuna dintre ele.
Kenlon nu avea nevoie să întrebe cum sunt cele şapte limbi. Jones-Gordon vorbea, destul de stricat, franceza şi germana. Iar printre membrii echipajului se aflau cinci cu diferite origini: greacă, poloneză, olandeză, rusă şi spaniolă.
El nu avea nevoie să se folosească de germană şi franceză, pe care le ştia, astfel că nu mai rămâneau de încercat decât cunoştinţele lui superficiale de japoneză, chineză-cantoneză, italiană şi arabă.
Începu cu japoneza, chinuindu-se ca de obicei. Iar răspunsul primit fu atât surprinzător cât şi descurajator: o succesiune de sunete melodioase, înalte, dulci, clar articulate, dar care lui îi sunau ca cea mai pură babilonie.
Kenlon nu-şi mai pierdu timpul cu celelalte limbi pe care le cunoştea. Ceasul îi indica trecerea a destule minute - arma avea să tragă asupra obiectului de la pupa din clipă în clipă.
- Încă o dată! Ridicaţi-1 la loc! Îi spuse lui Tedders:
- Cel puţin o să-i defectăm mecanismul interior, prin şocul loviturilor. Noi...
Se dusese, împreună cu Tedders, în spatele celor din echipaj, care asudau din greu. Aceştia se transformaseră într-o clipită în schelete care trudeau din greu, fără a-şi schimba locul
Lumina tubului le pătrunse trupurile, trecu prin tubul pe care îl încărcau, prin peretele despărţitor al punţii. Era o strălucire albă, atât de intensă încât Kenlon se temu că îi va arde ochii. Ridică instinctiv mâna, într-un gest de autoconservare. Avu timp să-şi vadă oasele braţelor şi ale degetelor. Iar apoi... Apoi se trezi, zbătându-se, sufocându-se, dând din mâini într-un hău ameţitor de apă caldă.

Capitolul 4

Kenlon îşi ţinu respiraţia. Îl ustura gâtul din cauza apei înghiţite. Îşi. simţea întregul trup zguduit de tusea îngrozitoare care ameninţa să frângă rezistenţa muşchilor săi încordaţi.
Simţea, în acelaşi timp, că este ridicat în viteză la suprafaţă. Începu să înoate frenetic, în sus, cât mai sus. Şi exact în vâltoarea acelei combinaţii intense de efort şi disperare, un gând puse stăpânire pe el:

„Ce se întâmplase? Oare ce se petrecuse?" Ţâşni la suprafaţă ca un glonţ, se scufundă din nou, apoi ieşi, trăgând cu disperare aer în piept şi zbătându-se cu putere. Trupul îl durea şi îi tremura din cauza efortului produs de tuse. Apa se învolbura, în timp ce el se zbătea să-şi menţină capul deasupra jetului înspumat.
Auzi cum apa vuia cu putere, undeva în apropierea lui. Apoi sunetul se stinse, însă fu lovit brusc de o serie de valuri uriaşe, care îl târau cu mare viteză şi care îl înghiţeau aproape complet.
Supravieţui, nu ştia nici el cum, dar supravieţui. Marea se linişti. Vomită apa scârboasă pe care o înghiţise, îşi eliberă trupul de greaţă şi privi, buimac, în jur.
La patru metri mai în colo, un cap de om era săltat în sus şi în jos de mişcarea ritmică a apei. Mai departe, la aproximativ un kilometru şi jumătate, se afla un ţărm lung, cenuşiu, nuanţă punctată din loc în loc de coloritul verde al vegetaţiei sărace.
Ţărmul se întindea pe toată lungimea orizontului, fără întrerupere, sub cerul înnorat.
Întregul peisaj al uscatului avea un aer straniu, respingător, dând o senzaţie greu de descris. Cuprins de nelinişte, Kenlon îşi întoarse privirea de la el, văzu din nou capul de om purtat de valuri şi creierul său, până atunci paralizat, se puse în funcţiune.
Tedders? Dar oamenii? Dar *Sea Serpent?*
Gândurile se asemănau cu o succesiune de junghiuri dureroase.
Gemând, Kenlon se răsuci în apă.
- Dan, urlă el. Dan Tedders!
Îi răspunse un strigăt îndepărtat.
- Aici sunt, Bill. Aici, cu Davisson. N-am păţit nimic. Dar tu?
Le văzu capetele la aproximativ o sută de metri în stânga lui. Cuprins de uşurare, Kenlon strigă:
- Sunt bine!
Cu lacrimi în ochi se întoarse din nou spre capul din apropiere.
Recunoscu, încordat, profilul chinuit al bărbatului.
- Black, spuse el. Eşti bine? Omul părea năucit.
- Da, domnule, bolborosi el. Kenlon se apropie de el.
- Eşti sigur?
- Da, domnule. Apoi, pe un ton agitat:
- Dar prietenul meu, Johnson, domnule! Nu-1 găsesc!
- Johnson! urlă Kenlon peste întinderea de apă.
Se răsuci, stând cât mai drept, şi strigă din nou. Marea nesfârşită şi agitată rămase tăcută. Tedders şi Davisson se apropiau înot de el. Dar nu se zărea nici urmă de Johnson.
Dacă se gândea la cele întâmplate, năprasnice şi surprinzătoare, era un miracol că existau supravieţuitori. Patru din cinci! Gândi el. Dorinţa

puternică de a trăi a omului era, de bună seamă, măreaţă şi minunată.
Dar... unde era *Sea Serpent?*
Îşi spuse, plin de îndoială, că de fapt nu avea de ce să îşi facă griji. Vuietul acela pe care îl auzise trebuia să fi fost cauzat de ieşirea la suprafaţă a submarinului. Din clipă în clipă acesta avea să...
La două sute de metri depărtare se zări învolburare în apă, plină de spumă. Apoi apăru un periscop... *Sea Serpent* ieşea la iveală.
Imediat ce puntea nu îi mai era plină de apă, începu să încetinească. Primul care se ivi fu comandantul Jones-Gordon, urmat imediat de o jumătate de duzină de membri ai echipajului.
Câteva minute mai târziu cei patru bărbaţi se aflau deja la bord, Kenlon anunţă pierderea lui Johnson. Apoi primi permisiunea de a coborî şi de a se schimba. Când ieşi prin tambuchi, Jones-Gordon îl abordă, gesticulând:
- Bill, unde ne aflăm? Ce s-a întâmplat?
Era o întrebare încuietoare, realiză Kenlon cu amărăciune.
Studie ţărmul cu binoclul, şi petrecu mai multe minute scrutând pământul sterp.
Pe măsură ce submarinul se deplasa paralel cu ţărmul foarte jos, în faţa ochilor lor se derula un peisaj bolnăvicios. Petele de verdeaţă se dovediră a nu fi altceva decât ierburi marine. Şi peisajul nu se schimbă nici după o oră.
Patru ore mai târziu; ţărmul începu să urmeze o direcţie mult mai divergentă faţă de cursul lor.
Era imposibil de ştiut dacă era un golf sau o schimbare definitivă de direcţie a liniei ţărmului. Kenlon, care se duse să tragă un pui de somn în cabina lui, urcă din nou pe punte şi văzu cum submarinul încetini până când ajunse să se târască, practic. Întoarse capul, când Jones-Gordon veni lângă el. Comandantul spuse:
- Cred că ar fi mai bine să navigăm în derivă, şi să-1 interogăm pe prizonierul nostru. Aşteptam să vii şi dumneata, înainte de a începe interogatoriul.
În timp ce coborau, comandantul adăugă, încruntat:
- Nici nu ştiu ce atitudine să adopt faţă de el. E vinovat de moartea lui Johnson, şi cu toate acestea, când te-ai dus pe punte, cu puţin înainte de cele întâmplate, s-a aruncat peste noi, împiedicându-ne să te urmăm, şi salvând în mod cert multe vieţi. De asemenea - continuă el pe acelaşi ton ferm - când te-ai luptat cu el prima oară, ar fi putut să te azvârle în mare. Dar nu, el te-a aruncat pe punte. Oare e posibil să nu aibă intenţii criminale faţă de noi, ca indivizi? continuă comandantul.
Kenlon nu se mai simţea în stare să răspundă la o astfel de întrebare. Şi în plus, cunoscându-şi superiorul, bănuia că ea era una retorică.

Încercă pentru o clipă să-şi imagineze cum interlocutorul său abordează, prin prisma gândirii sale extrem de practice, problema omului înaripat şi toate cele întâmplate.
Îi venea însă greu să-şi imagineze acest lucru. Renunţă, conştient totuşi de faptul că nu era o postură de invidiat pentru un astfel de om.
Il găsiră pe omul-pasăre desenând cu aviditate în carneţelul lui Kenlon.
- A dormit puţin, îi anunţă santinela. Când s-a trezit, a tot arătat spre carneţel, aşa că până la urmă i l-am dat, domnule.
- Ai procedat foarte bine, spuse comandantul. Acum dă-te la o parte, şi stai cu ochii pe noi, cât timp ne ocupăm de el.
Kenlon văzu, cu emoţie, că omul-pasăre le făcea semn să se apropie. Era o senzaţie ciudată, aceea de a se apropia de creatură şi de a se apleca împreună cu ea asupra carneţelului.
Senzaţia se stinse. Întreaga atenţie îi fu captată de carneţel şi de desenele din el.
Pe prima pagină se afla o schiţa clară a Soarelui şi a primelor trei planete ale acestuia. Omul-pasăre arătă spre Terra, apoi întinse spre Kenlon şi Jones-Gordon un deget subţire. Indică din nou Terra, apoi făcu un gest spre sine însuşi.
După o scurtă tăcere, Kenlon spuse:
- Domnule, cred că vrea să ne spună că se trage de pe Pământ, ca şi noi.
Jones-Gordon se încruntă, iritat:
- Bineînţeles că se trage de pe Pământ. De unde altundeva să fie?
Kenlon realiză brusc că acesta era defectul pe care îl sesizase la Gordon-Jones, fără ca înainte să-1 fi putut identifica exact.
Dintr-o dată, afirmaţia de mai devreme a comandantului conform căreia, dacă acesta nu ar fi văzut el însuşi omul-pasăre, nu ar fi crezut în existenţa lui, căpătă o nouă semnificaţie. Văzând ceva aparent imposibil, îl acceptase ca pe un fapt real. Dându-se astfel impresia că era perfect conştient de toate implicaţiile fantasticei creaturi care ate-rizase printre ei.
Lucrurile însă nu stăteau deloc aşa. Imaginaţia lui era incapabilă de a sesiza posibilităţile mai îndrăzneţe, impro-babilitatea firească şi certă ca un asemenea om-pasăre să se ivească de nicăieri la mijlocul secolului douăzeci.
Dezamăgit şi oarecum deranjat la gândul eventualelor variante neplăcute, Kenlon făcu singurul lucru logic: păstră tăcerea.
- Ce dracu e asta? spuse Jones-Gordon.
Kenlon se trezi din visare. Îşi aţinti privirea dedesubtul desenului cu sistemul solar, asupra unui grup de simboluri pe care i le indica omul-pasăre:

Creatura părea să-şi dea seama că erau din nou atenţi la ea, căci le indica simbolul izolat de deasupra, apoi Pământul, de deasupra, şi începu să-şi rotească încet degetul în jurul Soarelui. O dată, de două ori, de trei ori - de nouă ori parcurse circuitul, după care arătă din nou spre simbolul solitar din grupul de figuri.
Jones-Gordon spuse, plin de curiozitate:
- Oare încearcă să spună că reprezintă nouă ani?
- Aşa cred, domnule, spuse Kenlon calm.
- Ciudat mod de simbolizare, eu aşa zic, mormăi comandantul. De ce nu face zece şi simplifică toată treaba? Acum ce face?
Omul pasăre arăta din nou în direcţia simbolului din primul rând. Il lovi uşor cu degetul, ca şi cum număra ceva. Kenlon numără odată cu el: unu, doi, trei... până la unsprezece. Apoi creatura arătă spre cel de-al doilea şir.
- M-am prins, spuse Kenlon. Unsprezece înmulţit cu nouă face nouăzeci şi nouă. Cele două simboluri semnifică nouăzeci şi nouă de ani.
Se simţea străbătut de un fior de excitare. Făcu semn spre cel de-al doilea şir.
- Dacă primele două grupuri înseamnă 9 şi 99, cel de-al treilea trebuie să însemne 11 înmulţit cu 99 sau 1089, şi aşa mai departe, până ce...
Se opri, căci omul-pasăre le indica din nou primul simbol, Începu să bată cu degetul în el mai mult timp, de data aceasta. Se scurse un minut, iar Kenlon continua să numere, urmând bătăile degetului... 90..., 100, 101, 102..., 111.
Numărătoarea se opri la 111. Omul-pasăre indică iarăşi simbolul izolat, apoi arătă spre rândul al. treilea.
- Ei bine, 111 înmulţit cu 9 face 999, spuse Kenlon cu voce tare. Ceea ce înseamnă că al patrulea rând înseamnă 1111 înmulţit cu 9, sau 9999 de ani, şi aşa mai departe până la ultimul rând, adică la 999 999 de ani. E o reprezentare cam ciudată, dar trebuie că la bază are un solid principiu matematic.
Dorea să mai adauge ceva, dar omul-pasăre îşi rotea rapid degetul în jurul Soarelui. În cele din urmă, luă foaia de hârtie, şterse ultimele două rânduri şi adăugă alte patru grupe pe rândul al patrulea, şi apoi două simboluri suplimentare. Creatura arătă acum spre acest rând şi apoi spre sine.
Kenlon, nedumerit, îşi ţinu respiraţia. Ce încerca fiinţa să le comunice?

Înşfacă foaia şi o privi atent. Conţinea următorul desen:
-Douăzeci şi cinci de mii de ani, se trezi Kenlon vorbind pe un ton egal. Cred că încearcă să ne spună că am fost aduşi douăzeci şi cinci de mii de ani în viitor.
După o clipă de uluire, Kenlon zări o expresie de exasperare în chipul lui Jones-Gordon. Comandantul făcu un gest de iritare.
- E evident că nu ajungem nicăieri cu această încercare de comunicare. Ce este pe pagina următoare? spuse el.
Fără un cuvânt, Kenlon întoarse pagina. Pe foaie se afla desenat un submarin care se îndrepta spre un obiect ce plutea pe cer, deasupra mării. Îl studie, contrariat. După o clipă de nedumerire, conchise că era un munte ce se ridica din mare.
Doar că era în mod clar desenat ca fiind deasupra mării, complet detaşat de aceasta.
Kenlon se decise să ignore acest lucru. Se concentră asupra muntelui. Era foarte abrupt, pe toată suprafaţa vizibilă, iar în vârf se afla o clădire imensă. Zeci de oameni înaripaţi zburau în jurul uriaşei construcţii. Unii stăteau în nişte scobituri din partea de sus a înaltei clădiri, iar alţii survolau apa, la mică înălţime, luptându-se cu ceva ce încerca să iasă din mare.
Era ciudată acea imagine în care oamenii-pasăre se luptau cu ceva. Nu încăpea însă nici o îndoială că aceasta era scena surprinsă în desen. În apă însă, păreau a fi doar oamenii.
Kenlon făcu un efort şi îşi întrerupse examinarea. Se uită în ochii pătrunzători, ca de şoim, ai omului înaripat, arătă spre munte, apoi indică diverse direcţii. Speră ca celălalt să-i înţeleagă fără probleme întrebarea, ceea ce se şi întâmplă. Chipul lui ascuţit fu cuprins de entuziasm, de nerăbdare. Îşi flutură o aripă şi făcu un semn cu braţul, indicând îndepărtarea de ţărm şi de cursul pe care se afla *Sea Serpent.*
Tăcerea fu întreruptă de vocea lui Jones-Gordon.

- Ei, asta e imposibil, spuse el. Cum poate el să ne spună ce direcţie să urmăm, de aici, din interiorul navei? El nu are de unde să ştie dacă noi am schimbat sau nu cursul în timp ce dormea.
Kenlon ezită. Realiză că imaginaţia lui ar putea fi considerată exagerată, din cauza modului în care se grăbise să tragă concluzii pe baza unor dovezi extrem de sumare. O eventuală sugestie din partea lui, conform căreia simţul de orientare al omului-pasăre ar putea fi identic cu instinctul unui porumbel călător, putea fi picătura care să umple paharul.

Nu era mai puţin adevărat că el fusese întotdeauna de părere că un ofiţer ar trebui să-şi exprime părerea, atunci când aceasta este cerută. Iar acest lucru ar trebui aplicai mai ales în condiţii deosebite.
Cu toate acestea, ezita. Şi fu de părere, până la urmă, că mintea comandantului Jones-Gordon avusese parte de destulă tensiune pentru moment. Îşi dădu seama că acesta i se adresa:
- Dumneata eşti expertul nostru lingvist, locotenente. Vreau ca în timpul liber să-i înveţi limbajul şi să-1 înveli limbajul nostru. Dar, mai întâi, vino pe punte.
Kenlon îl urmă, fără multă tragere de inimă. Îşi simţea întreaga fiinţă palpitând de dorinţa de a stabili o cale de comunicare cu omul-pasăre. Aştepta însă, în tăcere, în timp ce Jones-Gordon rămase preţ de câteva minute cu privirea aţintită spre ţărm. Brusc, comandantul spuse:
- Nu mai putem înainta orbeşte pe lângă ţărmul acesta, într-o apă necunoscută şi nu îndeajuns de adâncă. Cum nu s-au risipit încă norii, e imposibil să ne dăm seama în ce moment al zilei ne aflăm, aşa că am decis că vom petrece noaptea aici şi - se întoarse spre Kenlon, încheind cu asprime - dimineaţa vei conduce o expediţie pe uscat, unde vei rămâne mai multe zile, dacă este necesar. însă va trebui să încerci să afli cât mai multe.

Capitolul 5

Kenlon se simţi cuprins de emoţie.
Ţărmul nu îl atrăgea deloc; rămase la fel de sinistru, respingător ca atunci când îl văzuse prima oară. Se întindea în faţa lui, cenuşiu şi monoton, apropiindu-se tot mai mult o dată cu înaintarea şalupei. Raza lui vizuală se întindea până la un kilometru şi jumătate în interiorul ţărmului. Dincolo de această distanţă, vederea îi era obturată de cenuşiul cerului şi al pământului.
Nu avea importanţă. În mai puţin de o oră aveau să ajungă la o distanţă pe uscat care îi scotea din raza vizuală a submarinului, în afară de cazul în care era vorba de o insulă lungă şi îngustă, dincolo de care îi aşteptau valurile învolburate. Jones-Gordon formulase teoria conform căreia era vorba de o insulă, încercând, stingherit, să dea o explicaţie logică:
- Pacificul este probabil singura întindere de apă care nu a fost explorată niciodată destul de amănunţit. Este posibil să existe zeci de mici atoli care nu figurează pe nici o hartă.
Kenlon îi demontă brutal argumentul:
- Ne-am deplasat pe lângă această insulă „mică", timp de patru ore, la o viteză de douăzeci şi patru de noduri. Şi mă întreb cum om fi ajuns atât de brusc pe partea opusă a insulei şi mai ales cum de s-a făcut, la fel de brusc, ziuă?

Înotătorul privea cu ochii săi mari la barcă şi la cei dinăuntru, cu o curiozitate intensă, dar în mod clar fără spaimă.
 Aveţi grijă! îi avertiză Kenlon. Cârmiţi mult pe lângă el. Nu-1 lăsaţi să se prindă de copastie! Atenţie!
Barca însă încetinise prea mult. Elicea se rotea acum în sens invers, deci nu era manevrabilă. Înainte să poată fi pusă în mişcare, înainte ca motorul să poată să-şi mărească măcar viteza, ciudatul uriaş se năpustise spre barcă. Nişte degete groase apucară copastia, şi acesta urcă la bord.
Kenlon nu mai văzuse niciodată o mişcare atât de puternică, de rapidă. Trăgând cu putere aer în piept, îşi scoase pistolul din toc; apoi, văzând că monstrul nu făcea nici o mişcare ameninţătoare, nu trase.
Şalupa se opri din legănarea puternică de care fusese cuprinsă, iar Kenlon văzu că numai un singur om reuşi să-şi aşeze puşca în poziţie de tragere. Kenlon strigă, precaut:
- Nu trage încă, Pannatt!
Străinul stătuse până atunci cu spatele la Kenlon. La auzul vocii acestuia, se întoarse pe jumătate, apoi păru să se fi răzgândit. Făcu un pas în faţă, spre Gainishaw, aflat la timonă. Şi din nou se răzgândi.
Părea atât de complet de lipsit de intenţii ostile, încât Kenlon, aflat pe punctul de a apăsa pe trăgaci, îşi destinse degetul şi aşteptă.
Era uluit. Simţea că se afla în prezenţa unui om care îi era superior în toate privinţele. Un om atât de rapid, atât din punct de vedere mintal, cât şi fizic, încât gesturi care ar fi provocat moartea unor oameni obişnuiţi îl lăsau indiferent, fără a se simţi măcar ameninţat.
Totul decurgea prea repede. Un gând stingher îi veni în minte lui Kenlon: trebuia oare să-1 captureze pe acel om? înainte de a apuca măcar să se gândească la acest lucru, uriaşul transformase arma într-un obiect inofensiv.
Regretă imediat cele spuse. Nu avea nici un rost să se împotrivească firii cuiva. Nu era mai puţin adevărat că pentru o clipă, iritarea lui faţă de modul în care o fiinţă umană inteligentă reacţionase la ivirea unui om-pasăre, adică nu foarte diferit de cum ar fi reacţionat el la apariţia unui băştinaş obişnuit din Pacificul de Sud, în aceleaşi condiţii dificile, se transformase în... furie.
Cu coada ochiului, Kenlon văzu cum una din mâinile lui Gainishaw părăseşte timona şi se întinde spre el.
- Domnule Kenlon - spuse timonierul pe un ton nesigur - ce este acolo? Seamănă cu un om care înoată. Ne priveşte.
- Oh! spuse Kenlon.
Imediat se duse cu gândul la Johnson. Se ridică, grăbit în picioare, scoţând un strigăt uşor. O simplă privire, însă, îl lămuri că nu era vorba de Johnson. Era... ce era?

Lui Kenlon nu-i venea să-şi creadă ochilor şi se uită spre cea mai mare ființă umană pe care o văzuse vreodată Omul era perfect vizibil de la nu mai mult de 33 de metri, aflându-se aproape direct în calea şalupei. Era înalt de cei puţin doi metri, şi avea nişte ochi foarte mari. Înota spre stânga, paralel cu ţărmul, cu mişcări lejere şi era gol.
Înota chiar mai repede decât la prima vedere. Pentru a se ţine după el, şalupa fu nevoită să vireze la unghiuri drepte faţă de curs. Chiar înainte de a se apropia de el, înotătorul se răsuci în apă ca un animal încolţit. Se treziră faţă în faţă cu un chip puternic, robust dar inteligent. Kenlon observă că avea urechile aproape lipite de cap. Avea un nas mic, aproape cârn şi, direcţionat astfel în sus. lăsa să se vadă doar o vagă idee de nări. Gura totuşi o avea normală, cu dinţi albi puternici.
O descărcă în apă, după care, realizând parcă brusc toate implicaţiile, luă o atitudine dispreţuitoare. Fără o vorbă, cu o atitudine zeflemitoare, îi dădu arma înapoi lui Pannatt. Apoi se duse la timonă. Părea să ştie unde se afla motorul, sau poate că observase acest lucru dinainte. În clipa următoare, uşile erau deschise, iar el stătea aplecat deasupra motoarelor, curios, absorbit, concentrat. Pentru o clipă, Kenlon nu avu în faţa ochilor decât picioarele şi fesele lui masive.
Acea clipă reprezentă un răgaz de gândire:
- înşfăcaţi-1! spuse el încet şi se năpusti înainte.
Nu primi o ripostă prea dură. Uriaşul se răsuci, şi îl apucă cu o forţă ce nu lăsa loc de replică, apoi îl ridică în sus, examinându-1 rapid, cum procedase şi până atunci.
Pentru prima dată, Kenlon văzu creatura din faţă. Fu o privire atât de fugară încât nu avu timp decât să observe că părea să aibă nişte pliuri pe pieptul cafeniu-închis, parţial sub braţele vânjoase.
In clipa următoare fu lăsat jos, şi se auzi un plescăit. Kenlon rămase confuz, nedumerit, încercând să înţeleagă ceea ce văzuse.
Nu erau branhii, îşi spuse. Nu puteau fi branhii. Nu avea cum să verifice. Deşi aşteptară zece minute, omul-peşte nu mai apăru.
Se decise să nu se mai întoarcă la navă. Întâmplarea de bună seamă că fusese observată de cei de acolo. Şi îi putea trimite căpitanului un raport sumar, prin Gainishaw.
După ce îşi aşternu în fugă raportul pe hârtie, se decise să uite, pe moment, cele întâmplate.
Luă însă în calcul posibilitatea ca acesta să fi fost inamicul cu care se lupta omul-pasăre la baza fortăreţei lor de pe munte.
Îşi îndreptă atenţia spre ţărm, care se apropiase foarte mult acum. Îi spuse lui Gainishaw:
- Ai grijă. Presupun că nivelul apei scade treptat. Să vedem cât de mult ne putem apropia.

În mod surprinzător, ajunseseră până la mai puţin de cinci metri de uscat, înainte ca botul şalupei să se afunde lin în mâzga neagră.
Kenlon spuse:
- În regulă, cred că va trebui să mergem pe jos. Rifer, Smiley, Glabe, Ridell, Pannatt, luaţi-vă armele! La drum!
Doi dintre ei săriră direct în apa joasă, Kenlon se lăsă în jos pe lateral, încercând o coborâre mai demnă.
Atinse mâlul cu picioarele, şi înaintă. Văzu, îngrozit, cum cei doi care săriseră se afundau ca bolovanii în mâlul fără fund. Aerul fu străbătut de două urlete îngrozite, apoi se auzi o bolboroseală oribilă şi, în sfârşit, tăcere, în afară de vibraţia motorului care tura încet.
Se zbătea disperat. Greutatea rucsacului - douăzeci şi cinci de kilograme - îi sporea scufundarea. Se ţinea însă cu degetele de copastie şi refuza cu încăpăţânare să se desprindă.
Se ridică. Barca se clătină. Se auzeau şi gemetele şi icnetele altor oameni care se luptau din greu. Apoi una din mâinile lui Gainishaw se încleştă pe încheietura mâinii lui drepte, iar cealaltă îl apucă de gulerul cămăşii.
Se desprinse din noroi, cu un plescăit uşor. Dădu din picioare. Apoi se prăbuşi pe fundul şalupei. Zăcu acolo, pentru o clipă, complet absent, după care reveni la realitate şi se aşeză, greoi, în genunchi, exact la timp pentru a-1 ajuta pe Smiley să urce, în vreme ce Gainishaw îi trăgea înăuntru pe Glabe şi Ridell.
În timp ce oamenii care fuseseră salvaţi se prăbuşeau epuizaţi, Kenlon scoase o pânză de vele din lada de scule şi o azvârli pe ţărmul din faţa lor. Se răsuci.
- Înapoi la submarin! ordonă el. La viteză maximă! Trebuie să încercăm cumva să-i salvăm pe Pannatt şi Rifer.
Şi-i imaginară pe cei doi, prinşi în mâl, cu plămânii plini de apa pe care o înghiţiseră înainte ca mâlul să-i înghită. Puteau fi încă salvaţi, în următoarea jumătate de oră.
Jones-Gordon îi însoţi la întoarcere. într-o barcă pneumatică, oamenii, asudând din greu, se aplecară peste stratul de mâl cu nişte cârlige lungi şi începură să sondeze, în căutarea trupurilor celor doi.
După trei minute îl scoaseră pe Rifer, o masă cenuşie, inertă. Comandantul şi Kenlon se ocupară pe rând de el, apoi îl trimiseră înapoi la bordul lui *Sea Serpent.* Jones-Gordon se duse la bord pentru a continua resuscitarea. Kenlon se întoarse în locul în care barca pneumatică sonda mâlul.
După aproximativ cincisprezece minute, li se semnaliză de la turnul de comandă că Rifer îşi revenise, fapt care avu darul să le încurajeze, pentru scurt timp, căutarea. Însă după o oră nu se zărea nici urmă de Pannatt. Kenlon îşi aducea aminte de acesta, un indian Iowa, scund şi uscăţiv, cu nişte ochi căprui, voioşi, şi cu obiceiul de a face totul „în

pas alergător". Nu era căsătorit, ceea ce era mare lucru. Unul din coşmarurile celor din armată era acela de a compune scrisori către văduvele celor decedaţi.
Dar şi aici exista un revers al medaliei. Era ceva nespus de trist în legătură cu un om lipsit de un cămin, de prieteni, în afară de câţiva camarazi de vas, care era dat uitării într-un strat nesfârşit de mâl. Era groaznic că pe aceste vase se aflau atât de mulţi oameni pe care nimeni nu avea să şi-i amintească mai mult de câteva zile. Kenlon realiză că Gainishaw încerca să-i atragă atenţia.
- Domnule, comandantul ne semnalizează să ne întoarcem.
- În regulă, confirmă Kenlon cu o mişcare a capului. Nu încăpea nici o îndoială că sosise clipa să oprească căutarea, dar ideea îl deprimă. Spre surprinderea lui, Jones-Gordon îl însoţi la întoarcere, până la scena tragediei.
Comandantul îi explică:
- Oamenilor nu le-ar plăcea să vadă că nu am supravegheat personal sfârşitul căutării. Chiar dacă l-am găsi pe Pannatt acum, nu am putea decât să-1 înmormântăm în mare. Eşti de acord, nu-i aşa?
Kenlon fu de acord, iar celălalt continuă:
- Ce părere ai de mâlul acesta, Bill? Kenlon scutură din cap:
- Nu am mai văzut aşa ceva, domnule. Particulele erau atât de fine încât nici măcar nu formau o crustă.
Arătă spre uscat.
- Întregul strat superior este uscat. Pare solid, şi cu toate acestea particulele individuale nu se unesc, pentru a forma o porţiune consistentă de nămol. Poate că ar trebui să-1 mai verificăm, de-a lungul ţărmului. E incredibil să nu existe nici o bucăţică de uscat.
Jones-Gordon se decise, încruntat:
- Du-mă înapoi la bordul submarinului şi efectuează testele, ordonă el.
În ciuda celor spuse anterior, Kenlon se arătă surprins:
- Suspendăm operaţiunile de salvare? întrebă el. Căpitanul înclină afirmativ capul:
- Le suspendăm.
Una era să oprească operaţiunile din punct de vedere fizic, şi alta era să conceapă această idee. In timp ce înain-
tară prudenţi pe lângă ţărm, sondând acel uscat înşelător şi ucigător, Kenlon avea tot timpul în faţa ochilor imaginea omului care se scufunda, tot mai jos, în străfundurile unei mingi de nămol cu un diametru de doisprezece mii de kilometri.
Se întrebă ce se întâmpla cu el? La urma urmelor mai văzuse oameni ucişi înainte. Probabil că era afectat de modul în care omul murise, şi de locul respectiv.
Locul! Oare era într-adevăr posibil să se afle cu 24999 de ani în viitor? Iar această oroare cenuşie să fie viitorul continentelor?

Îşi aduse aminte de uriaşul din apă şi de omul-pasăre. După un moment, îi deveni limpede faptul că ceea ce se întâmplase reprezenta, pentru *Sea Serpent* şi echipajul său, doar începutul.
Şi nu se întrevedea deloc un final prea fericit.

Capitolul 6

Lui Kenlon îi veni foarte greu să înveţe acea limbă, iar omul-pasăre întâmpină aceleaşi dificultăţi cu engleza. Cuvinte banale, precum *mână, picior, aripă* deveneau aproape indescifrabile când erau pronunţate de creatură. Iar eforturile lui Kenlon de a imita sunetele melodioase ale omului-pasăre îl făceau pe acesta să clatine din cap cu tristeţe.
După cum îşi dădu seama Kenlon, fiinţa înaripată îl pronunţa pe „r" ca pe „a" în „tată", doar că sunetul nu conţinea nici urmă din duritatea consoanei. Aceeaşi dificultate fu întâmpinată şi la jumătate din celelalte litere.
Kenlon realiză totuşi că amândoi erau la fel de grăbiţi, astfel că, la sfârşitul celei de a patra săptămâni, puteau scrie fiecare în limbajul celuilalt cu destulă uşurinţă, deşi vorbirea rămânea un proces destul de dificil. In cea de-a treizeci şi una zi, se simţi îndeajuns de sigur pe sine pentru a-1 chema jos pe Jones-Gordon ca să-1 interogheze pe prizonier. Timp de o săptămână, pe baza sumarului vocabular pe care îl reţinuse de la omul-pasăre, şi influenţat de mesaje pe care creatura încercase în mod insistent să le transmită, atât oral cât şi în scris, îşi făcuse o listă cu întrebări.
Împărţise întrebările în două secţiuni. Îi înmână primul set de întrebări, după care se mulţumi să privească chipul încordat al omului-pasăre, în timp ce acesta scria răspunsul la fiecare întrebare, mai întâi în engleză, apoi, în.. .ei bine în limbajul său, aşa cum căzuseră de acord.
După patru săptămâni, se gândi Kenlon, aşteptând Timp de o lună, *Sea Serpent* rămăsese nemişcat într-o mare furtunoasă, cenuşie, sub un cer mereu înnourat, la un kilo, metru şi jumătate de o porţiune teribilă de uscat, care nu era, de fapt, uscat.
Devenise un vas plin de oameni înspăimântaţi, dezori-entaţi. Era ciudată această spaimă. Unii din cei de la bord trecuseră zâmbind prin al doilea război mondial, deşi erau conştienţi că în orice clipă puteau începe să explodeze minele de adâncime. Acum păreau terorizaţi de un pericol de dimensiuni necunoscute.
Şi nu puteau face nimic, nu puteau fi ajutaţi în nici un fel. Atât de pragmaticul Jones-Gordon slăbise cinci kilograme şi probabil că obsesia realităţii i se diminuase mult, căci în timpul acelei luni vasul nu se clinti nici măcar o dată. Un aspect relevant pentru transformările produse în acest răstimp era faptul că Jones-Gordon

citise întrebările sugerate de Kenlon şi le aprobase, fără nici un fel de comentarii.
Stăteau şi aşteptau. Kenlon se trezi privindu-1 pe furiş, nu pe omul înaripat, ci pe comandantul Jones-Gordon.-Chipul acestuia era impasibil, deşi în jurul ochilor i se formaseră riduri de emoţie.
Stând aşezat acolo şi studiind acel chip robust, aspru, dar lipsit de imaginaţie, cinstit, curajos, Kenlon realiză brusc că, indiferent de compromisul pe care căpitanul ar fi fost dispus să-1 facă faţă de realitatea celor petrecute, situaţia avea să-1 depăşească oricum.
Asta nu înseamnă că el însuşi era pregătit, în afară de aceea ciudată decenţă de a se adapta şi de a face faţă situaţiei, îşi spuse el, încercând să se mintă.
Vocea melodioasă a omului-pasăre îl trezi din visare: _ Aaaaam teeeaaaminunat!
Jones-Gordon tresări. Kenlon nu întinse mâna după carneţelul oferit de omul-pasăre, ci făcu un semn, în linişte, spre superiorul său. Fără multă tragere de inimă, omul înaripat i-1 dădu acestuia.
Comandantul începu să citească din el. Nu durã mult şi când termină, rămase pe gânduri o bucată de vreme. Brusc, îi dădu foaia lui Kenlon, care citi:
Întrebare: Suntem pe pământ?
Răspuns: Da.
î: In ce moment în viitor? R: În anul 24999. î: Ne aflăm pe acelaşi ocean? R: Da.
î: Câte oceane se află acum pe Pământ?
R: Sunt trei porţiuni mari de uscat. Restul ocean.
î: Dar porţiuni de uscat?
R: Vezi mai sus.
î: De ce este solul aşa de moale?
R: A devenit brusc astfel. Nu ştie nimeni de ce.
î: Cu cât timp în urmă a avut loc acest dezastru?
R: Cu 3999 de ani.
î: Există pământ solid?
R: Numai insula noastră de pe cer.
î: Cum te numeşti?
R: Nemmo.
Kenlon nu-şi ridică imediat privirea. Nici unul din răspunsuri nu era o noutate pentru el. Se întreba dacă să le analizeze ca şi cum ar fi fost ceva nou sau să recunoască faptul că îi erau deja cunoscute. Până în acea clipă crezuse că problema avea să se rezolve pe moment. Acum, că momentul sosise, decizia se dovedea dificil de luat.
Oftă. Încă nehotărât, îi dădu restul întrebărilor lui Nemmo, aşteptă ca omul-pasăre să înceapă, concentrat, să răspundă la ele, apoi se întoarse spre Jones-Gordon şi spuse prudent:

- Am cules o parte din aceste informaţii din ceea ce. Nemmo... a scris din când în când în timp ce exersa limbi engleză. Întrebările mele, după cum se poate vedea prin stilul lor direct, sunt bazate parţial pe acele informaţii pe care le deţineam deja.
Se opri, dându-i superiorului său răgaz să spună ceva dacă dorea. Pauza era, de asemenea, menită, a-i da lui însuşi şansa pe mai departe de a decide cât de bine infor mat se putea declara în legătură cu acele lucruri. Căpitanul nu făcu nici un comentariu, şi după un minut Kenlon con-tinuă repede, dar precaut:
- Nu sunt prea multe de spus. Răspunsurile fie vorbesc pentru sine, fie ne-am pierdut cu toţii minţile. Ciudat este sistemul lor numeric. În loc să spună, „aproximativ 25000 de ani, Nemmo spune 24999". Pare greoi, dar am puterni-ca impresie că oamenii înaripaţi îl folosesc pe 9 în loc dej 0. În felul său, acesta este un aspect extrem de solid. Este ciudat, chiar foarte straniu în concept, dar nu mai puţin logic, în mod curios. Numărul nouă, dacă ne gândim la el este aproape la fel de minunat ca şi zece. Poate că lor aşa li s-a părut, chiar mai mult decât atât. Poate că ei au descoperit nişte utilităţi matematice pentru acest număr de care noi nu ştim aproape nimic. Nu voi insista pe acest subiect. Deocamdată, tot ceea ce ştiu despre numărul nora este că poate fi folosit pentru a verifica rezultatele exerciţi ilor de adunare, scădere, înmulţire şi împărţire.
Kenlon făcu din nou o pauză. De data aceasta se uită cu coada ochiului la căpitan. Acesta stătea rigid, cu privirea aţintită în faţă. După o clipă, Kenlon simţi că trebuia să continue, şi asta şi făcu, fără prea multă tragere de inimă:
- Este foarte posibil ca, după patru mii de ani, aceşti oameni înaripaţi să nu mai ştie ce s-a întâmplat. Poate că s-au topit calotele polare şi au ridicat nivelul apei pe glob. În mod sigur trebuie să existe o explicaţie pentru această eră, în care am ajuns. Eu cel puţin am avut impresia că străbat cel puţin treizeci de metri de apă, până să ajung la suprafaţă. În ceea ce priveşte afirmaţia lui Nemmo, conform căreia tărâmul oamenilor-păsare pluteşte în aer, deasupra mării,..
Jones-Gordon reacţionă. Muşchii feţei i se contractară, însufleţindu-i pielea bronzată. Spuse, pe un ton egal:
- Domnul Kenlon, cred că ar fi mai bine să vedem şi celelalte răspunsuri înainte de a trage alte concluzii.
Era una dintre cele mai clare invitaţii la tăcere pe care Kenlon le primise de la Jones-Gordon. Nu lăsă însă acest lucru să-1 îngrijoreze. Ceea ce era mai neliniştitor era concluzia pe care o trăgea despre starea psihică a comandantului. Cuvintele acestuia nu lăsau nici o umbră de îndoială asupra faptului că gândirea lui pragmatică era puternic afectată.
În sfârşit, omul-pasăre îşi ridică privirea spre ei: -Terminat! spuse el.

Apoi întinse foaia cu întrebări şi răspunsuri. Jones-Gordon le citi, apoi i le dădu lui Kenlon: I:Mai există şi alţi oameni înaripaţi? R:Aproximativ 239 999. î: Unde trăiesc?
R: Pe insula noastră metalică, din aer. I: Cum sunt numiţi? R: Oameni.
I: Cum putem ajunge la ei?
R: Eu vă voi arăta drumul. Vreau ca voi şi vasul să mergeţi acolo.
I: Cum aţi învăţat să zburaţi?
R: Am fost creaţi astfel. Oameni de uscat, ca voi, au văzut că mâlul nu putea fi oprit. Nu era nici o scăpare. Aşa că au creat nişte oameni care să zboare şi alţii să înoate. Erau extraordinari, aceştia oameni de pe uscat. Cunoşteau totul. Dar acum sunt cu toţii morţi. O mare tragedie.
î: De ce sunteţi aşa de uşori?
R: Oasele mele sunt goale pe dinăuntru. Carnea mea este uşoară şi tare. Am mâncat foarte puţin din alimentele voastre, căci sunt prea grele. Am nişte plămâni suplimentari în oase.
î: Mai există şi alţi oameni pe Pământ?
R: Unii au fost creaţi de cei de pe uscat pentru a înota sub apă. Ne urăsc şi vor să ne distrugă. V-am adus aici ca să le distrugeţi oraşul subacvatic.
î: De ce ne-aţi adus aici?
R: Trebuie să distrugeţi oraşul de metal al celor de sub
apă.
I: Ne puteţi trimite înapoi în timpul nostru?
R: Vă vom trimite înapoi, după ce veţi distruge oraşul duşmanilor noştri.
Murmurul constant al turbinelor se puse în mişcare. Maşinăria de oţel, de o sută douăzeci de metri lungime, se mută încet pe noul curs şi începu să accelereze. După o jumătate de oră, ţărmul neted, cenuşiu, se unise complet cu apa cenuşie şi cu cerul la fel de cenuşiu.
Kenlon întoarse capul, când îl simţi pe Jones-Gordon apropiindu-se de el, la parapet. Comandantul spuse:
- M-am gândit că vei dori să ştii ce m-a făcut să stabilesc cursul spre această fortăreaţă a oamenilor înaripaţi, dacă există aşa ceva.
Kenlon înclină capul aprobator, fără a spune însă nimic. Căpitanul se încruntă o clipă, apoi continuă brusc:
În primul rând, dacă acest tărâm fantastic al lor pluteşte într-adevăr pe cer undeva mai încolo, existenţa lui va fi o cale de a verifica restul povestirii. - Kenlon se mulţumi din nou să încline capul afirmativ, fără a spune nimic. Se gândi totuşi că un om inteligent care avea nevoie de alte dovezi că nu erau în secolul XX, ci în alt timp, oricare ar fi fost acela, era un... ei bine, nu putea spune exact ce era.
Era posibil, desigur, ca o fiinţă umană atât de lipsită de imaginaţie, un om a cărui minte solid ataşată de realităţile cunoscute lui, putea juca un rol major în a-i ţine pe toţi cu picioarele pe pământ.

Putea! Dar nu era sigur! Kenlon ridică uşor din sprâncene. Existau şi alte alternative, mult mai neplăcute.
- Cel de-al doilea motiv, continuă Jones-Gordon, pentru care ar fi bine să mergem pe această insulă, este acela că acolo se află amplasată maşina timpului vinovată pentru aducerea lui *Sea Serpent* aici. Gesticulă spre ocean, devenit acum nesfârşit, şi făcu o grimasă.
- În cel de-al treilea rând - continuă el calm - faptul că au găsit de cuviinţă să caute în alt timp un vas de război care să le servească scopurile de distrugere subacvatică sugerează că acest submarin este cea mai puternică armă care există în acest an 24 999.
Jones-Gordon se uită cu asprime la Kenlon:
- Eşti de acord cu acest lucru?
Kenlon ezită. Era un argument solid, trebuia să recunoască acest lucru. Spuse, încet:
- Cel puţin sistemul lor de apărare este bun. Un proiectil de un kilogram şi jumătate nici măcar nu a zgâriat metalul folosit la construcţia tubului lor electronic pentru călătoria în timp. Desigur, când l-am interogat pe Nemmo despre tub acesta mi-a spus că oamenii de pe sol foloseau un tip de metal cu o grosime uniformă, în orice activitate. Eu pot afirma, că, oricât de puternic ar fi, nu poate face faţă uneia din torpilele noastre.
Jones-Gordon înclină capul spre afirmativ, extrem de satisfăcut.
- Avem la bord, domnule Kenlon, patruzeci şi opt din cele mai puternice arme explozive ale vremurilor noastre. Cred că putem controla orice situaţie.
Kenlon scutură din cap.
- Nişte oameni care pot construi o maşină a timpului, domnule, nu trebuie subestimaţi. Părerea mea e că ceea ce le lipseşte acestor oameni-pasăre nu este inteligenţa, ci materialele. Probabil că nu au utilaje miniere, doar insula lor. Eu zic că în aceeaşi situaţie se află şi oamenii-peşte, ceea ce îi face atât de periculoşi pentru oamenii-pasăre. Nu pot afirma cu siguranţă că specimenul pe care l-am văzut era un supraom în sensul complet al cuvântului. Era un...
Kenlon se opri, uluit de spaima care începuse brusc să i se ghicească în glas, şi care îi străbătea cu putere trupul, Îşi reveni cu greu, încheind fără vlagă:
- Oamenii înaripaţi nu dispun de echipamentul necesar pentru a ajunge la oamenii-peşte, dar situaţia nu este iden tică în cazul acestora din urmă.
Nu primi răspuns imediat. Jones-Gordon rămăsese cu privirea aţintită spre mare, cu chipul său robust, aproape lipsit acum de orice expresie. Kenlon recunoscu nuanţa fatalistă pe care o căpătă privirea superiorului său. Acesta spuse, pe un ton. ciudat de molcom:

- Dacă creatura a spus adevărul cu privire la situaţiei noastră, atunci suntem un echipaj pierdut, din punctul de vedere al Marinei Statelor Unite ale Americii. Înţelegi, prin ceea ce spun acum, că nu mă bazez prea mult pe promisiunea lor de a ne trimite înapoi în timpul nostru dacă le îndeplinim acea condiţie ridicolă pe care au impus-o. Cred că nu greşim dacă afirmăm că suntem pierduţi şi că trebuie, astfel, să ne eliberăm de toate constrângerile şi toate greşelile mărunte ale unor oameni care mai păstrează speranţă.
Se opri, iar Kenlon oftă încet. La fel ca orice fiinţă umană, Jones-Gordon nu putea fi catalogat exact. Era, poate, o fire pragmatică, dar acum era cuprins de o stare psihică complet diferită. Într-un fel sau altul, cu mult timp în urmă, comandantul submarinului se resemnase la ideea morţii. Devenise neînfricat, rece şi lipsit de emoţie în timpul luptei, comandantul perfect. Era posibil, cel puţin teoretic, ca toţi cei care străbăteau mările în submarine să se împace, la fel ca şi el, cu ideea fatalistă a morţii. Însă lucrurile nu stăteau aşa. Kenlon nu se împăcase cu această idee. În timpul luptei, nervii îi erau la fel de încordaţi ca şi nişte corzi de vioară. Gândirea îi era la fel de rece ca şi plăcile metalice ale submarinului pe care se afla. Calmul lui era calmul artificial al omului pregătit să-şi facă meseria cum trebuie.
Se temea însă de moarte. Uneori se trezea noaptea, transpirat, dintr-un vis în care ei se scufundaseră, iar apa năvălea furioasă înăuntru, prevestindu-le sfârşitul.
- Deci nu aveţi deloc de gând să le faceţi pe plac oamenilor înaripaţi? spuse el.
Răspunsul fu rece, de o logică fără cusur:
- Marina Statelor Unite nu se angajează în războaie private, indiferent de motiv. Ea execută ordinele şi se apără
când este atacată.
- Există aici un singur grup despre care se poate spune că ne-ar fi atacat. Noi...
Se auzi un strigăt:
- Uscat! Chiar în faţa noastră, domnule!
Lui Kenlon îi fu de ajuns o privire fugară. Ajunseră la insula din cer. Privită cu ochiul liber, părea o formă neclară care dădea impresia că se ridica din mare, vârful pierzându-i-se în norii de deasupra. De abia după ce privi prin binoclu, Kenlon văzu că „muntele" se afla la cel puţin 90-100 km distanţă.
Forma se apropia destul de mult cu desenul făcut de Nemmo în prima zi, doar că zidurile nu păreau chiar atât de abrupte, fiind, de fapt, de o formă triunghiulară, fără îndoială, înclinate astfel, în unghi, pentru a alcătui o bază pentru clădirea care era încă înghiţită aproape complet de stratul nesfârşit de nori.

Mult în faţa submarinului, începu să plouă. Muntele nu se mai vedea aproape deloc. După mai mult de o oră, când ploaia se opri, Kenlon îşi scoase impermeabilul şi privi cum fortăreaţa oamenilor înaripaţi devenea din nou vizibilă prin perdeaua de ceaţă.
Era încă departe, dar distanţa dintre baza ei şi mare se vedea limpede, cel puţin cu binoclul. Putea, de asemenea, să distingă mai clar acum clădirea care încorona muntele întunecat. Doar atât, însă. Distanţa ascundea eventualele indicii ale vieţii de pe uriaşul triunghi întunecat al insulei de pe cer. Aspectul morbid, straniu, *imposibil,* a ceea ce se vedea, îi sporea foarte mult lui Kenlon tulburarea care se adunase în el. Sosise clipa, se gândi el mohorât, să dea uitării amiciţia faţă de omul înaripat, rezultat al apropierii sale din ultima lună faţă de liniştitul şi blândul Nemmo, şi să-şi aducă aminte că un submarin al Statelor Unite fusese adus cu forţa într-o lume străină şi supus ameninţărilor. Aici era nevoie de obiectivitatea rece şi loialitatea lui Jones-Gordon, nu de vreun semn de slăbiciune. Cu toate acestea...
Nehotărât, îşi duse din nou binoclul la ochi, studiind baza muntelui. Din acel punct de observaţie foarte coborât, nu putea vedea apa de dedesubt, dar erau acolo mai multe siluete ce păreau să zacă în apă, una dintre ele asemănătoare cu o torpilă, cu un aspect atât de alungit şi sinistru încât Kenlon simţi un fior pe şira spinării. Ezită. Comandantul dormea; iar pe acest submarin, ca de altfel pe toate celelalte, deciziile depindeau atât de mult de căpitanul navei încât Kenlon îşi formase de mult obişnuinţa de a lăsa toate comenzile de bază în seama lui Jones-Gordon.
Îşi reveni. Se aflau în ape ostile, iar acest lucru reprezenta un motiv îndeajuns de serios pentru a pregăti nava. Strigă cu asprime:
- Voi, cei de pe punte, coborâţi aici în interior!
Se executară, coborând greoi. Kenlon luă legătura cu ofiţerul responsabil cu scufundarea.
- Domnule Gagnon, deschide valvele Kingston longitudinal faţă de rezervoarele cu balast!
- Am înţeles, să trăiţi! Deschid rezervoarele longitudinal!
Se auzi un şuierat puternic în timp ce apa năvălea în rezervoare. Submarinul coborî simţitor, şi încetini, pe măsură ce puntea îi era biciuită de marea agitată.

Capitolul 7

O oră mai târziu, în timp ce opreau vasul cu vântul în faţă, la mai puţin de un kilometru şi jumătate de uriaşa navă, Kenlon o examină. Avea nu mai puţin de trei sute de metri lungime, şi era făcută numai din metal. În apă pluteau şi alte vase mai mici. Kenlon cu faţa la babord, le scruta emoţionat prin binoclul său, când auzi un plescăit slab.

Se întoarse şi îi văzu pe cei doi uriaşi: - Păzea! strigă el.
Îşi scoase arma şi făcu un salt spre Jones-Gordon. Incredibil, însă ajunse prea târziu. Înainte ca superiorul său să se poată îndepărta de parapet, era deja prizonieru1 uriaşelor mâini. Totul se petrecea atât de repede, încât el fu efectiv ridicat, cu putere, în aer. Urmă un plescăit zgomotos, sunetul scos de un om care se îneca şi un fel de bule de aer! Kenlon văzu, pentru o scurtă clipă, cele trei trupuri la şapte metri sub apă. Apoi zări o licărire de nuanţa pielii umane, şi se făcură nevăzuţi în adâncuri.
De abia atunci, când era deja prea târziu, trase el. Aerul umed se umplu de ecoul celor patru focuri şi al plescăitului care le însoţise. Se aşternu liniştea, tulburată numai de foşnetul mării. Motoarele se opriseră. Submarinul înainta greoi prin apa cenuşie de sub muntele care plutea în aer deasupra lor.
Timonierul, aflat la doi metri de locul de unde Kenlon privea spre marea întunecată, îngăimă:
- Doamne Dumnezeule!
Cuvintele lui îl scoaseră pe Kenlon din starea de încremenire de care era cuprins, ca de o vrajă. Mai întârzie acolo un moment, încă buimac, după care, realizând brusc că acum totul depindea de el, îşi reveni complet. Primul lucru pe care disperarea îl îndemna să-1 facă era să ordone imersiunea, pentru a porni în urmărirea ucigaşilor. Îşi dădu imediat seama că nu putea face ceva atât de stupid şi inutil. Rămase nemişcat, făcând eforturi să gândească, să simtă ceva, să se lase cuprins de realitatea înconjurătoare: sunetele slabe, mirosul sărat, neplăcut, al mării, aspectul straniu al mediului înconjurător - toate acestea erau absorbite de mintea şi de trupul său ca de un burete imens. Şi în cele din urmă sistemul lui asimilă toate acestea, Începură să apară primele răspunsuri, şi înţelese cum trebuia să procedeze. Salvarea era imposibilă, dar un lucru era sigur: pe o distanţă rezonabil de lungă, submarinul *Sea Serpent* utea întrece în viteză orice fel de peşte, fiinţă umană sau orice altceva în oceanul imens şi cenuşiu. Trebuia, astfel, să ajungă la oraşul oamenilor-peşti înaintea ucigaşilor Indiferent ce intenţii aveau în legătură cu trupul lui Jones-Gordon, acestea puteau fi zădărnicite, dacă ajungea acolo înaintea lor şi îi aştepta.
Kenlon smulse receptorul din cutia sa impermeabilă şi contactă sala motoarelor.
- Cu jumătate de viteză înainte, ambele motoare, domule Craig!
- Am înţeles, să trăiţi! înaintăm cu viteza la jumătate, ambele motoare în funcţiune!
Se auzi şuieratul turbinelor. Submarinul se puse în mişcare, Kenlon întoarse capul spre timonier.

- Durosky, angajează-te pe o traiectorie circulară în jurul navei aceleia imense de acolo, menţinând cam aceeaşi distanţă ca şi acum. Înconjoar-o de mai multe ori, până la noi ordine.
Groaznica senzaţie de paralizie începu să-1 părăsească pe Kenlon. Realiza, îndurerat, că Jones-Gordon era mort, dar mintea şi trupul îi funcţionau acum şi, ca întotdeauna până atunci, conştiinţa neclintită a datoriei sale îi alina şocul şi durerea.
Submarinul înainta. Nici un om-peşte nu putea spera acum să se ţină după ei, ca să nu mai vorbim de a se urca la bord. Avea timp pentru a efectua următorul pas necesar în îndeplinirea obiectivului său. Mai întâi, însă...
Kenlon folosi din nou receptorul. De această dată îl sună pe Tedders.
- Trezeşte-1 pe Benny, Dan, şi adu-1 imediat pe puntea de comandă, spuse el pe un ton apăsător.
- Unde e căpitanul? întrebă impulsivul Tedders, intrând prin tambuchi. Am crezut că e aici. Şi ce a fost cu împuşcăturile acelea?
Probabil că expresia chipului lui Kenlon îl izbi în plin, căci făcu ochii mari şi privi nedumerit scena sinistră, incredibilă.
Kenlon aşteptă ca locotenentul Benjamin să urce pe puntea de comandă. Secundul se uită repede în jurul său. Trecu în revistă fortăreaţa de deasupra lor, privi curios la nava în formă de torpilă, apoi îşi întoarse privirea spre Kenlon. Salută şi rămase aşteptând ordinele, pe care Kenlon începu să le dea:
- Durosky!
Timonierul salută milităreşte:
- Da, să trăiţi!
- Povesteşte-le domnilor Benjamin şi Tedders ce ai văzut că s-a întâmplat cu căpitanul. Şi rămâneţi cu toţii în alertă maximă. Eu cobor să aflu ce curs trebuie să urmăm, de la Nemmo.
Dispăru prin tambuchi. Nemmo ridică surprins privirea dintr-un exemplar din *Times,* asupra căruia era extrem de concentrat, în stilul său caracteristic.
Kenlon nu îi puse întrebarea în scris, ci oral, în limba oamenilor înaripaţi, şi probabil că se făcuse înţeles căci Nemmo îl privi cu asprime, şi refuză să-i dea informaţia cerută..
- Îmi pare rău - spuse el în engleză. Îmi dau seama după starea ta de agitaţie că s-a întâmplat ceva. Însă însărcinarea mea era să vă aduc în apropierea oraşului nostru, În câteva minute, unul din camarazi va lua, fără îndoială, legătura cu voi. Dintr-un anume motiv, consiliul nostru ne-a ordonat să nu dăm această informaţie până când nu dau ei semnalul. Dacă ne răzgândim cumva, te voi înştiinţa.
Atitudinea lui rămase neschimbată câteva minute mai târziu.
Kenlon făcu eforturi pentru a-şi stăpâni nervii. În cele din urmă se ridică, muşcându-şi buzele, lăsându-şi capul să se elibereze de

tensiune. Aproape că se simţea rău din cauza agitaţiei, provocată mai întâi de reacţia la cele întâmplate, apoi de eforturile lui febrile de a obţine de la Nemmo informaţii privind amplasarea oraşului oamenilor-peşti.
De fapt, îşi spuse, viteza maximă nu era absolut necesară. Avea, oarecum senzaţia că oamenii-peşti locuiau la o distanţă considerabilă. Submarinul *Sea Serpent* putea atinge treizeci de noduri la suprafaţă, astfel că, dacă întârzierea nu era prea mare, putea ajunge cu uşurinţă la oraş înaintea celor doi ucigaşi şi a trupului pe care îl duceau cu ei. O mică încărcătură de adâncime, lansată cu un tub de torpile, avea să rezolve restul.
Glasul lui Nemmo îl trezi din concentrare:
- Ce s-a întâmplat? întrebă omul-pasăre.
Kenlon ezită. Avusese diverse motive ca să nu îi spună despre moartea căpitanului. Acestea îşi aveau, parţial, rădăcina în teoria lui Jones-Gordon, conform căreia oamenii înaripaţi le erau duşmani, şi cu care Kenlon nu era de acord, dar pe care o respectase, ca un ofiţer loial. În al doilea rând, nu dorise să le dea acestor fiinţe zburătoare impresia că echipajul de pe *Sea Serpent* era acum, automat, de partea lor.
După cum spusese comandantul, Marina Statelor Unite nu se amesteca în războaiele altora.
Nu era mai puţin adevărat că oamenii-peşti trebuia să aibă un motiv pentru care luaseră cadavrul cu ei. Oamenii înaripaţi puteau şti care era acel motiv. Luând brusc hotărârea, Kenlon îi relată atacul. Când termină, Nemmo îl privi cu nişte ochi plini de îngrijorare.
- Habar n-am ce ar putea ei să facă cu un cadavru, spuse el în cele din urmă, cu o exactitate ciudată.
Făcu o pauză, apoi încheie:
- Şi care este planul vostru?
Kenlon îi răspunse şi la această întrebare. Urmă, apoi, o lungă perioadă de tăcere din partea omului înaripat. În cele din urmă spuse:
- Şi ce aveţi de gând cu mine - mă ţineţi la bord, sau mă eliberaţi?
Schimbase brusc subiectul, iar Kenlon zâmbi cuprins de un confuz sentiment al înfrângerii, în timp ce analiza vaga posibilitate de a-1 convinge pe Nemmo să se răzgândească. Timpul îndelungat petrecut cu acesta îi formase impresia unui om onest, studios, cu o personalitate negativă. Nemmo păruse mult mai plin de viaţă când îl capturaseră. Dar acest lucru se datorase, probabil, aspectului său straniu, de fiinţă înaripată, care îi izbise puternic.
Cu toate acestea, omului înaripat nu i se putea pune la îndoială voinţa puternică. Un om care era în stare să-şi asume riscurile pe care şi le asumase el, prin acea călătorie într-un trecut îndepărtat, nu avea să cedeze acum, dacă hotărâse să nu dea o informaţie.

Însă motivaţia lui Kenlon era prea puternică pentru a putea accepta un refuz. Neluând în seamă întrebarea celuilalt, spuse repede:
- Răspunde-mi: cât de departe ne aflăm de oraşul oamenilor-peşti?
Pesemne că aceste cuvinte conţineau prima lui eroare fonetică majoră, căci Nemmo păru că nu înţelege. Acest impediment îl făcu pe Kenlon să realizeze, brusc, un lucru: de câteva minute deja, vorbeau între ei cu doar câteva ezitări ocazionale.
Spuse, surprins:
- Ştii, Nemmo, în situaţiile prezente ne descurcăm destul de bine cu limbajele noi pe care le-am învăţat fiecare.
Făcu o pauză, încruntându-se:
- Şi la urma urmei, de ce n-ar fi aşa? Am avut la dispoziţie trei sute de ore de studiu, fără a fi deranjaţi de altcineva. Cam tot atât timp mi-a luat să învăţ germana şi franceza.
Se opri, amintindu-şi de scopul său, şi repetă întrebarea, cu intonaţia necesară de această dată:
- La ce distanţă suntem de oraşul lor?
Din nou omul înaripat rămase pe gânduri, analizând parcă diferite aspecte ale problemei, care îi erau complet
necunoscute lui Kenlon. în cele din urmă, clătină cu gravitate din cap:
- Locotenente, dacă ar fi după mine, ţi-aş da bucuros această informaţie. Totuşi, faptul că nici măcar acum nu eşti gata să ataci oraşul submarin este supărător. Există însă un consiliu, care a interzis transmiterea de informaţii referitoare la amplasarea acelui oraş. Această hotărâre, cum am mai spus, este un inconvenient pentru toţi oamenii înaripaţi, dar noi respectăm deciziile consiliului.
Luă exemplarul din *Times* pe care îl citea, apoi adăugă:
- Atenţie la un lucru! În momentul în care un membru al rasei mele soseşte, spune-i că lămpile protectoare gihlander trebuie reglate înainte de oprirea navei.
Kenlon nu răspunse. Se simţea epuizat, ca de o muncă fizică. Se îndreptă spre tambuchi, însă se opri să ia o gură de cafea şi o gogoaşă. Un matelot sosi în fugă:
- Domnule Kenlon, domnul Benjamin mi-a spus să vă transmit că un hidroavion a decolat de pe unul din celelalte vase şi se îndreaptă spre noi.
Lui Kenlon nu îi trebuiră mai mult de treizeci de secunde ca să ajungă pe punte.

Capitolul 8

Afară, scena nu se schimbase prea mult în acel răstimp, doar că vedea totul dintr-un alt unghi. Traiectoria circulară a lui *Sea Serpent* îl dusese de cealaltă parte a navei celei mari.

Cea de-a doua navă ca mărime era acum aproape de ei, cu un colorit roşu-aprins. Era o navă îngustă, cu puntea ridicată, acoperită pe toată lungimea de o prelată. Şi se părea că de pe ea decolase hidroavionul. Aparatul se apropia foarte încet, cu o viteză cuprinsă între trei şi cinci noduri pe oră. Luându-i în calcul traiectoria, avea să taie calea submarinului după aproximativ un kilometru şi jumătate. Kenlon reuşea deja să distingă siluetele umane dinăuntrul său. Această clipă de surprindere aduse cu sine o conştientizare a evenimentelor incredibile care se derulau clipă de clipă.
Însă moartea violentă a lui Jones-Gordon era prea
recentă.
Emoţia, suspansul luaseră sfârşit, la fel ca şi entuziasmul său. Se întoarse, mohorât, spre cei doi ofiţeri şi îi întrebă pe un ton lipsit de inflexiuni:
- V-a povestit Durosky despre căpitan?
Răspunseră afirmativ. Erau amândoi albi la faţă. Benjamin salută, apoi spuse: \ — Puteţi conta pe loialitatea noastră, domnule.
de-a treia era sferică, cu un diametru de aproximativ douăzeci şi cinci de metri, care plutea foarte sus, şi nu părea să aibă nici un fel de hublouri. Plutea în derivă, ca o minge din metal, puţin sclipitoare.
Cel din urmă vas era cel cu puntea foarte sus, de pe care decolase hidroavionul.
Benjamin, aflat lângă Kenlon, spuse:
- Cât de mult îi lăsăm să se apropie, domnule?
- Ce? spuse Kenlon.
Se răsuci şi privi la hidroavionul care se afla acum la mai puţin de două sute de metri. Era puţin mirat că înainta atât de încet, dar întrebarea lui Benjamin îl trezi brusc la realitate. Se gândi, nesigur: Cât de mult puteau să-i lase să se apropie?
Trebuia să recunoască faptul că pur şi simplu nu considerase hidroavionul periculos.
- După cum văd eu lucrurile, domnule, aceşti oameni se află în aceeaşi situaţie ca şi noi, aduşi aici cu forţa, spuse Tedders. Nu văd de ce ne-am lupta cu urmaşii noştri, sau sunt înaintaşii noştri?
- Exact! spuse Kenlon, însă nu cu voce tare.
Aparatul se afla la treizeci de metri, iar la prora se ridicase în picioare un ofiţer înalt, în uniformă. Nu era timp pentru analize amănunţite.
Kenlon ordonă:
- Domnule Tedders, îndreaptă spre ei un tun antiaerian. Domnule Benjamin, sună alarma generală, trimite pe punte şase oameni înarmaţi, şi ordonă ca viteza să fie redusă la patru noduri şi jumătate.
Kenlon aproape că nu le auzi răspunsurile, simţindu-se, brusc, ridicol din cauza măsurilor de precauţie luate. Hidroavionul se afla la numai

şapte metri de turnul de comandă. Cei dinăuntru se vedeau foarte clar. Erau şapte la număr şi erau numai femei.
Dan Tedders, al cărui chip fin şi senin era acum brăzdat de riduri adânci, izbucni:
- Sper, domnule, că o să lăsaţi oraşul oamenilor-peşti să guste puţin din superbele noastre torpile.
Kenlon nu răspunse. Afirmaţia, ura pe care o ascundea fiecare cuvânt îl tulbura. Realiză, surprins, că nici măcar nu luase în calcul varianta atacării oraşului. Îşi îndreptă, încruntat, atenţia spre hidroavionul care se apropia şi care înaintase deja puţin. În timp ce îl privea, îşi dăduseama de un lucru: până atunci, numai vasul uriaş fusese considerat un motiv de îngrijorare. Cu toate acestea, primul semn de viaţă şi prima iniţiativă concretă venise din partea unuia din vasele mai mici.
Poate că nu strica să acorde mai multă atenţie nu numai uriaşei nave de trei sute de metri lungime, ci şi vaselor mai mici. La urma urmelor, un observator din afară ar trece submarinul *Sea Serpent* în categoria vaselor mai mici, considerându-1 deci neimportant, în comparaţie cu nava cea mare. Cu toate acestea, trei torpile bine ţintite puteau scufunda orice vas, de oriunde.
În total, erau cinci nave mai mici, şi toate aveau un aspect străin de secolul douăzeci. Cea mai îndepărtată dintre ele era greu de observat cu claritate. Părea a fi, pur si simplu, o navă în formă de torpilă, mai mult de jumătate scufundată în apă. La prima vedere părea a fi puţin mai lungă de treizeci de metri. Kenlon avea impresia că ambele capete îi erau acoperite de apă şi că era de fapt, mult mai lungă.
Trei din celelalte patru nave nu păreau să fie mai lungi de treizeci de metri. Însă nici una nu semăna cu cealaltă. Una dintre ele părea foarte suplă, colorată în albastru. Cea de-a doua avea două turnuri strălucitoare care se ridicau ca nişte catarge de pe punte şi aveau o lungime ridicolă. Cea
Hidroavionul lovi uşor puntea şi rămase pe loc. Avea puntea mai ridicată decât parapetul de o formă aerodinamică, deasupra femeii care se aplecase spre Kenlon, stând în picioare la prora.
Poziţia ei o făcea să pară anormal de înaltă. Apoi el văzu că acest lucru nu se datora doar poziţiei ei. Era, într-adevăr, înaltă. Avea o înălţime de aproximativ doi metri.
Uniforma ei era făcută dintr-un material gros, mătăsos, de o textură foarte feminină, dar totuşi avea un aspect cazon. Şi chipul sau gesturile ei erau milităroase. Atunci când vorbea, i se citeau în glas inflexiunile tăioase ale cuiva obişnuit să comande. Spuse, în engleză:
- Salutări secolului douăzeci.

Mintea lui Kenlon simţi şocul din plin. Engleză! Cu un accent ciudat, dar totuşi engleză! Emoţiile care îl răscoliseră înainte, şi care păruseră să se stingă, reveneau acum la viaţă.
Mintea lui, până atunci întunecată de nenumărate griji, se însenină, la fel ca şi trupul, atât de încordat de multe minute, ba chiar zile. Brusc, văzu cu claritate adevăratele dimensiuni ale morţii violente a lui Jones-Gordon, un incident groaznic, dar nu decisiv, din viaţa unui luptător, care nu capitulase până în ultima clipă.
Îşi dădea seama de duritatea atitudinii sale, conştientizând cu tristeţe obiectivitatea pregătirii sale militare care îl făcuse să accepte moartea prietenului şi superiorului său, după o extrem de scurtă perioadă de dureri şi şoc. Era însă adevărat că evenimentele se derulau cu un ritm ameţitor. Tot ceea ce conta era faptul că el se afla acolo; el, William Rainor Kenlon, american, acolo în lumea anului 24 999, aflat acum la comanda unuia din cele mai puternice vase de război al timpului său, un submarin atomic american de la mijlocul secolului douăzeci, dotat cu torpile de şaizeci de centimetri, cu tunuri antiaeriene şi cu un hidroavion, această întreagă structură, măreaţă şi foarte lungă - capabilă să se deplaseze sub apă un timp incredibil de lung, şi atât de temeinic blindată, încât, teoretic, în ea nu putea pătrunde apa, nici dacă găseau de cuviinţă să coboare la o adâncime de trei sute de metri. Femeia vorbea din nou, în limba oamenilor înaripaţi de data aceasta, pe un ton nedumerit:
- Ce s-a întâmplat? Nu înţelegeţi americana? Sunteţi unul din acei barbari, neamericani, din acele vremuri?
Kenlon râse. Nu se putea abţine. Dacă aceasta era părerea epocilor ulterioare celei din care venea el, nu era greu de ghicit cine câştigase toate războaiele începând cu cel deal doilea mondial. Spuse, în engleză:
- Îmi cer scuze, doamnă. Am fost atât de surprins de faptul că vorbiţi americana şi că...
Se opri, şocat de realitatea propriilor cuvinte. El şi echipajul trăiseră timp de o lună într-un univers străin, care le devenise şi mai străin din cauza izolării lor mentale faţă de locuitorii acestui univers. Era adevărat că învăţase limba oamenilor înaripaţi. Capacitatea de a realiza o comunicare foarte şovăielnică nu făcea decât să accentueze prăpastia dintre cele două specii umane diferite.
Toate acestea luaseră sfârşit. Iată-1 în faţa unor compatrioţi. Nu conta din ce epocă veneau. Pesemne că era o epocă destul de apropiată pentru a păstra aceeaşi limbă, în mare, dar totuşi destul de îndepărtată, dacă se ajunsese la ideea că acea parte a lumii lui care era neamericană era neapărat barbară.
Vru să spună ceva, dar tânăra femeie i-o luă înainte.

-Numele meu este Dorilee. Am sub comandă trupa Joannelor şi o păzesc pe Sessa Clen în drumul ei spre patul conjugal. Pot veni la bord?
Kenlon auzi foarte vag ultima propoziţie. Era cu totul concentrat asupra spuselor ei. Îi trebui o clipă pentru a realiza că ciudatele cuvinte folosite de ea nu contau. Era vorba de femei-soldat care escortau o altă femeie, evident o persoană importantă, la nunta acesteia.
De abia după ce realiză acest lucru, sesiză ultima propoziţie auzită. Înţelese în aceeaşi clipă, că nu părea să aştepte ajutor din partea cuiva şi că îi luase tăcerea drept un răspuns afirmativ. Coborî sprintenă pe punte.
Era la fel de înaltă ca şi el şi avea un zâmbet larg. Avea ochi căprui, buze puternice şi un chip puţin prea lung pentru a fi frumoasă. Spuse:
- Se vorbeşte de dumneata de mai mult de o săptămână, iar părerea generală este că vasul vostru este singurul capabil să satisfacă cerinţele oamenilor înaripaţi.
Aruncă, curioasă, o privire spre punte, apoi spre tam-buchi.
- Deci acesta este un submarin adevărat. Singurul pe care l-am văzut vreodată se afla într-un muzeu în Greater Clen City şi...
În ciuda faptului că îl interesa fiecare cuvânt rostit de ea, Kenlon se văzu nevoit s-o întrerupă.
Femeia se întoarse din nou cu faţa la el. Se păru că îi înţelese pe loc întrebarea.
- Aveţi la bord un om înaripat, nu? -Da.
- El comunică prin... - ezită în privinţa cuvântului -undele speciale cu superiorii săi, de o lună de zile, deşi de abia săptămâna trecută i-am învăţat suficient limba pentru a înţelege esenţa celor spuse.
Adăugă:
- Am descoperit un aparat uimitor asupra omului înaripat care a venit la bordul vasului nostru. Era ascuns în ţesătura hainelor sale.
Nemmo, puşlama ce eşti, îşi spuse Kenlon. Nu că ar fi avut vreo importanţă, realiză el imediat.
- Pot să cobor în interiorul vasului? întrebă femeia. Kenlon nu avea nevoie să cântărească în minte răspunsul.
- Nu, spuse el.
Femeia nu păru deloc afectată de refuzul prompt.
- Atunci vă invit să ne vizitaţi voi vasul, spuse ea. Mai târziu poate putem să intrăm şi noi pe vasul vostru.
Kenlon se îndoia serios de ultima variantă. Nu era înţelept. Însă invitaţia - dacă era o invitaţie - avu un efect straniu asupra lui. Fu cuprins de o emoţie puternică, ce îi tulbură parcă vederea. Când o privi pe femeie, avu senzaţia că i se înceţoşaseră ochii.
- Acum?

- Desigur, acum! spuse ea. Sessa Clen vrea să vă vorbească.
Kenlon încercă să-şi imagineze acest lucru, dar în van.
Era o senzaţie deloc neplăcută. Mintea îi era cuprinsă tot mai mult de sentimentul de suspans. Realiză că nu putea rezista ideii şi că trebuia să meargă.
Cu cât îşi făcea mai repede o idee asupra întregii situaţii din această lume a viitorului, cu atât mai bine.
Se întoarse spre Benjamin şi spuse:
- Locotenente, preiei comanda în lipsa mea. Să nu urce nimeni la bord, orice ar fi.
- Doamne, mergeţi singur, domnule? Vă rog să mă scuzaţi, domnule căpitan.
- Nu face nimic, spuse Kenlon.
Se apropie de el şi spuse, pe un ton puţin certăreţ:
- Nu crezi că două persoane s-ar afla în acelaşi pericol ca şi una singură?
- Aveţi dreptate, domnule. Dar de ce nu trimiteţi pe altcineva?
Sugestia de a nu se duce personal îl şocă pe Kenlon. Se închipuia deja vorbind cu oameni din alte timpuri. Se părea că, deocamdată, singurul avantaj pe care i-1 aducea noua sa postură era acela că îşi putea aroga astfel de însărcinări.
Cu toate acestea, continuă să-şi susţină punctul de vedere cu argumente logice.
- Locotenente, în timpul nostru, cui dau raportul agenţii secreţi?
Benjamin ezită, apoi recunoscu:
- Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, domnule.
- Ei dau raportul unor oameni care au destulă expe rienţă pentru a evalua datele adunate, corect?
- înţeleg. Nu avem o astfel de persoană aici.
- Absolut nici una, locotenente. Astfel, căpitanul trebuie să meargă personal, aşa cum va trebui să faci şi dumneata dacă mi se întâmplă ceva şi rămâi la comandă. Vom ţine legătura prin radio.
- Păi... spuse Benjamin, cu îndoială în glas. Kenlon se săturase de discuţie.
- Mă duc, spuse el tare. Aşa am hotărât. Deci, ai înţeles să nu laşi pe nimeni la bord?
- Da, domnule căpitan.
Kenlon ridică şi mai mult tonul, pentru a se face auzit de femeie:
- Şi dacă încearcă cineva să facă un târg, folosindu-se de mine ca monedă de schimb, răspunsul este nu, categoric. Nu accepţi nici un târg. E limpede?
Benjamin luă poziţie de drepţi.
-Desigur, spuse el, pe un ton care nu lăsa loc de îndoială asupra seriozităţii sale.

- O să vă rog să mă aşteptaţi câteva minute, până mă pregătesc, îi spuse Kenlon femeii.
Coborî şi luă cu el, printre altele, un pistol automat, un mic aparat de emisie-recepţie şi busola lui.
Se spălă pe faţă şi pe mâini, îşi strânse trusa de bărbierit, şi se îndreptă spre punte. Câteva clipe mai târziu, urcă sprinten la bordul hidroavionului.
Simţi o uşoară zdruncinătură, dar era doar un semn că se puseseră în mişcare. Se uită înapoi. Intre submarin şi hidroavion se întindea apa mării. Treptat, distanţa dintre cele două nave creştea.

Capitolul 9

După aproximativ douăzeci de minute, Kenlon îşi dădu seama că Paznica privea neliniştită spre stânga lui, puţin în spate. Ea îi surprinse privirea.
- Vasul acela se îndreaptă spre noi, spuse ea. Cred că încearcă să ne taie calea.
Kenlon se întoarse cu totul. Văzu imediat că era vorba de vasul dotat cu două structuri metalice neobişnuit de lungi pe punte. Se îndrepta spre ei cu o viteză comparabilă cu cea a unui distrugător, după cum realiză ochiul lui Kenlon. Avea să taie calea hidroavionului la un kilometru şi jumătate mai încolo.
Kenlon se întoarse cu faţa la lidera joannelor. Întinse mâna în sus şi spuse:
- Ridicaţi-vă hidroavionul deasupra lor. Încordarea nu dispăru de pe chipul aspru al femeii.
Scutură din cap.
- Vasul are, din concepţie, multe restricţii, spuse ea, astfel încât nimeni să nu fie vreodată tentat să îl folosească pentru vreo ilegalitate. Nu poate urca decât la aproximativ treizeci de metri.
Cum catargele - dacă asta erau - celeilalte nave se ridicau la numai douăzeci şi cinci de metri, lui Kenlon i se părea că ar fi avut destul loc să zboare printre ele.
- Ridicaţi hidroavionul în aer, ordonă el.
- Să presupunem că trag asupra noastră şi ne doboară, începu ea, apoi se opri.
Clătină din cap, privindu-1 cu reproş.
- Domnule Kenlon, eu mă aflu la comanda acestui aparat. Sper că vă daţi seama de asta.
Kenlon nu avea de gând să pună la îndoială acest lucru. Privi în tăcere cum cele două nave se apropiau una de cealaltă. O auzi pe Paznică spunând ceva uneia dintre joanne, care apăsă pe un buton de pe placa metalică de lângă ea. Kenlon simţi sub picioare cum

hidroavionul încetinea uşor, până se opri. Kenlon şi Dorilee se duseră la parapet.
Kenlon văzu cum în cealaltă navă se deschide o uşă, pe care ies doi bărbaţi în costume de baie. Rămaseră lângă uşă. Unul dintre ei avea în mână un mic dispozitiv. Rosti în el nişte cuvinte aparent izolate între ele. Ciudata navă se apropie de ei, producând un siaj care îi indica faptul că nu era un vehicul cu elice, căci se opri imediat. Ii întâmpină însă celălalt bărbat. Kenlon observă că avea la gât un fel de cablu, fixat de un mic obiect negru, rotund. Bărbatul ridică obiectul şi vorbi în el. Concomitent, cineva aflat în unul din turnuri li se adresă într-o limbă care părea cunoscută, dar pe care Kenlon nu o înţelegea.
Aflată lângă ele, Dorilee spuse:
- A, are un aparat de traducere. Bun. Răspunse, ridicând glasul.
Schimbul de replici continuă preţ de câteva minute. Kenlon înţelese că Paznica era iritată şi că celălalt insista. Kenlon o trase de mânecă.
- Ce vrea?
- Pe dumneata.
- De ce? întrebă Kenlon uluit.
Bărbatul de pe cealaltă navă tăcu, iar Dorilee spuse, încurcată:
- Il cheamă Robairst şi - traducând în timpul vostru -înţeleg că el şi prietenul său sunt din anul 6842. Îmi reproşează că noi - adică eu şi grupul meu - ne purtăm incorect faţă de ceilalţi oameni aduşi din trecut, pentru că vrem să vă ţinem sub control.
Nu vorbea cu prea multă tragere de inimă. Kenlon o măsură cu privirea şi deveni limpede pentru el faptul că cei doi bărbaţi din secolul şaizeci şi nouă analizaseră corect intenţiile ei, cel puţin.
- Insistă să vă las să discutaţi cu ei! spuse Paznica fără chef.
- De ce nu? spuse Kenlon intrigat.
Femeia cea înaltă şi puternică spuse, pe un ton apăsător:
- Cine ştie ce intenţii au?
Kenlon era de părere că întrebarea era la fel de valabilă în ceea ce o privea pe ea.
- Cu toţii suntem preocupaţi de acelaşi lucru - să ne întoarcem acasă, spuse el. Nimeni nu va acţiona în aşa fel încât să facă acest lucru mai dificil.
Bărbaţii de pe vasul de dedesubt îşi pierduseră vizibil răbdarea. Unul dintre ei strigă ceva, pe un ton aspru. Ea răspunse cu resemnare în glas, apoi se întoarse cu faţa la Kenlon.
- Vasul lor este unul de pescuit şi au armament mai bun decât al nostru. I-am spus că le staţi la dispoziţie treizeci de minute.
- De ce nu mă însoţiţi?
Paznica răspunse posomorâtă că le propusese acest lucru, dar bărbaţii nu aveau încredere în ea. Kenlon se gândi că el avusese aceeaşi reacţie faţă de ea, dar nu spuse nimic.

Realiză că hidroavionul se deplasa în faţă, pentru a ajunge deasupra vasului. De pe puntea acestuia fu aruncată în sus o scară, care rămase suspendată în aer, aşteptând să fie atinsă de copastia hidroavionului. În acel moment, vasul mări viteza. Scara se frecă cu zgomot de suprafaţa metalică. Lui Kenlon însă i se păru solidă, în momentul în care începu să coboare.
Ajunse pe punte fără probleme şi privi curios în jur.
Un vas de pescuit!
Ar fi dorit să zăbovească asupra turnurilor, să pună întrebări, să afle detalii tehnice. Însă individul mai solid -Robairst - îi indica uşa deschisă.
Vorbi în microfon, şi remarcabilul aparat de traducere - prin care vorbise mai înainte în limba Clen - pronunţă acum în engleză:
- Pe aici, domnule Kenlon.
Interiorul era inundat de lumina soarelui. Pereţii care păruseră atât de opaci din exterior era transparenţi ca aerul pe dinăuntru. Existau obstacole în calea privirii lui, dar erau excrescenţe sau scobituri în suprafaţa vasului. Mobilierul era acela al unui salon confortabil. Acest lucru nu îl surprinse prea tare pe Kenlon. Nu ştia nici el bine la ce se aşteptase. Văzând totuşi scaunele şi canapelele, realiză imediat: Desigur! Cum în anul 6842 oamenii aveau încă mâini şi picioare, trebuiau încă să se aşeze, să stea întinşi, să doarmă şi să mănânce, şi în mod evident încă le plăcea să pescuiască. De fapt, dacă exista vreo diferenţă între oamenii secolului douăzeci şi cei ai secolului şaizeci şi nouă, aceasta nu era deloc evidentă.
-Luaţi loc! se auzi dinspre un aparat de traducere camuflat în perete, în stânga lui.
Kenlon se aşeză pe o canapea. Apoi, cea mai în vârstă şi mai solidă dintre gazdele lui - Robairst - se aşeză, de asemenea. Bărbatul mai tânăr rămase în picioare.
Avea un chip ascuţit, un nas lung, şi un trup uscăţiv. Era limpede că era nerăbdător, căci în cele din urmă îşi întrebă tovarăşul:
- Să încep?
- Acesta este asociatul meu, Tainar, spuse Robairst. Tainar probabil că o luă ca pe o permisiune, căci spuse:
- Domnule Kenlon, celelalte persoane care au fost aduse în această eră cu forţa se află aici de mai mult timp decât dumneavoastră. Jumătate dintre noi suntem foarte grăbiţi să ne întoarcem în timpul nostru, şi, cu două sau trei excepţii, suntem cu toţii de acord în privinţa modului în care submarinul dumneavoastră ar trebui să acţioneze.
Întinse mâinile, într-un gest de frustrare.
- Pentru noi ar fi foarte neplăcut dacă v-aţi apuca acum să analizaţi situaţia, să cântăriţi argumentele pro şi contra, şi în cele din urmă să

faceţi oricum ceea ce noi considerăm inevitabil. Vrem să auzim de la dumneavoastră că veţi respecta decizia majorităţii şi veţi distruge oraşul oame-nilor-peşti.
Individul mai solid se ridică brusc în picioare.
- Numai puţin, spuse el. Cred că nu ai prezentat situaţia noastră destul de elocvent.
Întorcându-se spre Kenlon, spuse grăbit:
- Noi suntem oameni de afaceri, domnule Kenlon. Eram pe cale să ne încheiem vacanţa când am suferit această ridicolă întâmplare - şi arată spre fortăreaţa oamenilor înaripaţi. Trebuia să ne întoarcem la birourile noastre de acum trei săptămâni. Suntem pe cale să ne pierdem statutul. Înţelegeţi, deci, în ce situaţie gravă ne aflăm.
Lui Kenlon situaţia nu i se părea nemaipomenit de gravă. Pesemne că îi scăpa un aspect al relatării lor.
Avea, de asemenea, neplăcuta senzaţie că şi el se afla într-un pericol mai mare decât la prima vedere. Aşa că răspunse evaziv:
- Ce ar fi să-mi povestiţi mai mult despre era dumneavoastră şi despre această presiune la care sunteţi supuşi?
Cei doi bărbaţi schimbară o privire. Apoi Tainar spuse fără chef:
- Dacă eu şi partenerul meu nu ne întoarcem imediat în timpul nostru, guvernul va încredinţa afacerea noastră altor persoane calificate. Riscăm să rămânem fără acel tip de venit care ne permite să folosim vase de acest calibru. Dacă se întâmplă acest lucru, numele noastre vor ajunge la coada listei cu persoane calificate.
Kenlon deduse că, în secolul şaizeci şi nouă, o afacere nu putea fi proprietatea cuiva. Ea era încredinţată unui manager calificat, care o administra în interes personal. Era evident că, în anumite împrejurări, managerul îşi putea pierde postul în favoarea altei persoane calificate.
- Despre asta e vorba? întrebă el. Cei doi răspunseră afirmativ. Tainar încheie pesimist:
-Aş vrea să vă atrag atenţia că genul de analiză pe care o putem face noi se bazează pe mai multe date şi pe o experienţă cu cinci mii de ani mai veche decât cea din vre-. mea dumneavoastră. Din acest motiv, ar trebui să ne respectaţi sfaturile fără împotrivire.
Kenlon se simţi jignit de aluzia la condiţia lui inferioară. Reţinându-şi iritarea, spuse calm:
- Conform acestui raţionament, ar trebui să ne consultăm cu reprezentanţii sau reprezentantul celei mai vechi civilizaţii prezente aici, şi să le aflăm părerea.
Chipul suplu al lui Tainar fu traversat de o grimasă.
- Cu nebunul acela! spuse el dispreţuitor.
- Bine, atunci cu al doilea ca vechime, spuse Kenlon. Pe canapeaua din faţa lui Kenlon, Robairst îşi drese
glasul şi se ridică.

- În regulă, spuse el, şi din glas, ca şi din gesturi, îi dispăru amabilitatea aparentă. Cred că trebuie să vorbim deschis. Da sau nu?
Kenlon trase adânc aer în piept. Avea puternica senzaţie că momentul de criză sosise. Însă nici prin cap nu-i trecea să accepte să distrugă un oraş, locuit de zeci de mii de oameni-peşti, de dragul unui argument precum bunăstarea a doi oameni.
- Nu! spuse el tăios.
În timpul lungii pauze care urmă, Kenlon privi în spatele gazdelor sale, spre întinderea de apă de afară. Simţea că vasul pe care se afla se deplasa cu viteză mică.
În raza lui vizuală intrase acum şi uriaşa navă sferică, ce era acum mult mai aproape decât atunci când o văzuse ultima oară. Nu era mai departe de o sută cincizeci de metri. Cu toate acestea, nu se vedea nici un semn de viaţă. Kenlon îşi dădu seama că cei doi bărbaţi din încăpere se apropiaseră unul de celălalt şi că stăteau unul lângă altul, privindu-1 ameninţător.
- Comandante Kenlon - spuse Robairst - sper că realizaţi că în această eră nu există un sistem de legi de care să trebuiască să ţinem seama.
- Ofiţerii şi echipajul submarinului *Sea Serpent,* aparţinând Marinei Statelor Unite, vor acţiona conform regulamentelor şi prevederilor valabile în timpul nostru.
Tainar se întoarse spre prietenul său, şi desfăcu larg braţele şi palmele.
-Vezi - spuse el - îi trebuie încă şase luni ca să priceapă! Se întrerupse şi, întorcându-se spre Kenlon, spuse, pe un ton rece:
- Trebuie să ştii că ai două alternative: accepţi sau mori!
Kenlon se obişnuise cu ideea că avea să urmeze un ultimatum. Suspinând, spuse:
- Să zicem că accept şi apoi nu mă ţin de cuvânt, după ce mă întorc pe vas?
Ridică din umeri.
- Haideţi să fim realişti. Tainar zâmbi forţat.
- Într-adevăr, te vei întoarce pe vasul dumitale, domnule Kenlon. Ţi se va ataşa însă, sub piele, la subsuori, o micuţă capsulă metalică, din acelea pe care le folosim pentru a trage în peşti mai mari. Q dată ce această capsulă este fixată pe un peşte, este greu de dislocat. Şi dacă este desprinsă, explodează instantaneu, iar peştele mort se ridică la suprafaţă.
Robairst îl întrerupse cu duritate.
- Dacă în patruzeci şi opt de ore de la întoarcerea dumitale pe vas nu ai efectuat atacul asupra oraşului oame-nilor-peşti, vom detona capsula prin telecomandă. Am încercat să evit acest lucru, domnule Kenlon, apelând mai întâi la judecata dumitale.
Kenlon se ridică şi spuse, calm:

- Bine, fixaţi-mi odată capsula şi lăsaţi-mă să plec. Apoi adăugă:
- Nu mă voi obosi să vă spun ce cred despre voi, nenorociţilor!
Tainar păru că nu auzise. Fără grabă, se duse la un perete, trase un sertar şi scoase, cu multă precauţie, un cleşte. În timp ce se apropia cu el de Kenlon, ceva licări între braţele cleştelui.
Fără a-şi întoarce privirea, întinse mâna spre partenerul său:
- Dă-mi tamponul!
Fără un cuvânt, Robairst făcu un pas în faţă şi îi puse în palmă un obiect plat, maroniu, flexibil. Apoi se retrase şi continuă să privească atent.
Tainar îi întinse obiectul maroniu lui Kenlon, care îl luă. Bărbatul spuse.
- Scoateţi hainele şi pune-1 sub braţul drept. Apoi voi ataşa capsula.
Cum Kenlon ezita, Robairst îl grăbi:
- Căpitane, îţi sugerez să foloseşti tamponul. Hainele nu te apără îndeajuns. Adu-ţi aminte, capsula aceasta a fost concepută pentru a fi ataşată pe pielea groasă a rechinilor sau a altor peşti mari.
Kenlon îl credea.
Fără prea multă tragere de inimă, începu să se descheie la haină. Şi îşi scosese deja braţul dintr-o mânecă atunci când, în faţa lui, Tainar se prăbuşi la podea.
Kenlon văzu cu coada ochiului că Robairst se prăbuşise şi el, imediat. Zăceau amândoi pe covorul gros, parcă lipsiţi de viaţă.
Dinspre boxa ascunsă în perete se auzi un ţăcănit. Apoi, o voce de bărbat:
- Domnule comandant Kenlon, noi urmărim această scenă de pe vasul sferic. Trebuie să acţionaţi rapid, căci cei doi îşi vor reveni în curând. Mergeţi pe punte.
Ieşind pe punte, Kenlon nu avu nevoie decât de o clipă pentru a se orienta. Hidroavionul suitei lui Sessa Clen se afla în stânga lui, la aproximativ patru sute de metri distanţă, În afara vasului rotund, celelalte erau încă departe.
Distanţa la care se aflau îi dădea senzaţia, falsă sau nu, că ei nu reprezentau o forţă ostilă deocamdată.
În timp ce Kenlon aştepta încordat, apăru o deschizătură în suprafaţa metalică lucitoare a uriaşului glob. Un fel de balon glisă în exterior. Trei bărbaţi în uniforme simple tip salopetă şi o fată în ceva asemănător unui costum de baie ieşiră pe platforma nou apărută. Brusc, terasa se desprinse de vas şi pluti prin aer până la Kenlon. Străbătu distanţa în mai puţin de un minut şi se opri, suspendată, deasupra punţii vasului de pescuit. Fata şi doi dintre bărbaţi coborâră lângă Kenlon. Cel de-al treilea bărbat rămase pe micuţul aparat de zbor.

Unul dintre bărbaţii care coborâseră pe punte era de înălţime medie şi cu faţa osoasă. Cu un zâmbet vag, ce trăda compasiunea, îi întinse lui Kenlon un obiect minuscul.
Kenlon văzu că bărbatul avea un obiect asemănător, în care vorbi:
- Vorbeşte-ne prin microfonul acela, spuse bărbatul. Mesajul trebuie să ajungă înapoi la vasul nostru înainte de a fi transmis pe sistemul lor de traducere, alcătuit din computer şi boxe.
Kenlon îi indică, printr-o mişcare a capului, că înţelesese, Însă nu era prea atent la cele spuse. Extrem de uimit, se apropie de micul aparat de zbor, care stătea suspendat în aer, fără nici un efort. Întinse mâna, aruncă o privire între-' ătoare spre tânărul de la bord şi - nevăzând vreo reacţie negativă - pipăi partea laterală a aparatului. Era călduţ la atingere. Nu se simţea însă nici un tremur, nici o vibraţie, ceea ce sugera faptul că era vorba de un mecanism în stare solidă, unul fără componente mobile. Kenlon ridică privirea spre tânăr, ridică microfonul şi vorbi în el.
- Cum funcţionează?
În spatele lui, boxa din catarg îi traduse întrebarea în ceea ce era, probabil, limba acelor patru oameni.
Bărbatul de pe aparatul de zbor schiţă un zâmbet, şi răspunse după o singură clipă de ezitare.
- Presupun că puteţi înţelege o scurtă explicaţie tehnică.
Conform spuselor lui, interacţiunea dintre diferitele forţe din atomi şi dintre alte particule fusese examinată în decurs de milenii cu mai multă acurateţe.
- Probabil că vă amintiţi din cunoştinţele dumneavoastră de fizică că anumite particule nucleare aveau o „perioadă" de numai o fracţiune de secundă, spuse el.
Kenlon îşi aminti de momentele în care se uitase în „camere cu ceaţă" şi la plăci fotografice unde mici dâre luminoase dezvăluiau faptul că o particulă cu o viteză de zeci de mii de kilometri pe secundă se formase ca rezultat al unei reacţii nucleare, călătorise pe o distanţă de douăzeci de centimetri, cu aproximaţie, şi apoi se disipase, irosindu-şi forţa.
- Au fost create metode, mai exact medii propice, în care asemenea particule să-şi poată spori perioada până la vârste respectabile precum o secundă, sau chiar mai mult, spuse mentorul său.
În acest fel fusese posibilă explorarea proprietăţilor şi aptitudinilor lor.
- De exemplu - continuă explicaţia - acest vas este acţionat de un sistem multiplu în cadrul căruia, o astfel de particulă, denumită Beta Z, este în aşa fel direcţionată încât ea şi celelalte particule au o „perioadă" de aproximativ o secundă şi trei sferturi. Dată fiind această existenţă prelungită, ele schimbau starea obişnuită a spaţiului din imediata lor apropiere. În vreme ce acea stare se păstra, orice obiect

influenţat de ea - precum acest aparat - se manifesta ca şi cum era acţionat în spaţiu liber.
- Înţeleg, spuse Kenlon.
Şi avea senzaţia că înţelegea, într-adevăr cu un apreciabil efort, şi cu mult respect faţă de ei, câte mii şi poate milioane de ore de cercetări ar fi fost necesare pentru a face o copie a motorului acelui aparat.
Înainte ca el să spună ceva, unul din bărbaţii de pe punte îl atinse pe umăr. Kenlon întoarse capul, iar individul vorbi într-un alt microfon micuţ:
-Domnule Kenlon, Robairst şi Tainar se vor trezi în aproximativ cinci minute, aşa că eu zic să plecăm imediat de aici. Mai întâi, să facem cunoştinţă.
Pe fată o chema Lidadeeda, pe bărbatul de lângă ea -Camforay, iar pe cel de pe micul aparat de zbor -Massagand. Bărbatul cel înalt se prezentă drept Tulgoronet, şi spuse că veneau din Setidillad, o eră a Pământului.
- După calculele noastre, care nu sunt exacte -recunoscu Tulgoromet - venim cam de la optzeci şi şase de
secole după secolul douăzeci - în jurul anului 10 650.
Vasul lor sferic era de fapt o navă spaţială, un laborator de cercetări interplanetare, care aterizase în apă, în apropierea unui oraş de pe Pământ. În timp ce se aflau
acolo, un om-pasăre fixase pe nava lor dispozitivul pentru
călătoria în timp şi venise la bordul navei:
- Înainte de a-i putea zădărnici intenţiile, ne-am trezit aici, spuse Tulgoronet cu amărăciune.
O navă spaţială!
Informaţia, implicaţiile acesteia erau atât de senza- ţionale încât Kenlon îşi spuse: Au desigur, toate cunoştinţele! Informaţii detaliate despre planete şi despre istoria civilizaţiei, pe o perioadă imensă de timp.
Gândurile îi fură întrerupte de vocea fetei, care vorbi în microfon.
Faptul că sistemul de traducere folosea acum o voce feminină îi atrase imediat lui Kenlon atenţia asupra ei.
Fata spuse pe un ton grăbit:
- Ar fi bine să-1 ducem pe domnul comandant Kenlon - se uită direct la el - fie pe submarinul dumneavoastră, fie pe aparatul de zbor al Sessei Clen.
Kenlon se conformă grabei pe care o afişau. Dar în timp ce se uita la bord, făcu un semn spre celelalte vase:
- Aţi cercetat cumva şi celelalte nave cu raza voastră specială, pe care presupun că aţi folosit-o pentru a scruta vasul lui Robairst şi Tainar?
Răspunsul veni din partea lui Massagand:

- In toate, în afară de una. Tehnica noastră nu a avut efect asupra vasului acela de acolo, îi arătă el.
Kenlon privi în direcţia indicată şi, după ce îşi obişnui ochii cu lumina şi culoarea apei lucitoare, văzu că bărbatul îi arătase uriaşul vas în formă de torpilă care, dintre toate acele vase, se asemăna cel mai mult cu submarinul său.
Aflată lângă el, Lidadeeda spuse grăbită:
- încotro, domnule comandant? Vrem să plecăm înainte de a-şi reveni cei doi.
Simţind nerăbdarea salvatorilor săi, Kenlon spuse:
- Duceţi-mă la - cum l-aţi numit? - aparatul de zbor al Sessei Clen.
Un minut şi jumătate mai târziu, ajunse la destinaţie.
Kenlon rămase în picioare şi le făcu cu mâna, în timp ce aparatul lor de zbor se îndepărta rapid, pe o traiectorie curbată, spre trapa de pe vasul rotund.
Se fixă acolo, glisă înăuntru, după care trapa se închise încet.

Capitolul 10

Kenlon întoarse capul şi văzu că Dorilee se apropiase de el.
- Începusem să-mi fac griji pentru dumneata, spuse ea. Ce vroiau?
Pe chipul ei mare, mândru, se citea un interes major. Kenlon realiză că şi Clen dorea, probabil, distrugerea oraşului oamenilor-peşti. Răspunse evaziv:
- Le-am spus că voi analiza problema.
- Şi ceilalţi, de pe vasul rotund?
- Au dorit să mă cunoască, spuse Kenlon.
Păru satisfăcută de explicaţia lui, căci se îndepărtă şi dădu un ordin.
Hidroavionul se puse din nou în mişcare. Ajunseră în cele din urmă, înaintând încet ca de obicei, la vasul Sessei Clen, roşietic, plutind foarte sus faţă de nivelul apei.
De aproape, el se dovedi a fi o navă surprinzător de mare, ca un iaht măricel. Kenlon estimă că era lungă de aproape şaptezeci de metri.
Aparatul de zbor ateriza într-o scobitură de pe punte.
Dorilee coborî grăbită, vorbi în fugă cu altă femeie solidă, îmbrăcată cu o uniformă de ofiţer, apoi îi strigă lui Kenlon să o urmeze. Când Kenlon păşi pe puntea principală, Dorilee se apropie de el gâfâind:
-Trebuie să ne grăbim, spuse ea. Nu trebuie să o lăsăm pe Sessa Clen să aştepte.
Kenlon se conformă urmând-o prin două coridoare şi coborând un rând de trepte. Ajunseră la o uşă care dădea spre ceea ce pe alte vase s-ar fi numit salonul pasagerilor.
Camera era mare şi puternic luminată. De-a lungul celor doi pereţi opuşi stăteau aliniate aproximativ cincizeci de femei, toate îmbrăcate în rochii cu dungi roşii şi albe.

Puternice femei-soldat Joanne - aproximativ treizeci la număr, după estimarea lui - stăteau în picioare în dreptul diferitelor intrări şi erau grupate pe două rânduri în celălalt capăt al încăperii.
Kenlon trecu rapid în revistă toate acestea. Apoi, imitându-i pe ceilalţi, îşi îndreptă atenţia spre un anume loc.
O femeie tânără, blondă, suplă, îmbrăcată cu o rochie de culoare stacojie era aşezată pe un scaun, în acel capăt opus al încăperii. Scaunul stătea pe un podium, care o ridica cu mai mult de treizeci de centimetri.
La prima vedere, părea aproape o fetişcană. Însă când Kenlon o urmă pe Dorilee, traversând încăperea, şi văzu mai clar chipul Sessei Clen, estimă că avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, poate un an sau doi în plus.
Gândurile îi fură întrerupte de Dorilee, care se oprise, şi care se dădu la o parte, făcându-i semn să înainteze.
Kenlon înaintă, oprindu-se la aproximativ doi metri şi jumătate de femeia blondă.
De abia după ceva vreme realiză că respectase întregul ritual, recunoscând, implicit, superioritatea gazdelor sale. Kenlon ezită. Nu prea ştia însă cum să ignore faptul că se afla la o curte regală, fără a jigni pe cineva. Sessa Clen înclină din cap în direcţia lui. Kenlon presupuse că era modul lor oficial de a-1 întâmpina. Făcu o plecăciune, apoi se îndreptă. De la apropierea aceea, chipul suplu al femeii avea un aer foarte distins. Realiză că o bună parte din acel aer distins se datora unui sentiment interior al puterii, pe care persoana ei îl iradia.
Gândurile îi fură întrerupte de ea, care vorbi în propria ei limbă. Avea o voce gravă, răguşită, deloc melodioasă. Aflată în spatele lui Kenlon, Dorilee traducea:
- Domnule comandant, Sessa Clen vă urează bun-venit la bordul vasului ei regal şi cum ea se îndrepta spre patul conjugal când vasul a fost capturat de oamenii înaripaţi, vă cere să distrugeţi cu submarinul dumneavoastră oraşul de sub apă, astfel încât ea şi suita ei să-şi poată continua drumul.
Kenlon oftă. Deci puneau problema cât se poate de direct. Bine, fie!
- Refuz! spuse el.
Se aşternu liniştea. Apoi Dorilee îi spuse, pe un ton uluit:
- Nu pot traduce aşa ceva, domnule comandant. Pesemne că Sessa îşi dădea seama că nu i se traducea
totul, căci i se adresă cu asprime Paznicei. Dorilee se conformă, pe un ton tremurător. Brusc, din toate părţile se auziră exclamaţii, ceea ce îi indica lui Klen că refuzul său fusese tradus corect.
În faţa lui, femeia cea blondă se ridică în picioare, în mod vizibil agitată. Rosti pe un ton ascuţit mai multe propoziţii, apoi se întoarse,

se îndreptă spre uşă, şi străbătu coridorul. După o clipă dispăru din raza vizuală.
Dorilee îi spuse lui Kenlon pe un ton nesigur:
- Sessa Clen îşi dă seama că răspunsul dumitale se datorează necunoaşterii protocolului cuvenit faţă de o persoană ca ea. Mi-a cerut să vă informez că, din acest motiv, nu veţi avea de suferit pentru cuvintele rostite.
Kenlon îşi dădea seama că era un mesaj reconciliant, dar era, de asemenea, limpede că Sessa Clen era obişnuită să i se satisfacă absolut toate toanele.
Era nerăbdător să plece. Atmosfera îl deprima. În plus, mai erau şi alte vase de vizitat. O urmă, în tăcere, pe Dorilee, spre ieşire.
Când ajunse afară pe punte, Kenlon se uită după soare, Între timp însă, se înnorase din nou. Prezenţa soarelui se putea ghici doar după o vagă luminozitate vizibilă prin stratul de nori, dar acest lucru ar fi putut fi o iluzie.
Kenlon se duse la parapet şi făcu semn spre cele trei vase care pluteau în depărtare, la tribord. În stânga lui, departe, se afla cel mai mare dintre toate vasele aduse în acel timp. În faţă, aproape în linie dreaptă, se afla un iaht albastru cu un aspect îngrijit şi, în cele din urmă, nava întunecată, lungă, care semăna cu un submarin fără turn de comandă.
- Cine este în ele? întrebă el.
Chipul mare, aspru, al lui Dorilee, se încruntă.
- Nimeni nu a reuşit să ia legătura cu cel care pluteşte atât de jos faţă de nivelul apei, spuse ea. În nava albastră se aflǎ un singur om. Este un individ paşnic dintr-o perioadă mult ulterioară erei Sessei Clen. Într-un fel, e foarte puternic, dar nu reprezintă o ameninţare. În ceea ce priveşte vasul cel mare...
Se încruntă şi mai mult. Apoi îi explică fără tragere de inimă că nava cea mare *Segomay* ***8,*** provenea din anul 2852, şi că echipajul ei, format numai din bărbaţi, exprimase deja ameninţări şi aluzii referitoare la numeroasele femei din suita Sessei Clen.
- Nu vă vom duce acolo, încheie ea. Dar au şi un sistem din acela automat de traducere. Puteţi deci să vorbiţi cu căpitanul Gand, dacă doriţi.
Pesemne că îi citise pe chip dorinţa puternică de a purta acea conversaţie, căci strigă un ordin, în limba ei. După puţin timp, una din Joanne îi dădu lui Kenlon un microfon mic, iar Dorilee spuse:
- Aveţi legătura cu căpitanul Gand. Kenlon duse la gură microfonul şi spuse:
- Vă salut, domnule căpitan, aici Kenlon, comandantul submarinului.
Îi răspunse o voce, pe un ton extrem de colocvial, plină de admiraţie cinică:

- Deci ai ajuns deja pe bordul vasului Sessei Clen. Măi să fie, ce rapid! Hei, Kenlon, sunt drăguţe gagicile alea?
Kenlon spuse că nu observase.
- Nu că ar conta, continuă căpitanul Gand. Dacă am găsi o cale să... se întrerupse, posomorât.
- E deprimant, comandante, când oamenii ca noi ne dăm seama că provenim din ere primitive şi că o gaşcă de femei dispun de cunoştinţe superioare. Chiar şi acel mic aparat de zbor e dotat cu o grămadă de chestii.
- Chestii? repetă Kenlon.
Deşi părea un cuvânt clar, simţea nevoia unor explicaţii.
- Am încercat să îl capturăm cu o rază transportoare, spuse căpitanul Gand, indignat. Când colo, ce să vezi, raza noastră nu tracta decât apă! Inginerii mei nu-şi pot da seama cum au făcut asta.
Kenlon, pe lângă faptul că era interesat de ştiinţa înaintată, avea ca obiectiv principal să afle cu ce era dotată nava lui Gand. Fu nevoie de câteva minute de întrebări, dar în cele din urmă îşi formă o idee.
Vasul *Segomay* ***8*** era conceput pentru fixarea şi demontarea de instalaţii submarine. Era un vas de întreţinere tehnică pentru aparatele şi pentru staţiile intermediare care acopereau fundul oceanului în secolul douăzeci şi nouă; de asemenea, el acoperea o parte din cele aproape o mie de lucrări miniere submarine care continuau pe tot parcursul anului. Însă nu putea acţiona în nici un fel împotriva oraşului subacvatic al oamenilor-peşti.
- Am încercat - spuse Gand cu amărăciune - dar le-a fost foarte uşor să desprindă instrumentele pe care le-am coborât.
Kenlon dădu glas bănuielii sale, venită din cele spuse de Gand, că acesta era de acord cu exterminarea oamenilor-peşti.
- Desigur!
În glasul baritonului se citea surprinderea. Gand adăugă mohorât:
- Patronii mei pierd bani în fiecare zi a mea de stat aici, şi nu-mi va fi uşor să explic unde am fost. Aşa că poate te hotărăşti în scurt timp, ce zici?
Kenlon spuse că înainte de a lua o decizie vroia să discute cu cei de la bordul navei albastre şi cel al vasului închis la culoare. Încheie pe un ton nedumerit.
- Trebuie să recunosc că am omis să pun această întrebare, dar când ne vom întoarce, de ce nu am putea fi duşi în timp, cu un minut sau două după ce am părăsit lumea noastră? în felul acesta, nu va avea nimeni nimic de explicat.
- A, nu, asta e imposibil, spuse Gand.
- De ce?
Conform sumarei explicaţii a lui Gand, care urmă, istoria materiei se schimba continuu. Astfel, complexul materie-energie din fiecare atom

al caselor lor îşi continua evoluţia normală în timp. Din cauza acestei rigidităţi a forţei, i-ar fi imposibil unui obiect să spargă barierele astfel create. Ceea ce era foarte bine, căci el ar dispărea instantaneu dacă s-ar produce cu adevărat o astfel de încălcare a legilor naturii.
Gand îşi încheie explicaţia pe un ton încurcat:
- Va trebui să-1 rogi pe Arpo să-ţi explice toate acestea.
- Arpo?
- E pe vasul albastru. E un tip inofensiv, dar inteligent, de aici, din viitorul îndepărtat. El e neutru în toată povestea asta. De fapt - tonul îi deveni brusc acid - e atât de altruist, încât nici nu îl deranjează prea tare că se află aici, dacă poţi să-ţi închipui aşa ceva.
Încheie, pe un ton sec:
- Nimeni nu a reuşit să ia legătura cu celălalt vas, acela care are o linie de plutire atât de joasă.
De lângă Kenlon, Dorilee spuse:
- Am tot încercat să luăm legătura cu Arpo, dar nu am primit nici un răspuns.
În clipa aceea, în mintea lui Kenlon răsună un gând străin:
- Comandante, din pură curtoazie, vă salut şi vă urez numai bine. Însă nu pot face nimic pentru dumneavoastră.
Acel gând care îi pătrunse în minte era însoţit de un puternic sentiment de dragoste. Era o forţă pură, atât de puternică încât Kenlon îşi simţi întreg trupul cuprins de o ciudată şi plăcută căldură sufletească.
Apoi se gândi:
- O, Doamne, trebuie să obţin nişte informaţii de la el. Toate acestea se petrecură într-un mod atât de natural,
se formase o legătură atât de completă şi rapidă, încât de abia după ce Kenlon se arătase total receptiv, realiză ce se petrecea.
Telepatie. Perfect.
Acesta era omul pe care Tainar îl numise nebun.
În afară de senzaţia de dragoste, Kenlon recepta şi un enorm potenţial cerebral.
În acest moment, frenetica senzaţie îl străbătu din nou.
- Ce, ce, ce... gândea Kenlon cu frenezie. Pesemne că Arpo îl lăsase să-şi consume reacţiile, căci
gândul lui pătrunse, la fel de limpede ca şi înainte, în mintea lui Kenlon.
- Poate că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru dumneata este să-ţi prezint o scurtă istorie a omenirii, spuse Arpo.
Kenlon se agăţă cu disperare de ocazia oferită.
- Da, da!
Şi astfel avu parte de prima lecţie de istorie a civilizaţiei.

Din punct de vedere ştiinţific, majoritatea realităţilor care se ascundeau sub aspectul palpitant al universului material erau deja destul de cunoscute în secolul treizeci şi opt. În acea perioadă, anumite aspecte complexe ale comportamentului particulelor dădeau naştere unei noi viziuni asupra universului, care făcea posibilă modificarea teoriei fundamentale.
Aceste modificări aveau la bază descoperirea faptului că particulele urmau, în mod statistic, anumite reguli de comportament însă, luate individual, ele erau capabile să aleagă. Această alegere nu se plasa pe acelaşi nivel ca al unei fiinţe vii care se decide să meargă spre nord, în loc de sud, sau ca al lui Peter care o alege pe Joanna de soţie, în locul Annei. Alegerea făcută de particulă reprezenta o versiune mai puţin obişnuită a unor întrebări de genul: oare? poate că? acesta? aceea? de ce nu? în regulă.
Particula pornea de la presupunerea eficientă şi înnăscută în proporţie de 90 la sută, că toate direcţiile meritau luate în calcul în mod egal. Şi atunci de ce să nu se îndrepte
Într-acolo - de obicei cea mai sigură cale. Schimbarea acestei presupuneri s-a dovedit posibilă prin intermediul unor anumite tehnici. Din acel moment, controlul exercitat asupra naturii a căpătat un înţeles diferit, fantastic, dar fascinant şi avansat.
În domeniul relaţiilor interumane, un mic grup de savanţi a rezolvat, practic, problema psihologică, făcând-o accesibilă. Însă individul din mulţime nu putea fi făcut să se confrunte cu sine, în afară de cazuri rare. Cei şase miliarde de locuitori ai Pământului în secolul treizeci, cele trei miliarde ale secolului cincizeci, cele şaisprezece miliarde ale secolului şaizeci şi cinci - cea mai numeroasă populaţie din istoria planetei - şi cele două miliarde ale secolului opt mii cincizeci dovedeau aproape fără excepţie acelaşi lucru, şi anume că impulsul ar putea fi judecat prin flux energetic intern şi programarea anterioară a centrilor nervoşi, dar oamenii erau prea mulţi. Nu puteau fi încătuşaţi de nici un sistem, nu puteau fi învăţaţi, condiţionaţi, educaţi, influenţaţi, decât individual, cu mari eforturi. Iar acest lucru era imposibil.
Astfel că războaiele nimicitoare au continuat în mod periodic şi necruţător. Agresorii bombardau neîncetat oraşele planetei, fără a putea găsi o soluţie paşnică acceptabilă pentru toată lumea. Schimbarea a survenit atunci când strămoşii lui Arpo, probabil rezultate ale mutaţiilor, au început să-şi facă apariţia într-o zonă puternic afectată de radiaţii. Ei au urmat un principiu neclintit al bunăvoinţei şi nonrezis-tenţei. Războiul s-a sfârşit
Pacea i-a luat locul.

Arpo se vedea obligat să presupună că, atunci când continentele au început să se scufunde în ocean, în acel potop planetar care dăduse naştere oamenilor-înaripaţi şi
oamenilor-peşti, urmaşii propriei lui ere nu opuseseră mai multă rezistenţă decât invadatorilor din mileniile anterioare.
- Iar acum, comandante - încheie Arpo - voi mai răspunde doar unei singure întrebări.
Kenlon, a cărui minte fierbea de întrebări, era cuprins de o surescitare teribilă. Apoi, pentru o clipă, se simţi ca un om căruia un duh îi acordase dreptul la o singură dorinţă. Creierul parcă i se ridica la înălţimi de neatins, pentru a coborî, apoi, din nou pe pământ, făcându-1 să-şi dea seama de datoria şi scopul lui fundamental.
Aruncă grăbit o privire în direcţia vasului cu linia de plutire joasă, care de abia se vedea sub cerul acela cenuşiu, Îşi transmise grăbit gândul-întrebare:
- Cine e acolo, în vasul acela întunecat? Adăugă.
- Aş vrea să merg acolo şi să vorbesc cu ei.
- Nu pot lua legătura cu ei, sosi gândul lui Arpo. Au ridicat o barieră atât de avansată, încât mi-ar strica echilibrul interior dacă aş încerca să o străpung. Şi nu doresc acest lucru.
- Deci ai putea s-o străpungi?
- Da, spuse Arpo. Şi, cu acestea spuse, îmi iau rămas-bun şi îţi urez noroc.
-Aşteaptă! spuse Kenlon. Poţi să-mi dai vreun sfat în privinţa oamenilor-peşti şi a celor înaripaţi?
Simţi, în acelaşi timp, cum mintea celuilalt se retrage.
Efectul pe care îl resimţi fu acela al unei despărţiri bruşte de o persoană foarte dragă. Se simţea cuprins de tristeţe, ca şi cum pierduse ceva. Kenlon se întoarse spre Dorilee şi spuse pe un ton abătut.
- Cred că ar fi bine să mă duci înapoi pe vasul meu.

Capitolul 11

O dată cu lăsarea nopţii, începu să plouă. Kenlon îşi puse mantaua de ploaie şi urcă pe puntea îngustă a submarinului, întoarse capul în sus şi se lăsă udat de ploaie. Picăturile de ploaie erau răcoritoare şi plăcute la atingere, Însă mult mai important era faptul că ochiul lui experimentat recunoscuse deja premizele unei nopţi ploioase pe toată durata ei.
Bezna cobora asupra întinderii de apă, învăluind aproape totul în întuneric. Valurile aveau şi ele sclipirile lor, dar vizibilitatea era redusă la câţiva metri.
Se întoarse la cabina lui, unde dormi cinci ore. Apoi se sculă, se bărbieri şi dădu ordin ca nava să înceapă imersiunea şi să înainteze.

La adăpostul întunericului, folosindu-şi calculele detaliate din timpul zilei, el conduse submarinul pe o traiectorie amplă, circulară, ocolind celelalte nave. Când ajunse într-un punct pe care îl consideră a fi la nord de nava asemănătoare unui submarin, ridică vasul la nivelul periscopului şi îl îndreptă spre sud, la viteză minimă. Elicea aproape că nu se învârtea deloc.
Apoi se duse în turnul de control.
Benjamin, aflat acolo, se mulţumi să clatine mirat din cap, la vederea lui Kenlon, echipat ca scafandru.
Kenlon înţelese expresia resemnată de pe chipul ofiţerului său adjunct şi spuse:
- La urma urmelor, mai întâi am fost scafandru.
- Nu pot decât să-mi exprim respectul, domnule, spuse Benjamin.
Kenlon îşi continuă argumentaţia:
- Trebuie neapărat să vedem ce este cu oamenii aceia. Dacă nu am face asta, am rămâne cu un vid de informaţii.
- Perfect adevărat, domnule, spuse locotenentul Benjamin pe un ton plin de tact.
Fără a mai spune ceva, Benjamin dădu ordin ca submarinul să plutească în derivă, cu turnul de control sub apă.
Kenlon şi cei doi oameni care urmau să-1 însoţească ieşiră pe deasupra şi se lăsară înghiţiţi de marea întunecată.
Apa era caldă ca la tropice. Kenlon înota în tăcere, la fel ca şi ceilalţi. La adăpostul relativ oferit de marea liniştită, ei înaintau aproape fără nici un clipocit. Ploaia începu brusc să cadă temeinic. Noaptea, care deja era neagră ca smoala, părea să devină şi mai întunecată.
Apă întunecată dedesubt, beznă deasupra.
Kenlon se calma întotdeauna în apă, şi încordarea începu să-1 părăsească.
Intuiţia lui înnăscută îl ajuta să ţină socoteala minutelor scurse. Când consideră că trecuse destul timp, **îşi** atinse camarazii, unul pe picior, pe celălalt - pe braţ. Se opriră şi începură să calce apa. Kenlon ştia că cei doi oameni îşi scoteau ochelarii pentru timp de noapte din cutiile pe care le aveau agăţate pe spate. Făcu şi el acelaşi lucru. Câteva minute mai târziu, privea la ciudata scenă din faţa lui.
Estimase corect timpul scurs.
Nava în formă de torpilă se afla la maximum zece metri de ei.
Însă altceva mult mai senzaţional se petrecea.
Pe acea punte până atunci pustie, biciuită de ploaie, se mişca cineva. Călcând încet apa şi stând ridicat, dacă se poate spune aşa, pe labele lui de scafandru, zări mai multe siluete care se urcau din apă pe ciudatul vas.

Au fost să înoate puţin, prin beznă, îşi spuse el uluit. Luând în calcul ploaia, caracterul secret al acestui fapt reprezenta o dovadă de frică, probabil.
Într-un fel, îi înţelegea. Era oarecum normal. Adevărul era, probabil, că toţi cei care fuseseră aduşi acolo din trecut erau, pesemne, înspăimântaţi până în măduva oaselor.
Din nou mişcare pe punte. De pe suprafaţa plată se ridică un obiect. Se asemăna cu un turn de control. Văzând acest lucru, realizând că înotătorii se pregăteau de intrare, Kenlon făcu eforturi pentru a nu se duce pe bord şi a se prezenta, înainte de a fi prea târziu. Nu acum, hotărî el. Nu în bezna aceea.
O clipă mai târziu, se simţi uluit de modul simplu, de-involt în care acel impuls îi traversase mintea, şi de faptul ă fusese cât pe-aci să-1 urmeze.
Gândurile îi fură întrerupte, căci siluetele care se căţăraseră pe puntea ciudatei nave se ridicau în picioare, mai întâi una dintre ele, apoi încă patru.
Kenlon privea, fascinat, prin binoclul său nocturn, ploaia părea să le distorsioneze chipurile. Lentilele ude de ploaie prin care privea îi schimba percepţia asupra formei, structurii, a mişcărilor lor.
Era pe punctul de a spune ceva, de a da următorul sem-al - când îşi dădu seama că nici măcar ploaia nu distor-ionase până atunci în acel mod aspectul cuiva. Apoi înţelese. Nu erau oameni.
Kenlon nu putea găsi vreo asemănare decât cu nişte crocodili mici care se ridicau pe nişte picioare lungi şi care se mişcau cu o flexibilitate şi o siguranţă de care nu ar fi fost capabil nici un crocodil de pe Pământ.
Sistemul lui nervos fu străbătut de extrem de şocanta descoperire. Se simţi cuprins de o senzaţie neplăcută, de surescitare.
Însă totul se reduse la o întrebare realistă: Ce trebuia să facă acum? Realiză, abătut, că ceea ce văzuse nu îl ajuta prea mult.
Acţiunile militare, prin natura lor, necesitau o logică superioară impulsurilor umane. Dacă instinctul îţi spune să pleci dintr-un loc, logica militară îţi cere să execuţi o misiune de recunoaştere agresivă.
Cum oamenii lui se uitaseră şi ei prin binoclurile lor speciale nocturne, Kenlon bâjbâi după ei şi îi prinse de braţ, spunând în şoaptă:
- I-aţi văzut?
I se răspunse afirmativ, printr-o strângere de mână.
- Bun, haideţi să măsurăm vasul, conform planului. Şi înaintară, intrând dedesubtul navei.
Avea un diametru de şaisprezece metri, o grosime de aproximativ treisprezece metri şi era lungă de patruzeci de metri.
Nu părea să aibă nici un motor, nici tuburi pentru rachete, nici elice, absolut nici o excrescenţă, nici un fel de deschizături. Kenlon îşi aduse

aminte de spusele lui Arpo - în legătură cu avansatele câmpuri energetice, pe care nici măcar el nu le putea penetra. Presupuse că nava se deplasa prin intermediul unui astfel de câmp. Era numai o deducţie, dar trebuia să existe un mijloc de propulsie.
Faptul că nu avea nici cel mai mic indiciu despre ce putea fi acel mijloc, era foarte frustrant.
În cele din urmă, fără prea mult entuziasm, Kenlon dădu semnalul de retragere.
Imediat ce ajunse la bordul lui *Sea Serpent,* Kenlon îi convocă pe Benjamin şi pe Tedders în cabina căpitanului şi le povesti cele văzute.
- Ei bine, domnilor, ce părere aveţi? încheie el. Ce concluzie trageţi? Şi, ceea ce este mai important, ce ar trebui să facem?
După o perioadă de tăcere, Benjamin spuse:
- Domnule căpitan, i-aţi întrebat pe cei de pe celelalte vase dacă s-a luat legătura cu civilizaţii extraterestre din alte sisteme solare, în vremea lor?
Kenlon trebuia să recunoască că nici măcar nu-i trecuse prin minte. Era, de asemenea, adevărat că nu înţelegea rostul întrebării.
- Păi, domnule, se pare că o navă extraterestră care vizita Terra a fost adusă aici din greşeală de un om-pasăre.
- Aha! spuse Kenlon.
Rămase aşezat, cugetând asupra acelei explicaţii extrem de simple. Desigur, cum altfel?
- Măi să fie, am fost un idiot spuse el. Aduceţi-1 pe Nemmo aici.
Acesta se conformă.
- Nu am reuşit să luăm legătura cu camaradul nostru înaripat care a adus nava aceea aici, spuse Nemmo. Din păcate, se pare că după ce a montat dispozitivul pentru călătoria în timp, el nu a reuşit să urce la bord şi a rămas acolo.
În contradicţie cu tonul abătut al interlocutorului său, Kenlon se simţea mai uşurat. Insistă, totuşi:
- Dar vasul a fost adus din trecut, în mod cert, nu?
- O, da. După ce a sosit aici, tuburile montate de omul nostru au putut fi văzute clar mai multe ore. Se pare că cei
dinăuntru au reuşit după aceea să le desprindă, ceea ce dovedeşte multă iscusinţă şi cunoştinţe tehnologice înaintate. Ar fi putut-o face Arpo, dar desigur că el nu este genul de om care să intervină sau să opună rezistenţă.
Kenlon cântări în minte explicaţia primită - care părea a fi completă acum - şi în cele din urmă, spuse, încântat:
- Păi, asta clarifică întreaga chestiune. Acum ştim ce avem de făcut în continuare.
- Ce? întrebă Benjamin precaut. Kenlon rânji.
- Mergem la culcare

Se trezi, însă, puţin după răsăritul soarelui.

Capitolul 12

Submarinul, care înainta complet sub apă, la adăpostul cerului încă întunecat, îşi opri motoarele la aproximativ un kilometru şi jumătate de nava extraterestră în formă de torpilă.
Kenlon se urcă în barca cu motor şi ordonă să fie coborâtă în apă. Imediat ce barca nu se mai abătea sub vânt, porni motorul şi porni în călătoria pe care o întreprindea de unul singur.
Era o călătorie ciudată, datorită numeroaselor gânduri care îl năpădeau. Se obişnuise deja, bineînţeles, cu ceea ce vedea în jurul lui: celelalte nave, atât de îndepărtate încât aceasta ar fi putut fi o scenă din orice eră a umanităţii, eterna mare învolburată, cu valurile ei înspumate, şi nesfârşitul orizont acvatic - toate acestea puteau şi ele să aparţină oricăror ere ale omenirii.
Cu coada ochiului însă, vedea mereu tărâmul oamenilor înaripaţi - o construcţie incredibilă, a cărei prezenţă contrasta puternic cu mediul înconjurător, altfel banal, al întinderii de apă, care fusese un al doilea cămin pentru el atâţia ani de zile. Toate acestea trezeau în el un gând absurd. Eu - aici? Era o reacţie copilărească la cele întâmplate, un fel de „chiar mi se întâmplă mie toate astea?"
*** A se abate sub vânt - termen desemnând o manevră de navigaţie (n. tr.)**
Observă însă şi acum, ca şi altă dată, că se afla în mod conştient în căutarea unor experienţe neobişnuite. Nu mai era deloc vorba de a fi luat prin surprindere.
Examinând nava tip submarin, cu linia ei joasă de plutire, de care se apropia tot mai mult, realiză că acceptase explicaţia formulată de Benjamin cu o noapte înainte, şi anume că erau nişte vizitatori din spaţiu, dintr-un trecut îndepărtat.
Iar faptul că pluteau în derivă, într-un port sau loc de andocare, însemna că prezenţa lor era cunoscută şi acceptată de oamenii acelui timp din care veneau.
Sosise deci clipa unui efort hotărât din partea lui pen-' tru a-i contacta, în mod deschis, fără ameninţări. Şi trebuia să afle dacă s-ar putea integra într-un plan pentru ca toţi cei de acolo să se întoarcă în timpul lor.
Mica lui barcă se apropiase la mai puţin de două sute de metri de navă. Kenlon opri motorul şi se apropie şi mai mult, dar paralel cu nava.
Când îşi începu din nou înaintarea, foarte lentă, se întâmplă ceea ce spera. Acelaşi obiect care se ivise noaptea trecută se ridica acum de pe suprafaţa superioară a navei. Se ridică până la o înălţime de doi metri şi jumătate, mai mare decât şi-o amintea Kenlon.
Se opri, şi o uşă glisantă se deschise, pe care ieşiră, una după alta, trei dintre creaturi.
Rămaseră în picioare, în faţa lui. Impresia avută noaptea îi fu confirmată. Semănau cu nişte crocodili care ajunseseră să aibă membre prehensile*, şi

capacitatea de *a-şi păstra echilibrul* fără probleme, chiar cu oarecare graţie, şi îl scru
*** Membre prehensile - termen din biologie, desemnând membrele apucătoare, agăţătoare (n. tr.).**
tau pe Kenlon cu nişte ochi pătrunzători. Chiar de la trei-zeci de metri le putea citi inteligenţa din privire.
Brusc, unul dintre ei ridică braţul şi îi făcu semn să se apropie.
Mişcarea braţului, modul în care îndoia degetele, semnificaţia mecanismului precis al gestului, toate acestea erau cât se poate de umane. Kenlon avea puternica impresie că nu se înşela în această privinţă, şi deci că fiinţele acelea învăţaseră să imite mişcări umane.
In subconştient, era absolut sigur de faptul că crocodilii nu îşi fac semne între ei, gesticulând cu braţele.
Şi cum fiinţa aceea tocmai acest lucru îl făcuse, Kenlon îşi spuse din nou că aceste fiinţe extraterestre erau obişnuite cu oamenii, că stabiliseră legături îndelungate cu ei, că învăţaseră multe despre natura umană, dar că erau, probabil, complet nedumeriţi de faptul că el ajunsese acolo, în acelaşi loc cu ei, în acea eră a întinderii nesfârşite de apă.
Kenlon trecu rapid în revistă toate aceste impresii, în timp ce îşi pilota barca înainte, paralel cu creatura.
Unul dintre oamenii-şopârlă îi indică un punct în faţă. Se duse într-acolo, şi văzu că erau acolo nişte trepte care ieşeau din apă, şi că acestea aveau o serie de orificii în ele, în care îşi puteau lega barca.
Aşa şi făcu, apoi puse piciorul pe cea mai înaltă treaptă la care ajungea, şi care se afla la câţiva zeci de centimetri sub apă.
Ajunse totuşi pe o platformă. I se făcu semn să intre pe uşa deschisă. Se îndreptă într-acolo, şi fu cuprins de spaimă în timp ce se strecura pe lângă cele trei creaturi. Apropierea de ei, privirea lor pe care o văzu acum de aproape, îi stârni o nelinişte profundă. I se făcu pielea de găină.
Apoi trecu pe lângă ei şi intră pe uşă.
Îi simţea pe extratereştrii urmându-1 îndeaproape, astfel încât înaintă pe podeaua metalică, neacoperită dinăuntru, pentru a le face loc.
Întorcând capul, Kenlon văzu că uşa ovală se glisa la loc, cu o mişcare lină, care sugera impermeabilitate perfectă.
Simţi podeaua de sub el coborând. Aruncă o privire spre însoţitorii lui şi din nou se simţi cuprins, în mod involuntar, de frică.
Ei nu făcură nici un gest, nu scoaseră nici un sunet. Se mulţumiră să-i întoarcă privirea, cu ochii lor sclipitori, căprui şi plini de inteligenţă.
Coborârea luă sfârşit. Uşa se deschise, glisând la fel de silenţios. Prin uşa acum deschisă, Kenlon văzu un coridor luminos.
Cei trei oameni-şopârlă străbătură coridorul, apoi se întoarseră şi îl aşteptară. Kenlon ieşi, trecu pe lângă ei, apoi pe lângă multe alte uşi închise, ajungând în faţa altei uşi deschise.
Când ieşi pe acolo, se trezi într-o încăpere mare. Aproape o duzină de oameni-şopârlă se întoarseră când intră, şi se uitară la el.

Kenlon se opri. Simţea că cei trei ghizi ai săi se înghesuiseră în spatele lui. Însă nici măcar acest lucru nu-1 putea face să înainteze în cameră. Parcă era ţintuit locului.
După o perioadă de timp care lui i se păru lungă, dar care nu dură probabil mai mult de câteva zeci de secunde, una dintre creaturi se desprinse din grup, înaintă foarte încet, şi rosti o serie de mormăituri şi fluierături - cel puţin aşa îi păreau lui Kenlon.
Când creatura terminase de vorbit, o voce ce venea de undeva din plafon, (evident o traducere a spuselor lui), spuse, în engleză:
- Domnule Fiinţă Umană, suntem membrii rasei Yaz, şi venim de pe un sistem solar din Calea Lactee. Înţelegem ce se întâmplă aici. Această călătorie în timp ne-a luat, totuşi prin surprindere. Însă am analizat situaţia, şi vrem să facem un târg.
Pe măsură ce se derula traducerea, Kenlon se simţea mai relaxat. Era însă şi nedumerit. Aşa că atunci când discursul introductiv luă sfârşit, şi se aşternu din nou tăcerea, spuse:
- De unde aţi ştiut că vorbesc limba engleză? Cuvintele fură transformate de aparatul din plafon în
sunete înăbuşite şi fluierături.
Creatura care i se adresase lui Kenlon spuse:
- V-am urmărit în călătoriile dumneavoastră, v-am interceptat discuţiile, iar noaptea trecută v-am detectat prezenţa în apă şi v-am şi zărit, de altfel, auzind şi câteva cuvinte rostite de dumneavoastră către cei care vă însoţeau.
Pe măsură ce aparatul îi traducea toate acestea, Kenlon se simţi cuprins de un sentiment de nelinişte. Se simţea foarte tulburat de faptul că mişcările lui fuseseră observate de extratereştri, şi că el cu oamenii lui fuseseră văzuţi şi, logic, lăsaţi să-şi încheie explorarea.
- După cum se vede, comunicarea acvatică nu vă este străină, spuse el.
- Suntem nişte fiinţe acvatice, dar această navă este dotată pentru călătorii spaţiale şi nu are echipamentul necesar pentru activităţi subacvatice, veni traducerea răspunsului. Kenlon se simţi uşurat auzind acest lucru.
- Aşa că ar fi bine să vorbesc deschis, continuă purtătorul de cuvânt. Avem la fel de multă nevoie de dumneavoastră şi de vasul dumneavoastră ca şi ceilalţi.
Kenlon rămase tăcut. Avea puternicul sentiment că *Sea Serpent* şi echipajul său avuseseră noroc că nu fuseseră capturaţi de aceste creaturi.
Îi trecu, de asemenea, prin minte că de această dată ajunsese cu adevărat într-o capcană. Nu avea să scape uşor de aceste creaturi. Le simţea pline de o motivaţie extrem de puternică.
Însă nu-şi dădea totuşi seama de adevăr.

Pe măsură ce conversaţia se derula, el renunţase puţin la poziţia încordată, astfel că putu să-şi mişte trupul, să-şi schimbe poziţia, să observe.
Văzu că toate creaturile îl urmăreau atente. Însă acest lucru nu făcea decât să-i întărească convingerea că de data aceasta pericolul era evident.
Creatura din faţa lui i se adresă din nou şi, după puţin timp, auzi traducerea:
- Voi fi chiar şi mai direct. Avem de-a face fie cu o coincidenţă cât se poate de improbabilă, fie cineva din rândul oamenilor înaripaţi ştie mai multe decât ne-am fi aşteptat noi: Să vă spun despre noi...
Nava lor era una din numeroasele nave care îşi părăsiseră tărâmul de baştină, cu aproximativ 4000 de ani în urmă. Aflată în căutarea unor planete locuibile, era la aproape o sută de ani tereştri de soarele ei, când a ajuns la sistemul solar. Fiinţele umane ale acelui timp erau obişnuite cu vizitatorii extraterestri, şi îi primeau pe noii-veniţi în mod cordial şi fără suspiciune. Aşa că fiinţele Yaz au fost în stare, fără implicarea altcuiva, să iniţieze o transformare în zonele îndepărtate ale planetei, de aici rezultând o reacţie în lanţ în rândul atomilor din sol şi din roci, care a distrus coeziunea dintre particule. Drept urmare, în urma unei ploi, rămânea noroi. O singură aversă de ploaie care cădea într-o zonă afectată o transforma în scurt timp în echivalentul unui nisip mişcător, fără fund, la fel cum văzuse şi el...
Kenlon auzi o voce ascuţită spunând:
- Hei, ce tot spui? Voi aţi făcut asta... atâta apă? Apoi îşi dădu seama că era propria lui voce, şi îşi
încleştă gura, pentru a nu mai spune nimic, apoi o senzaţie de uluială, de stupefacţie îl cuprinse.
Purtătorul de cuvânt al rasei Yaz continuă, ca şi cum nici nu îl auzise.
- Viteza cu care se derula reacţia în lanţ, odată pornită, ne zădărnicea toate eforturile ulterioare pe care le făceam pentru a o opri. Unele procese sunt uşor de pornit, însă oprirea lor este extrem de dificilă.
Kenlon îşi imagina întinderea treptată a masei de noroi, scufundarea solului: valurile care treceau peste continentele care se dizolvau.
Pesemne că milioane de fiinţe vii muriseră înecate, în râuri, lacuri, în oceane de nămol şi apă.
Vizualizarea acestui lucru îl îngrozea într-atât încât îi trebuiră câteva minute pentru a realiza că, în ciuda faptului că planeta lor se lichefia efectiv sub picioarele lor, fiinţele umane creaseră, înainte de a dispărea, pe oamenii înaripaţi, şi pe oamenii-peşti.
Şi pesemne că cineva a ştiut cine a fost personajul negativ al tărăşeniei, căci unul din oamenii înaripaţi trimişi în trecut îşi fixase dispozitivul pentru saltul în timp exact pe nava care se făcea vinovată de tot.

Nu putea fi o coincidenţă.
- Evident că nici o altă navă de-a noastră nu a mai ajuns aici. Aşa că e de datoria noastră să rezolvăm această
problemă o dată pentru totdeauna. Şi iată oferta noastră: Oamenii-peşti sunt un impediment major pentru noi. Ne este imposibil să preluăm controlul planetei cât timp există ei. În primul rând, trebuie distrus oraşul lor, după care ei trebuie exterminaţi, până la ultimul. Putem rezolva această ultimă chestiune, dar nu şi pe prima. Dacă ne ajutaţi să facem asta, nu vom influenţa în nici un fel existenţa oame-nilor-înaripaţi, şi desigur că nu vom face nici un rău nici celorlalţi sosiţi din trecut, aşa cum nici nu-i vom împiedica să se întoarcă în timpul lor. Ce hotărâre aţi luat?
Lui Kenlon nu-i venea să creadă.
Ei se aflau la o sută de ani de planeta lor de baştină, aşa că erau nevoiţi să rămână şi să rezolve problema. Aceasta le era misiunea, deduse el, din îngrozitoarea poveste care i se spusese. Veniseră în căutarea unor planete care puteau fi transformate într-un mediu ideal pentru rasa lor. Pământul se dovedise a fi o astfel de planetă şi o transformaseră, după care, printr-o coincidenţă incredibilă, fuseseră aduşi în viitor de către un om înaripat.
Şi iată-i acolo! Dar de bună seamă că se puteau duce acasă şi reveni, cu întăriri şi cu echipamentul corespunzător. ..
Se întrerupse din gânduri, şi le dădu glas:
- De ce nu procedaţi astfel? întrebă el, la sfârşit. Urmă o scurtă perioadă de tăcere. Apoi, creatura care
vorbise până atunci se întoarse şi se consultă cu camarazii săi. Se auzi un schimb de sunete şi fluierături, fără a fi, însă, traduse.
Brusc, purtătorul de cuvânt întoarse capul şi i se adresă lui Kenlon. Spusele lui fură traduse de această dată:
- Un astfel de drum, dus-întors, ne-ar lua două sute de ani. In acest timp, oamenii-peşti ar reuşi să-i distrugă pe oamenii-înaripaţi. Însă adevăratul lor scop este acela de a avea acces la memoria computerului din fortăreaţa oame-nilor-înaripaţi. Ea conţine informaţii secrete, care le-ar permite să construiască mii de oraşe ca cel pe care îl au acum.
Făcu un gest ciudat, care nu avea nimic uman în el. O mişcare a corpului, mai exact, asemănătoare unui şarpe, ca o arcuire a unui gât de reptilă. Semnificaţia acestui gest rămânea un mister. Creatura continuă.
- Aşa că trebuie să rămânem şi să capturăm această planetă acum, cu mijloacele de care dispunem.
Kenlon insistă:
- Păi atunci de ce nu localizaţi computerul din fortăreaţă şi nu îl distrugeţi?

Din nou acel gest ciudat. Kenlon era de părere că era un gest de refuz faţă de sugestia lui.
- Computerul acela - spuse creatura Yaz - reprezintă o tehnologie mult mai avansată decât a noastră, şi se poate apăra de noi, indiferent ce mijloc am folosi.
- Se poate apăra de oamenii-peşti? întrebă Kenlon.
- Fără îndoială că ar putea, dar dacă oamenii-înaripaţi sunt învinşi, computerul s-ar considera slujitorul celeilalte rase - cea a oamenilor-peşti.
Omul-şopârlă se întrerupse.
- Vă asigurăm, domnule Fiinţă Umană, că nu există nici o alternativă la târgul pe care vi-1 oferim. Avem neapărată nevoie de vasul dumneavoastră pentru a ne atinge scopul. Şi iată şi ultimatumul nostru...
Ultimatum!
Undeva, în adâncul fiinţei sale, Kenlon simţi fiorii spaimei la auzul acelui cuvânt.
- Vă vom lăsa să vă întoarceţi la nava dumneavoastră spuse monstrul extraterestru.
Kenlon fu cuprins de un sentiment de uşurare amestecat cu groază, pentru că avea senzaţia că indiferent ce făceau ei, el rămânea prizonierul lor...
Creatura continuă:
- Vă vom lăsa o perioadă nedeterminată de timp să analizaţi dacă aveţi vreo cale de ieşire. Vă puteţi sfătui cu celelalte fiinţe umane, cum de altfel, aţi făcut deja. După ce se scurge un timp destul de îndelungat, după estimarea noastră, adică zile, săptămâni - depinzând şi de activitatea dumneavoastră - vă vom cere să acţionaţi. Dacă refuzaţi, vom începe să distrugem celelalte vase, în speranţa că veţi accepta condiţiile noastre. Dacă acest lucru nu se întâmplă, vom aştepta ocazia de a vă captura nava. Mai devreme sau mai târziu, după ce veţi rămâne singuri, fără ajutor din partea altor nave, această ocazie se va ivi. Iar acum... Puteţi pleca!
Kenlon făcu întocmai.

Capitolul 13

Ulterior, în dimineaţa aceea, lui Kenlon i se comunică de pe punte.
-Vine cineva, domnule! Aceleaşi persoane care au fost şi ieri aici!
Kenlon era stupefiat.
- Vehiculul de zbor al Sessei Clen? se întrebă el, urcând scările.
Într-adevăr, aşa era. Stătea în picioare pe puntea aflată puţin peste nivelul apei liniştite, privind aparatul de zbor care se apropia încet pe deasupra valurilor. După dimineaţa extrem de cenuşie, ziua începuse

din nou să alterneze perioadele de înnorare cu cele de soare, de fiecare dată ghicindu-se iminenţa altor averse de ploaie.
O recunoscu după puţin timp pe Dorilee. Cu cât mai mult se apropia aparatul, cu atât devenea mai neliniştit. Simţea determinarea şi disperarea acelor oameni. Când ajunseră la o sută de metri distanţă de submarin, hotărî să nu rişte nimic, dându-le tuturor ordin să coboare şi să închidă tambuchiurile. Dădu de asemenea ordin ca submarinul să intre în imersiune bruscă la semnalul său.
După ameninţările primite de la fiinţele Yaz, Kenlon devenise extrem de precaut. Bănuia că toate vasele celelalte dispuneau de tehnologii superioare lui. Avea senzaţia că în unele privinţe, el şi echipajul său se asemănau cu nişte sălbatici cu suliţe, care aveau pentru prima oară de-a face cu nişte arme de foc. Câteva minute mai târziu, când Dorilee sărea sprintenă pe puntea submarinului, o salută. Ea se apropie şi spuse pe un ton oficial:
- Sessa Clen a venit să vă viziteze vasul.
- „O, Doamne!" îşi spuse Kenlon. Apoi spuse cu voce tare:
- Adică... e la bord... e cu voi, acum?
- Da. Este acolo jos, în cabină.
Kenlon fu cuprins de un amestec de nedumerire, frică, disperare şi dezorientare. Dezorientarea provenea din convingerea că Sessa Clen nu avea să înţeleagă absolut deloc un refuz al lui de a o primi la bord. Disperarea avea la bază convingerea că, dacă se înfuria pe el, putea folosi împotriva lui o tehnologie superioară. Iar spaima izvora din experienţa lui de viaţă care îi spunea că nu se poate discuta raţional cu o femeie senzuală şi sută la sută feminină.
Se gândise intens la o modalitate de a-i mobiliza pe toţi acei oameni împotriva rasei Yaz - iar iahtul Clen şi dotarea acestuia ar fi cântărit greu în balanţă...
Groaznica experienţă trăită pe nava Yaz se reflecta în deruta manifestată de el la cazul iminentei vizite a femeii.
încordarea lui nu-i scăpă femeii-ofiţer, căpetenia Joannelor. Chipul ei fu cuprins de îngrijorare.
- Doar nu vă gândiţi să refuzaţi, spuse ea, pe un ton tremurător. Nu pot să mă întorc cu un asemenea mesaj. Ar trebui să-mi iau zilele mai degrabă.
Kenlon realiză că, probabil, ea nu avea altă alternativă.
- Dar ce vrea? întrebă el, pe un ton plin de exasperare.
- S-a hotărât în timp ce vă priveam în apă, noaptea trecută, spuse Dorilee. Nu-i venea să creadă că există un bărbat atât de curajos. Bărbaţii din era Clen sunt - ezită - delicaţi. Cred că vizita ei are caracter personal. Vrea să vă mai vadă, încheie ea.

Kenlon se gândi abătut: noaptea aceea ploioasă, care lui i se păruse de nepătruns, nu fusese, după toate aparenţele, decât o zi oarecare pentru tehnologia înaintată a celorlalţi.
- I-aţi văzut şi pe cei dinăuntru? întrebă el.
- Nu, vasul şi tot ce se afla înăuntrul său erau protejate de un câmp.
Kenlon continuă să tragă de timp.
- Am vrut de la început să te întreb ceva. Vorbeşti perfect engleza, fără un aparat de traducere. Cum e posibil?
Încheie, încercând să-i distragă atenţia:
- Şi de fapt, cum funcţionează aparatele acelea de tradus, pe care le folosesc ceilalţi?
- Avem un centru special de traduceri, spuse Dorilee, dar atunci când vrem să învăţăm chiar o limbă, instalăm un câmp, iar limba respectivă este imprimată direct pe creier. Desigur, ar fi o prostie să ne solicităm creierul cu mii de limbi vorbite de-a lungul istoriei, aşa că - ridică din umeri - atunci când avem nevoie de una, o imprimăm. Când nu mai avem nevoie de ea, o ştergem de pe creier.
Kenlon rămase mut de uimire. Femeia continuă:
- În privinţa dispozitivului de traducere, ne-a luat timp să-1 punem la punct. A fost nevoie chiar de câteva sute de ani de studii. Dar, o dată cu apariţia prototipului, un asemenea tip de aparatură a fost permanent la dispoziţia noastră.
Îi explică faptul că limbile planetei fuseseră „descompuse" cu mult timp în urmă până la rădăcini, apoi la foneme, şi nu numai în fonemele standard - intonaţie, sunete, inflexiuni, accent şi aşa mai departe - ci şi în aspiraţie, expiraţie şi alte fenomene sonore legate de vorbire.
În timp, modificările şi combinaţiile acestor rădăcini şi foneme au fost înregistrate, şi apoi asociate de către aparatul de tradus cu etapele istorice ale problemei. Computerul, în momentul în care „auzea" o limbă pentru care nu fusese programat, scana fiecare cuvânt, căutând o asemănare cu alte foneme şi rădăcini, găsea cea mai probabilă semnificaţie, şi în felul acesta nu numai că oferea o traducere instantanee a limbajului necunoscut într-unui cunoscut dar, pe măsură ce noul limbaj era folosit, el îi examina fiecare sunet, fiecare silabă, se autoprograma şi în câteva clipe era capabil să dea răspunsuri la început - simple, apoi tot mai complexe în acea limbă, folosind o pronunţie perfectă a stilului colocvial.
- Vrei să spui - întrebă Kenlon - că aceste aparate de tradus sunt programate pentru engleză?
- Exact.
Kenlon îşi aduse aminte de limbajul american de jargon pe care Gand îl folosise cu atâta uşurinţă şi se gândi:
- Măi, să fiu al dracu'! Ii veni o altă idee.

- Sessa şi-a imprimat şi ea limba engleză pe creier, pentru această vizită?
O expresie de uluială se putea citi pe chipul lui Dorilee.
- Bineînţeles că nu, spuse ea aproape gâfâind de emoţie. Doar nu o să folosim vreun fel de câmp energetic asupra cuiva de rangul ei.
- înţeleg deci că nu are o pregătire ştiinţifică? spuse Kenlon nerăbdător.
- Desigur că nu, spuse Dorilee cu indignare în glas. Tocmai acest gen de asigurare dorise Kenlon să audă,
în timp ce trăgea de timp. Se îndoise şi până atunci că Sessa înţelegea tehnologia erei ei. Acum, primise confirmarea acestui lucru. Înghiţi în sec şi se decise.
- Numai Sessa poate urca la bord, spuse el ferm. Chipul lui Dorilee fu cuprins de relaxare.
- Desigur, spuse ea.
Se întoarse şi se îndreptă grăbită spre aparatul de zbor. Kenlon îi strigă grăbit pe Benjamin, Tedders, şi alţi membri ai echipajului pe punte.
Tedders rămase tăcut. Benjamin însă, se arătă şocat:
- Vreţi să spuneţi că o veţi lăsa să intre?
- Mai întâi voi intra eu, spuse Kenlon. Apoi urmează ea, iar voi veniţi după ea. Să fiţi gata să trageţi.
- Da, dar de unde să ştiu dacă face o mişcare suspectă? Cum să-mi dau seama că e ceva în neregulă?
Era o întrebare bună, dar Kenlon nu avea timp de aşa ceva.
- Foloseşte-ţi intuiţia, spuse el grăbit. La urma urmelor, e vorba de o femeie împotriva a o sută douăzeci de bărbaţi. Uite, vin.
De pe aparatul de zbor fuseseră coborâte o serie de trepte. Ţinându-se poate puţin prea strâns de balustradă, Sessa Clen coborî cu graţie pe platforma metalică. Kenlon îi oferi mâna când păşi pe puntea care se legăna. Marea era destul de agitată, şi era evident că ea nu era obişnuită cu mişcarea submarinului, căci scoase un geamăt, se opri şi rămase acolo, palidă şi în mod clar tulburată. Strânse însă imediat din buze şi porni înainte, ţinându-se de mâna lui. Era o femeie frumoasă, cu un aer regal. Îl urmă pe Kenlon până jos, în interiorul submarinului. Însă când ajunse în cabina de comandă, ceva din atitudinea ei elegantă dispăru. Privirea ei deveni sclipitoare şi vigilentă.
Spuse ceva într-un mic emiţător pe care îl avea la încheietură, şi Kenlon auzi în dispozitivul montat în urechea lui traducerea venită de la Dorilee, aflată pe aparatul de zbor.
- Sessa vrea să ştie dacă încăperea în care vă aflaţi este centrul de comandă al tuturor instalaţiilor de bord?
- Exact, spuse Kenlon.

Chiar în acea clipă realiză că ea se referea la cu totul altceva. Pentru el, cabina de comandă era locul din care comandantul îşi manevra nava. Aparatura automată implica, în schimb, ceva mult mai avansat. Atunci când visa cu ochii deschişi, încerca uneori să vizualizeze un submarin complet automat, pentru a cărui pilotare să nu fie necesar decât un singur om. Folosirea principiului energiei variabile pentru controlul vitezei motorului, a valvelor şi altor mii de dispozitive de la bordul unui submarin ar fi trebuit să reducă enorm riscurile acelui tip de navigaţie.
Şi existau numeroase ramificaţii ale ideii principale, folosite deja în diverse operaţiuni. Exista şi...
Imaginea pe care şi-o formă nu era niciodată îndeajuns de clară. Tot timpul, mintea lui instruită întâmpina fel de fel de obstacole. Aceste obstacole înceţoşau şi de data aceasta imaginea pe care încerca să şi-o formeze în minte.
Cuvintele ei, şi gândurile lui legate de ele, avură un alt efect. Îl făcură să realizeze brusc că acea femeie venea dintr-o eră mult mai recentă decât a lui. Simţi, dintr-o dată, că i se taie respiraţia. Spuse, presupunând că Dorilee îi va răspunde:
- De fapt, eu nu v-am întrebat niciodată din ce epocă veniţi.
Sessa Clen întoarse capul şi îl privi:
- Din secolul o sută treizeci şi cinci, era noastră, spuse ea.
Cuvintele ei fură traduse de Dorilee.
Era o perioadă mai lungă decât crezuse el. Acest lucru avea darul să-1 îngrijoreze. Kenlon făcea o comparaţie cu oamenii din nava rotundă, din perioada Setidillad. Iar Clen era la trei mii de ani după aceea. Vizualiză, vag, o superioritate ştiinţifică mai mare decât îşi închipuise. Cuprins de spaimă, se gândi: Sunt prea multe lucruri pe care nu le cunosc în legătură cu aceşti oameni.
Aruncând o privire spre Sessa, neputându-se hotărî ce să facă, văzu că ea cotrobăia în micuţa poşetă pe care o avea la ea. Avea nişte mişcări ezitante. Apoi păru să se fi decis, căci spuse ceva pe un ton ferm, în limba ei. Scoase mâna din poşetă, ţinând în ea nişte cristale albe.
Cu o singură mişcare largă, le împrăştie pe covor. De fapt, ceea ce se întâmplă atunci, se întâmpla chiar din clipa în care cristalele se iviră în mâna ei.
Ceva iradia din ele, ceva palpabil şi puternic, care îi izbi nervii. Îl auzi pe Benjamin scoţând un icnet. Ofiţerul păru că rămâne paralizat. În acelaşi timp, ofiţerul-adjunct pe probleme de instalaţii electrice, care stătuse în poziţie de drepţi lângă scaunul de la masa hărţilor, deveni şi mai rigid.

Preţ de câteva clipe, Kenlon nu percepu altceva decât furnicăturile neplăcute care îi străbăteau trupul şi imaginea celor doi bărbaţi paralizaţi.
În clipa următoare, vocea lui Dorilee traduse spusele blondei Sessa:
- Conform legii Clen, o Sessa are prioritate faţă de alte persoane. Conform acestei legi, preiau controlul asupra acestui vas.
Cuvintele îl şocară pe Kenlon, care încercă să se mişte. Degeaba însă. Nu se puteau mişca. Muşchii lui erau paralizaţi de o forţă invizibilă. Cu un efort de voinţă disperat, încercă să-şi scoată revolverul. Nu-şi putea mişca mâna.
Fiorul de panică de care era străbătut se datora dezastrului iminent pe care îl presimţea. Îl zări, ca prin ceaţă, pe locotenentul Benjamin încordându-se, zbătându-se, la fel de inutil ca şi el.
Simţi cum paralizia îi ajunge la degete, la faţă şi la gât, ca şi la membre.
Kenlon rămase complet nemişcat, cu mintea stăpânită în totalitate de acea senzaţie de imobilitate.
O femeie era pe cale să captureze un submarin american complet înarmat, plini de oameni la bord.
Conştiinţa lui sufocată percepea însă destule lucruri. Turbinele continuau să duduie. Simţea cu putere legănarea submarinului în voia valvelor. Dincolo de plăcile groase din sticlă ale cabinei de comandă, în faţa căreia stătea, parcă şi mai rigid acum, ofiţerul responsabil cu instalaţiile electrice, marea acoperea cu valurile ei aproape complet puntea cea lungă. Îi vedea acolo pe oamenii lui.
Cu coada ochiului, Kenlon văzu că Dorilee şi cu o altă joannă coborî din aparatul de zbor. Câteva clipe mai târziu, intrară amândouă în cabina de comandă. Dorilee rămase acolo. Sessa şi cea de-a doua joannă urcară pe punte şi apoi în aparatul de zbor. Apoi Dorilee coborî, aproape fără a se uita la el.
Kenlon stătea nemişcat. Nu simţea nimic, însă avea mintea limpede. Trupul părea să-i funcţioneze normal. Inima pesemne că îi bătea, iar plămânii funcţionau şi ei. Cu toate acestea, nu putea vorbi, nu se putea mişca. Deduse că femeia nu avea intenţii criminale. Prelua doar controlul asupra submarinului, pentru a duce la îndeplinire scopul oamenilor înaripaţi. Realizaseră cu toţii că *Sea Serpent* era singurul capabil să ducă la îndeplinire acea cerere.
Indiferent însă de lipsa intenţiilor criminale, gestul ei nu era mai puţin grav. Era umilit în faţa propriilor oameni.
La mai puţin de două zile de la preluarea comenzii submarinului, pierduse vasul, şi încă după tiparul vechi decât lumea, al bărbatului păcălit de o femeie.
După mai multe minute, o zări în fugă pe Dorilee cum se îndrepta spre camera motoarelor şi spre camera torpilelor de la pupa. Pesemne că

nu ezitase nici o clipă să-şi împrăştie blestematele de cristale. În momentul acela, membrii echipajului zăceau pe jos, sau stăteau aşezaţi ori în picioare, fiecare în poziţia în care îi surprinsese efectul paralizant. Şi se gândeau probabil la un căpitan care le înşelase aşteptările.
Dorilee urcă în cabina de comandă. Ducea cu ea un sac greu.
- Revolvere, explică ea. Ce vas îngrozitor, continuă ea, înfiorându-se. Totul este atât de îngust, şi între aceste motoare înspăimântătoare este un coridor atât de strâmt.
Fără să vrea, Kenlon îşi aduse aminte de submarinele în care îşi efectuase el cursele de antrenament, pe când era ofiţer rezervist în Marină. Se întrebă, pentru o clipă, ce părere ar fi avut ea despre acele motoare, în comparaţie cu care *Sea Serpent* era un vas de lux?
Gândul se risipi. Stătea nemişcat. Pesemne că pe chip i se citea încordarea. Femeia îi aruncă o privire aspră.
- Termină o dată! spuse ea. Nu e nimic îngrozitor să fii învins de o ştiinţă superioară. Sunt sigură că vei înţelege asta.
Kenlon ştia că nu avea de gând să fie înţelegător. întotdeauna considerase că femeile au o viziune psihologică diferită de a bărbaţilor. Numai o femeie putea să ignore complet o asemenea dezonoare precum cea suferită de el.
-În mod obişnuit, nu am fi acţionat niciodată în acest mod. Însă superioritatea pe care Sessa Clen o are, prin lege, în această situaţie trebuie clar etalată.
Kenlon înţelese, încă o dată, plin de furie, că acţiunea lor nu avea la bază nimic malefic. Ar fi trebuit totuşi să ştie, să-şi dea seama, că o femeie pe cale să se mărite era mai degrabă o tigroaică decât o fiinţă umană.
-Nu există nici un motiv să se producă vărsare de sânge, spuse Dorilee.
Ciudata afirmaţie îl întrerupse pe Kenlon din gândurile lui.
Cuvintele păreau lipsite de sens. În afară de cei doi ofiţeri şi de şase oameni aflaţi pe puntea de comandă, nimeni nu mai opunea rezistenţă.
Brusc, Kenlon înţelese. Tedders, Durosky, şi ceilalţi. Asta era. Trebuiau anihilaţi şi ei, şi probabil că acest lucru se dovedea destul de dificil.
- Oamenii aceia de afară vor trebui să se predea, altfel vor fi grav răniţi, spuse femeia. Neuralele nu funcţionează în aer liber.
Pesemne că „neuralele" erau cristalele paralizante. În privinţa capitulării, Kenlon realiză brusc că Tedders şi ceilalţi erau ca şi morţi. Nu se putea spune că cei din Marină nu capitulau niciodată. Nu o făceau însă imediat. Şi nu în faţa unei femei, Kenlon ştia acest lucru.

Gândurile îi fură întrerupte de Tedders, pe care îl văzu cu coada ochiului, cum se apleca peste tambuchiul deschis, spunând:
- Vine un om înaripat, domnule; el... Tăcu brusc. Apoi tună:
- Ce se petrece acolo?
Cu o mişcare brutală, Tedders se retrase, însă Kenlon îi auzi glasul tunând mai puternic decât zgomotul înăbuşit al turbinelor:
-Durosky, voi toţi, scoateţi armele!
Păşi pe scară, şi în clipele următoare se prăbuşi prin tambuchi. Fu urmat de cinci oameni. Totul se petrecuse extrem de rapid. În mod normal, o singură persoană n-ar fi putut face aşa ceva. Acum, zăceau cu toţii grămadă, nemişcaţi. Femeia se apropie de ei şi îi descâlci. Stăteau acolo, rigizi, cu membrele răşchirate, cu o expresie buimacă, de năuceală.
Kenlon văzu că femeia se îndepărta de ei, cu armele lor adunate la subsoară. Le aruncă în sac, apoi scoase din poşetă o bară metalică subţire, de mărimea unui pieptene, şi se apropie de Kenlon.
-Vreau să urci pe punte şi să-ţi convingi ofiţerul secund să se comporte raţional. Vei putea s-o faci, pentru că această placă încărcată electric - îi arătă bara - te va elibera din paralizie la aproximativ o secundă după ce o pun în mâna dumitale.
O îndreptă spre el, în jos. Kenlon îi simţi răceala pe mână. Până când ea îi atinse pielea nu realizase cât era de înfierbântat. Avea senzaţia că într-o cameră încinsă intrase un curent de aer proaspăt.
- Imediat ce te simţi în stare, strânge-o în pumn. Şi nu face vreun gest necugetat. Pot neutraliza bara într-o clipă.
Nu credea acest lucru. Imunitatea ei faţă de cristale trebuia să izvorască din ceva asemănător cu obiectul metalic. Şi dacă îl neutraliza, ar fi fost şi ea afectată de cristale. În ciuda convingerii lui, nu avea de gând să-i verifice afirmaţia printr-o mişcare agresivă, până ce nu îşi făcea un plan.
Întreaga situaţie trebuia analizată, poate chiar negociată, înainte de a se putea acţiona în mod inteligent. Afară, sosise un al doilea om înaripat. Dacă reuşea să-i spună cum stăteau lucrurile, şi să-1 facă să înţeleagă că întregul scop urmărit de oamenii înaripaţi era primejduit de acest atac...
Se întrerupse din gânduri. Îşi îndoi aproape în mod mecanic, degetele, şi acestea îl ascultară. Şi, în mod ciudat, deprimarea îi dispăru brusc. Strânse aproape convulsiv bara în pumn, şi văzu cum femeia se îndepărtă, cu privirea aţintită asupra chipului său, şi cu o mână sprijinindu-se uşor de o tijă metalică pe care o purta la centură. Ea spuse:
-Imediat după ce vorbeşti cu omul dumitale de pe punte, îţi voi da nişte haine, în a căror ţesătură este prins dispozitivul de neutralizare. Le poţi purta sub uniformă. Nu văd nici un motiv să fii ţinut prizonier.

Nu dorim să punem într-o situaţie dezonorată şi inutilă pe nimeni de pe acest vas.
- Faci o gravă greşeală, spuse Kenlon. Nu puteţi pilota submarinul acesta fără echipajul său. Voi...
Se întrerupse. Vorbea atât de uşor, încât de abia după o clipă realiză că numai cu câteva secunde înainte coardele lui vocale fuseseră paralizate. Ridică, un braţ, apoi făcu un pas. Se mişca din nou natural. Era liber.
Spuse pe un ton nesigur:
- Vă sfătuiesc să ne predaţi comanda navei: presimt că voi ţine o şedinţă cu toţii referitor la această problemă a atacului asupra oamenilor-peşti. Nu veţi rezolva nimic în felul acesta.
- Ai face mai bine să te grăbeşti să urci pe punte, spuse Joanna pe un ton posomorât. Situaţia de acolo se înrăutăţeşte.
Aşa şi era. Durosky, livid, avea arma îndreptată spre aparatul de zbor şi gesticula ameninţător spre ocupanţii acestuia.
Joannele, îmbrăcate în uniforme, se ghemuiseră după copastie, şi îndreptaseră spre Durosky o tijă metalică lungă. Sessa nu se vedea nicăieri. Pesemne că se dusese în cabina ei. Durosky ascultă explicaţia lui Kenlon despre cele petrecute, o expresie buimacă aşternându-i-se pe chip, şi spunând în cele din urmă:
- Ce să fac, domnule, să arunc arma?
întrebarea îl izbi pe Kenlon ca un duş rece. Puţin nesigur pe picioare, se îndreptă spre tambuchi şi îi strigă femeii:
- Tot ai de gând să continui cu această acţiune?
- Spune-i omului dumitale să lase arma, veni răspunsul răspicat ferm. Apoi invită-le pe joanne la bord.
Încet Kenlon se îndreptă de spate. Se simţea bătrân şi obosit. Privi fix, aproape absent, spre marea cenuşie, apoi spre muntele din văzduh, a cărui bază atârna la cinci sute de metri deasupra lui.
Privirea aceea aproape absentă, orientată în sus, îi aduse în raza vizuală omul înaripat despre a cărui sosire îl anunţase Tedders. Omul înaripat se rotea în aer la o înălţime de aproximativ o sută de metri, privind scena de sub el. Părea nehotărât. Mişcările lui păreau dezordonate. Exact acea nehotărâre a lui puse capăt definitiv firavelor speranţe pe care le nutrea Kenlon, şi anume că omul-pasăre avea să-i ajute cumva în acel interval de câteva clipe. Kenlon oftă şi se întoarse spre secundul său.
- În regulă, Durosky, ieşi de acolo, spuse el.
O clipă mai târziu, joannele săreau sprintene pe punte. Rezistenţa luase sfârşit.

Capitolul 14

Situaţia lui nu se schimbă semnificativ. Kenlon înaintă abătut spre parapet si privi înainte. Văzu, fără a da multă atenţie acestui lucru, cum aparatul de zbor se îndepărta încet de *Sea Serpent,* cu o singură Joanna la bord. În mod evident, ea o ducea pe Sessa înapoi la vasul-mamă.
Realiză, de asemenea, că dintre cele cinci Joanne care urcaseră la bord, patru coborâră în interior, în urmă rămânând doar una, pentru a-i păzi pe Durosky şi pe el însuşi. O femeie care urma să păzească doi bărbaţi, se amuză Kenlon cu amărăciune. Luând în considerare faptul că o singură femeie cucerise un vas cu un echipaj de peste o sută de oameni, acea santinelă solitară, în sensul real al valorilor relative, reprezenta un raport de forţe de aproximativ douăzeci la unu.
Fu întrerupt din visare, în momentul în care Durosky se sprijini cu cotul drept de parapet. Durosky, cel mai în vârstă dintre ei, remarcă nehotărât:
- Oare sora cea mare o să ne „împacheteze" şi pe noi acolo jos, ca să nu-i mai stăm în cale?
Kenlon mormăi:
- Intenţionează să mă scutească de asemenea umilinţă, lăsându-mă liber, dar cu această tijă metalică în mână.
Ridică cu un gest măreţ mâna cu tija, apoi continuă:
- Poate o să învăţ să mă scălâmb ca o maimuţă şi în felul acesta o să-i distrez zdravăn pe băieţi. Ar putea fi singura cale de a-i scoate de sub efectul cristalelor. Adică, vreau să spun, ar fi de ajuns să se uite o dată la mine, şi ar trebui să mă ridice şi să mă pocnească. N-ar putea să reziste la schimonoselile mele, adăugă el pe un ton plin de speranţă.
- Sincer vorbind - spuse Durosky pe un ton sobru - nu cred că o să funcţioneze aşa ceva, deşi eu mi-aş fi oferit cu plăcere moaca, ca pe un sac de box foarte potrivit.
Adăugă:
- Din ce credeţi că sunt făcute aceste cristale neurale? Kenlon descrise la repezeală fluxul energetic pe care îl
simţise străbătându-i trupul.
- După părerea mea, cristalele emit nişte impulsuri electrice care interacţionează cu acei nervi ce încearcă efectuarea de acţiuni voluntare, pe baza comenzilor sosite de la creier.
Continuă, pesimist:
- Mi-a trecut prin cap ideea, nebunească poate, să pândim un moment favorabil şi apoi să adunăm toate cristalele şi să le aruncăm peste bord.
Durosky spuse:
- N-o să vă meargă cu micuţa Dorilee. Femeia asta îmi aduce aminte de cea de-a doua soţie a tatălui meu.

- Presupun că va trebui să acceptăm situaţia şi gata! spuse Kenlon. Cred că ne va da vasul înapoi după aceea. Datoria mea deci este aceea de a îi calma pe oameni, şi de a face tot posibilul ca aceste Joanne să nu strice submarinul. Nu pot să las baltă o sută douăzeci de oameni, şi nici să-mi asum riscuri în legătură cu submarinul, doar fiindcă mândria mea e rănită.
Era o soluţie tristă, dar Kenlon ajunsese la ea în timpul clipelor chinuitoare de dinaintea capitulării. Şi, cu fiecare clipă ce trecea, ea părea din ce în ce mai realistă.
- În ceea ce mă priveşte, spuse el tăios, îi urăsc pe oamenii-peşti pentru gestul lor crud de a-1 ucide pe căpitan. A fost ceva făcut cu sânge rece, şi ne-au tratat ca şi cum eram toţi nişte animale. Însă nu l-am considerat niciodată un motiv destul de puternic pentru a le distruge oraşul, mai ales că nu-mi dădea pace un gând, de care nu am amintit până acum: oamenii de pe uscat, măreţii oameni de pe uscat, care i-au creat atât pe oamenii înaripaţi cât şi pe oamenii-peşti, au creat două tipuri de fiinţe cu un scop, şi anume acela ca omul să-şi poată continua existenţa pe Terra în ciuda celei mai mari catastrofe care s-a abătut, fără îndoială, asupra vreunei planete locuite.
A submina acest plan, acest scop măreţ, doar pentru a satisface dorinţa acestei femei, Clen, de a se mărita, mi se pare cel mai jalnic lucru de care am auzit.
Sunt gata să accept faptul că în rândul celor- două specii menite a duce la îndeplinire acest plan, au apărut nişte disfuncţionalităţi înspăimântătoare, continuă Kenlon pe un ton mai calm. Oamenii-peşti par a fi personajele negative în toată tărăşenia asta - Nemmo mi-a spus că au nişte unde tractoare pe fundul mării, şi că au tras deja insula din văzduh mai jos cu un kilometru şi jumătate spre mare. Au de gând s-o scufunde şi să-i înece pe toţi oamenii înaripaţi. Cel puţin aşa susţine Nemmo. Dacă e adevărat, atunci trebuie să intervenim în forţă pentru a-i opri. Lucrurile, însă, nu sunt chiar atât de simple.
Se referea la Yaz, deşi nu îndrăzni s-o recunoască, căci ei de bună seamă că îl urmăreau şi erau de acord cu ceea ce cerea joannele. Încheie, posomorât:
- Dacă această rasă Clen reuşeşte să distrugă oraşul oamenilor-peşti, acest lucru ar putea să însemne sfârşitul omenirii. Ei...
Se opri, văzând-o pe Paznică, urcând pe punte. Femeia se adresă joannei care stătea de santinelă:
- Fă-i semn omului acela înaripat să coboare. El trebuie să fi văzut deja că s-a reuşit capturarea vasului.
Kenlon crezu că nu auzise bine. Se întoarse, cu toţi muşchii încordaţi.
- Ce-ai spus? întrebă el pe un ton sec. Oamenii înaripaţi sunt şi ei amestecaţi în acest atac?

Răspunsul afirmativ pe care îl primi din partea ei era inutil. Joanna făcuse semnul cerut, drept urmare, fiinţa înaripată din văzduh se apropia văzând cu ochii.
Era ciudat faptul că pe tot timpul perioadei în care fusese capturat *Sea Serpent,* nu luase în calcul o implicare a oamenilor înaripaţi. Totul se potrivea, desigur. In disperarea lor, se folosiseră cu multă viclenie de graba Sessei Clen de a ajunge la nuntă. Pesemne că erau, într-adevăr, extrem de disperaţi, căci disperarea lor se dovedise mai puternică decât trăsăturile naturale delicate pe care le descopereau la Nemmo.
Kenlon fu cuprins brusc de tristeţe. Întreaga situaţie devenea din ce în ce mai dezgustătoare. Dar, chiar dacă pe moment nu se întrevedea nici o alternativă, refuza să se resemneze.
Picioarele cenuşii, întinse cu graţie, ale omului înaripat, atinseră parapetul. Apoi, omul ateriză lin lângă Kenlon. Era puţin mai înalt decât Nemmo şi mai tânăr, mai chipeş. Totuşi, chipul lui avea aceleaşi trăsături vultureşti. Era supt la faţă, cu nişte ochi scânteietori, albastru-cenuşii. De la gât în jos era înveşmântat cu aceleaşi haine pufoase, care îi veneau ca turnate. Aripile lui aveau o culoare cenuşie, închisă, cu dungi negre din loc în loc. Se îndreptă spre Dorilee, fără a se uita la Kenlon.
- Ceva probleme?
- Bineînţeles că nu, sosi răspunsul caustic.
Kenlon zâmbi cu amărăciune. Era cam prea sigură de ea. Nu că nu spunea adevărul. La urma urmelor, nu întâmpina vreo rezistenţă deosebită.
O plăcea din ce în ce mai puţin.
Omul înaripat vorbi din nou.
- Planul s-a schimbat.
- S-a schimbat? spuse Dorilee.
Înainte ca omul să poată răspunde, ea continuă, pe un ton răstit.
-Laren, tu nu trebuie decât să ne arăţi unde se află oraşul subacvatic. Noi ne ocupăm de restul.
- Consiliul! spuse Laren. Consiliul vrea să-1 vadă pe el mai întâi.
-Consiliul! spuse Dorilee. Consiliul! Numai asta aud. Mai întâi, consiliul vă sfătuieşte să nu dezvăluiţi amplasarea oraşului subacvatic. Iar voi nu ne-o dezvăluiţi. Apoi...
Făcu o pauză, încruntându-se. Când era furioasă, orice urmă de drăgălăşenie, oricât de mică era, dispărea.
- Am crezut - încheie ea - că voi, oamenii înaripaţi, nu luaţi în seamă consiliul în această chestiune.
Laren clătină din cap. Spuse, pe un ton calm, dar demn:

- Noi respectăm întotdeauna ceea ce spune consiliul. Suntem şi noi mâhniţi de faptul că, în această chestiune, scopurile sale străvechi par să fíe în contradicţie cu realitatea dură a situaţiei noastre.
Se întrerupse:
- Nu văd de ce nu l-am duce pe comandantul Kenlon în faţa consiliului. Veţi avea nevoie de timp pentru a vă familiariza cu vasul subacvatic. Nemmo va rămâne la bord pentru a vă ajuta cu ce poate.
Dorilee izbucni în râs, un râs aspru, care îl făcu pe Kenlon să se gândească că victoria nu îi înnobila deloc caracterul acelei femei.
Adăugă, plină de aroganţă:
- Nu întrevăd nici o dificultate în pilotarea submarinului. Comandantul, aici de faţă, şi echipajul său, sunt mai interesaţi ca mine să nu se întâmple nimic rău cu vasul lor.
Încheie, pe un ton indiferent:
- Dar îl puteţi lua cu voi, o vreme, dacă vreţi. Am dat ordin să mi se aducă o carte tehnică despre submarine străvechi, şi fără îndoială că ne vom familiariza cu modelul său de funcţionare. Sper să nu îl reţină consiliul prea mult.
Chipul lui Laren fu străbătut de o expresie ciudată de antipatie. Era evident că îi displăcea dispreţul ei dezinvolt faţă de consiliu. Continuă însă să se refere numai la subiectul principal:
- Nu intenţionăm să ignorăm înţelepciunea consiliului. Poate că îi va da căpitanului unele informaţii folositoare în vederea atacului. Suntem absolut siguri că nu ne va afecta în nici un fel interesele.
Păru să-şi dea seama că de fapt nu se adresa cui trebuia. Se întoarse spre Kenlon:
- Sper că nu vă deranjează să mergeţi în oraşul nostru. Kenlon nu răspunse imediat. Urmărise dialogul fără
prea multă atenţie. Confuzia lui era acum sporită şi de cuvintele pe care îşi amintea că le spunea Nemmo legat de consiliu.
Îşi făcuse o imagine generală destul de clară. Consiliul oamenilor înaripaţi le dăduse acestora informaţiile necesare construirii dispozitivului temporal care fusese folosit pentru aducerea submarinului şi a celorlalte nave în anul 24 999. Cu toate acestea, consiliul nu era de acord ca vasele capturate să treacă la acţiune. Însă oamenii înaripaţi nu dădeau atenţie acestei împotriviri.
Era limpede. Era şi straniu, în acelaşi timp. Laren vorbi din nou:
-Nu vă puteţi imagina, domnule comandant, cât de mult o să repetăm tactica pe care am fost nevoiţi să o folosim. Ea se află în contradicţie cu felul nostru de a fi. Sper, domnule, că veţi veni să vorbiţi cu consiliul.
Kenlon nu intenţionase să dea impresia că refuză. Lucrul pe care şi-1 dorea cel mai mult erau informaţiile, despre tot ceea ce se petrecea.
Se întoarse spre Dorilee, şi spuse:

- Înainte să plec, Paznico, sper că nu ai nimic împotrivă dacă iau câteva măsuri de precauţie pentru a-mi proteja vasul.
- Poţi fi sigur - spuse Dorilee - că orice propunere rezonabilă în acest sens va avea sprijinul meu. Sunt conştientă de pericolul pe care îl reprezintă oamenii-peşti.
Nu numai oamenii-peşti, gândi Kenlon cu o amărăciune. Mai exista o fiinţă acvatică de care trebuia să se teamă: creaturile yaz.
Kenlon răspunse afirmativ cu o mişcare scurtă a capului, apoi îi explică lui Laren- ce spune Nemmo despre lămpile de protecţie Gihlander, adăugând:
- Eu zic să vă desprindeţi dispozitivul de călătorie în timp de pe prora şi pupa vasului - îi indică direcţia - şi să le coborâţi, aprinse, în apă. Sunt atât de luminoase, încât, vor face ca apa să fie efectiv transparentă, pe o distanţă considerabilă. Joannele care stau de pază vor putea astfel să vadă mai bine. În felul acesta putem opri motoarele.
Chiar înainte de a încheia, îl văzuse pe Laren zâmbind:
- Lămpile Gihlander - îi explica el - sunt perfecte pentru scopul pe care îl descrieţi. Ele emit foarte multă lumină, fără însă a fi periculoase în vreun fel.
Încheie, zâmbind din nou:
- Am permis ca această discuţie să fie auzită la centrul nostru de comunicaţie, aşa că în scurt timp ar trebui să sosească transportatorii.
Kenlon se întreba de ceva vreme cum va fi transportat. Chestiunea începu să se limpezească, când văzu mai mult de patruzeci de oameni înaripaţi îndreptându-se spre ei din văzduh. Aduceau lămpile Gihlander. Aduceau, de asemenea, o bandulieră - susţinută de zeci de fire subţiri, fiecare dintre ele fiind fixate la cureaua câte unui om înaripat.
La sfârşitul tuturor operaţiunilor, Kenlon se urcă pe bandulieră. După un minut, se înălţă, în zbor, spre fortăreaţă.
Privea în jos spre turnul de comandă şi la conturul lung, masiv al submarinului care plutea ca o jucărie pe apa luminată, transparentă. Punctele luminoase reprezentate de lămpile Gihlander, care atârnau acum în apă, îi accentuau în mod ciudat imaginea de submarin de jucărie, aflat într-un bazin acoperit, în apa căruia se reflecta lumina din tavan.
Kenlon se foia încet în harnaşamentul lui. Vedea în stânga sclipitoare forme metalice ale diferitelor nave -uriaşul vas al lui Gand, iahtul Sessei Clen.
Vasele se îndepărtau tot mai mult. Marea căpăta un aspect plat. Zidul fortăreţei se ridica, negru, şi foarte aproape, în lateral, dedesubt şi deasupra, blocându-i trei sferturi din câmpul vizual în direcţia pe care instrumentele submarinului o indicaseră întotdeauna ca fiind vestul.

După alte câteva minute, *Segomay* ***8*** se făcu nevăzut în spatele unui colţ ieşit al muntelui, şi la fel se întâmplă şi cu celelalte nave, una câte una, până când în câmpul său vizual nu mai rămase decât *Sea Serpent,* ca o pată mică şi vasul semeţ de un roşu strălucitor al Sessei Clen.
După estimarea lui Kenlon, se aflau la cel puţin un kilometru şi jumătate deasupra mării. Ceea ce înseamnă că mai aveau de străbătut opt sute de metri până la fortăreaţă. Se uită în sus, pentru a verifica distanţa, şi văzu că aşa şi era..
Pesemne că Laren observase concentrarea de pe chipul lui Kenlon, care era întotdeauna prezentă, când acesta făcea calcule. Coborî puţin mai jos şi strigă cu un glas melodios:
- S-a întâmplat ceva?
Kenlon fu ispitit să scuture din cap. Apoi, cu un impuls atât fizic, cât şi psihic, opri mişcarea. Dacă se întâmplase ceva! Bineînţeles că da, întregul său univers era dat peste cap. În clipa aceea, ceea ce îi lipseau cel mai mult erau informaţiile. Informaţii care să-1 ajute să-şi limpezească mintea. Informaţii care să umple găuri imense. Informaţii! Mai întâi în privinţa consiliului!
Îşi exprimă cu voce tare dezorientarea, încheind:
- Vreau să ştiu, de ce se opune consiliul? Laren spuse pe un ton grav:
- Mi-ar lua prea mult timp ca să-ţi explic despre consiliu. Teoretic, el este atoateştiutor. Pe noi ne deranjează reacţia lui la această problemă. Vei înţelege dificultatea problemei noastre, în câteva minute când vei vedea consiliul.
Kenlon se gândi, încruntat, la cele spuse. Un consiliu atoateştiutor ale cărui decizii erau încălcate - iată ceva de neînţeles! Se întoarse către Laren şi spuse:
- De ce nu aţi trimis pe cineva în era celor din urmă locuitori ai uscatului, să rezolve problema? Mai mult decât orice submarin al secolului douăzeci, ei ar fi putut să...
Vorbea de unul singur. Laren, care în mod evident considerase acea scurtă perioadă de tăcere drept sfârşitul conversaţiei, parcurse rapid în zbor, în sus, o distanţă de treizeci de metri.
Kenlon se gândi să-i facă din nou semn, dar după o clipă de gândire, se răzgândi. Din ceea ce aflase despre caracterul locuitorilor uscatului - prin cele aflate despre caracterul lui Arpa - i se părea evident că acel consiliu înţelesese situaţia foarte bine. Fiind extrem de altruişti, ei se implicaseră în momentul respectiv, însă nu ar lua partea nimănui. Astfel, Kenlon consideră că era mai bine să înceapă să se gândească la întrebările pe care avea să le pună atotştiutorului consiliu.
Câteva minute mai târziu, analiza, încruntat, aceeaşi problemă, a întrebărilor ce trebuiau puse, când îşi dădu seama că zborul lor se apropia de sfârşit şi că ajunseseră la destinaţie.

Capitolul 15

Kenlon observă că nu se aflau deasupra clădirii ci, aproximativ, la jumătatea acesteia. O uşă foarte mare, lată de cel puţin treizeci de metri şi tot atât de înaltă, se căsca direct în faţa lui. Din dreptul ei coborau nişte trepte de marmură, care se terminau în văzduh.

Era numai una din numeroasele intrări ale unei clădiri care de abia acum îşi dezvăluia dimensiunile uriaşe, atât pe lăţime, cât şi pe înălţime. Era totuşi mai mult lată decât înaltă, deşi avea o înălţime impresionantă. O parte din ea era acoperită de pătura de nori. Îi vedea capătul îndepărtat, prin ceaţa sclipitoare. Şi era vorba de o înălţime de cel puţin două sute de metri.

Chiar clădirea însăşi constituia un oraş.

Peste tot vedea bărbaţi sau femei înaripate, în grupuri sau singuri, deşi nici unul nu se afla în apropierea uşii spre care era transportat Kenlon le privi, fascinat, pe femei, deşi majoritatea erau prea departe de el pentru a le putea distinge clar.

Dintre cele două care erau mai aproape de el, una avea părul negru ca tăciunele, cealaltă - auriu. Aveau părul foarte lung, şi când zburau, acesta se desfăcea în urma lor. Kenlon se gândi la imaginea unor îngeri, dar era totuşi oarecum mulţumit că nu se apropiau. Nu vroia să aibă o deziluzie, îşi spuse el, în timp ce atingea cu picioarele platforma de marmură, de o soliditate liniştitoare.

- Acum, intră, dar păşeşte cu prudenţă, spuse Laren. Evident, nu i se puteau scoate centurile pe care fusese

transportat. Această măsură de precauţie îi dădu o imagine despre cum arăta, probabil, interiorul. Kenlon intră sprinten pe uşă. Se trezi într-o încăpere spaţioasă, bine luminată, În podea, în tavan, şi în ziduri erau orificii mari, nepăzite; tuneluri sclipitoare, care coborau, sau care lăsau să se vadă anticamerele mobilate cu gust, a ceea ce erau, pesemne, apartamente, căci în unele din culoarele orizontale spre care privea Kenlon erau uşi închise.

Senzaţia generală era aceea de înălţime, în ciuda numeroaselor ziduri. Kenlon, cu capul întors într-o parte, ca un turist cuprins de uimire, înaintă până ce simţi pe braţ strânsoarea potrivnică a lui Laren. Tresărind, privi în jos, spre abisul unui tunel neîmprejmuit de nici un parapet. Podeaua se curba efectiv în jos, astfel că nu erau margini drepte. După curbura podelei se deschidea un hău lat de cincisprezece metri şi adânc de o mie două sute de metri. Kenlon se dădu repede înapoi, după care roşi, auzindu-1 pe Laren cum râdea încet în spatele lui. Omul înaripat spuse:

- Nu te teme. Cei care te transportă te-ar putea susţine chiar dacă ai cădea brusc. Îţi dai, desigur, seama, că într-o lume în care oamenii au aripi, clădirile arată diferit.

Kenlon îşi dădea seama. Laren continuă:
- Urmează să cobori mai jos cu...
Dădu echivalentul oamenilor înaripaţi pentru o sută de metri. Încheie, cu un zâmbet enigmatic.
- Sper să nu te surprindă prea tare natura consiliului, Înainte ca Kenlon să poată răspunde, Laren ţâşni în jos
prin tunel. Harnaşamentul se strânse în jurul lui Kenlon, care era clătinat în toate părţile. Sub el îl văzu pe Laren aterizând, apoi stând în picioare, cu privirea îndreptată în
sus. Camera consiliului era mascată de un plafon. Apoi putu să vadă mai mult prin podeaua pe care ateriza Laren. Şi apoi... Zbura.
*
Zbura. Nu încăpea nici o îndoială asupra acelei mişcări libere extrem de intense. Zbura printr-un strat gros de nori care îi masca chiar şi vârfurile aripilor.
Observă, de asemenea, că îşi ţinea picioarele strânse la piept. Şi îşi văzu, de asemenea, ca prin ceaţă, aripile - ca prin ceaţă deoarece acestea loveau aerul cu multă forţă, asemenea pistoanelor unui motor în stare bună de funcţionare. Întreg trupul îi emana forţă. Întreaga lui fiinţă exulta de plăcerea produsă de zbor. Se simţea străbătut de furnicături prin tot corpul.
O vreme, nu percepu nimic altceva. Apoi, starea de paralizie care păruse să-i acapareze total mintea, începu să se retragă. Acel interval dominat doar de senzaţii luă sfârşit. Şi începu să fie dominat de un gând, un gând din numeroasele gânduri care îl năpădeau. Un gând atât de puternic, atât de răscolitor, încât aripile îşi încetară brusc bătăile: întregul lui trup era chinuit de uimire. Se simţea stupefiat, năucit. Iar acel gând nu numai că nu-i dădea pace, ci creştea mai puternic cu fiecare clipă:
- Ce... ce... ce se întâmplase?
Oamenii înaripaţi se pregătiseră să-1 transporte mai jos, spre sala de consiliu. Începuse să vadă cu claritate podeaua sălii, când...
Se trezise zburând. Cu propriile-i aripi. Avea de fapt impresia că creierul, conştiinţa, fiinţa lui era înăuntrul trupului unui om-pasăre. Pesemne că o făcuseră intenţionat. Pesemne că-i transferaseră fiinţa în trupul acelui om înaripat pentru a-i arăta universul mental şi fizic al acestei rase.
Kenlon se agăţă de acea concluzie, chiar în timp ce simţea din nou că zboară. Fără a dori în mod conştient acest lucru, se îndrepta cu viteză în sus, spre ţinta îndepărtată, indiferent care era aceea, pe care o urmărise de la bun început omul înaripat în al cărui trup fusese transferat în timpul zborului.
Era cuprins brusc de o enormă curiozitate faţă de acel scop. Străbătea acea incredibilă formaţiune noroasă, urcând mai sus, tot mai sus.

Aripile erau ude leoarcă, dar erau atât de puternice încât acest lucru nu conta. Inima puternică, plămânii plini de forţă, muşchii neobosiţi ai noului său trup păreau a nu fi de loc afectaţi de acel efort teribil, continuându-şi urcuşul.
Kenlon îşi simţi mintea extrem de epuizată de acea luptă contra gravitaţiei şi a altor factori naturali potrivnici. Şi abia atunci înţelesese că nu el zbura.
Încercă să oprească bătaia aripilor. Nu reuşi. Încercă să oprească acea ascensiune şi să se întoarcă, dar nu reuşi!
Înspăimântat, renunţă. Se gândi năucit: sunt doar un pasager. Creierul omului înaripat se află încă aici, şi controlează încă acest trup. Eu sunt un simplu spectator, fără însă să particip. Bine, dar atunci cum reuşise să oprească bătaia aripilor mai devreme? Înţelese imediat. Reacţia lui violentă, în momentul în care realizase în ce situaţie se afla, fusese mai puternică decât muşchii şi nervii omului înaripat. Însă acest lucru nu se întâmplase decât în acea clipă de şoc. Trebuia să existe o legătură între ei. Trebuia să existe posibilitatea unui semi-control. Însă avea să fie necesar un impuls disperat pentru a reuşi.
Era mai bine să stea liniştit şi să aştepte derularea evenimentelor. Nici nu luă bine această hotărâre, că ceaţa din jurul lor începu să se risipească. Mai întâi îşi văzu vârfurile aripilor, apoi puţin dintr-o altă pereche de aripi, apoi de jur împrejur, alte aripi băteau aerul rarefiat, urcând acum printr-un strat de nori şi mai groşi.
Se treziră brusc învăluiţi de lumina soarelui, urcară câteva sute de metri, şi apoi se orpiră.
Indiferent de scopul acestui fantastic zbor ascensional, acesta se încheiase. Scopul lor, desigur, putea fi acela de a vedea soarele. Era un motiv suficient. După lună, în care avusese parte doar de cerul acela cenuşiu, Kenlon tânjea să se scalde în lumina pură a soarelui. Dacă el avea această senzaţie, oare ce simţeau oamenii înaripaţi al căror orizont era permanent ascuns de ceaţă şi nori?
Îi privi cum se bucurau de lumina soarelui.
O vreme, nu făcură decât să plutească, fără a-şi mişca aproape de loc aripile. Părea că se sprijineau pe întinderea de aer de sub ei, zvâcnind numai ocazional din aripi, pentru a profita de diferiţii curenţi de aer.
Peste acea lume a înălţimilor domnea liniştea. Totul avea acolo un aer de demnitate, o senzaţie de înălţare a spiritului, peste dezbinarea şi conflictele de demult.
Acolo, în văzduh, era atât de multă pace, încât putea alina orice suflet. Soarele strălucea pe cerul albastru închis, ca o măreaţă sferă de foc învăluită într-o transparenţă azurie.
Şi nu se simţea nici urmă de frig, deşi acest lucru se putea datora norilor cenuşii, care învăluiau atât de strâns fiecare trup.

Erau cel puţin două sute de trupuri. Se deplasau în continuu, schimbându-şi locurile, astfel încât o numărătoare exactă era imposibilă. Kenlon ajunsese la concluzia că jumătate din ele erau femei.
Privindu-le pe femei, şi modul în care părul lor lung li se revărsa în urmă, se gândi din nou la nişte îngeri. Iar de data aceasta, văzu că descrierea era aproape corectă. Erau mai mici decât bărbaţii. Aveau nişte chipuri delicate cu nişte trăsături fine; nişte mâini superbe, neatinse, în mod ciudat, de vântul arzător sau de umezeala continuă a ceţii de demult.
Femeile fură cele care începură să cânte. Vocile lor penetrau delicat tăcerea, dând impresia că se alăturau pe rând corului din ce în ce mai numeros, urmând parcă nişte indicaţii secrete.
De o limpezime extraordinară, vocile se uniră într-un cântec care era în acelaşi timp extrem de dulce, dar şi lipsit de orice ritm sau structură coerentă. Un univers de tristeţe şi bucurie se putea ghici în tonurile şi semitonurile lor. Bărbaţii se alăturară şi ei corului, şi Kenlon văzu că întreg grupul zbura şi cânta acum la unison.
Cântecul lor părea a fi chiar esenţa muzicii unei rase străvechi şi blânde, asupra căreia se abătuse o tragedie. După scurtă vreme, Kenlon reuşi să desluşească înţelesul cuvintelor, deşi nu prindea decât frânturi din acestea. Asemenea muzicii, versurile erau lipsite de rimă, de metru. Şi de fapt nici nu păreau a fi versuri.
Noi suntem cei înaripaţi
Cântăm despre timpuri de glorie trecute şi despre
lumea ce va veni Când apa va fi din nou înlocuită de uscat Pe care să păşească picioarele noastre Căci de ***999*** *de ori câte trei noi ne-am păstrat credinţa în destin,*
Am dat naştere la copii care să ducă mai departe
seminţia oamenilor. Copiii lor au dat naştere la copii Am trăit după cum ne-a sfătuit consiliul Acum suntem ameninţaţi
Oamenii apei ne pizmuiesc pentru aripile noastre
Doresc să ne tragă în jos,
Jar noi nu avem nici un fel de arme
Nu avem materiale din care să ne facem arme
Nu avem decât consiliul de partea noastră, care
ne spune să fim curajoşi Şi să ne păstrăm credinţa şi speranţa în viitor
Dar suntem tulburaţi, noi credeam că este nevoie
de o acţiune hotărâtă Căci de ***999*** *de ori câte trei, trebuie să ne trăim*
viaţa;
De ***999*** *de ori câte trei, trebuie să aşteptăm, să numărăm scurgerea timpului, să ne ducem viaţa, pur şi simplu, până ce pământul va fi iarăşi un paradis de verdeaţă*

Atunci ne vom lepăda aripile
Şi ne vom apuca de muncă
Va fi greu
Căci noi suntem înaripaţii.

Era un imn închinat PRINCIPALEI CAUZE a infinitului, pe jumătate o tânguire, pe jumătate - recunoştinţă pentru bucuriile existente.

Cântecul se stinse tot aşa cum începuse, în mod gradat, până ce în final, doar o singură voce cristalină de femeie mai susţinea o notă care se stinse încet.

Grupul zbura în viteză acum, divizat în grupuri mai mici de câte nouă. Urmau nişte traiectorii complicate, un fel de dans înaripat. Mai repede, mai repede - rotindu-se, intrând în picaj, dându-se peste cap, şi toate acestea într-o coregrafie perfectă, incredibilă. Manevra era de o sută de ori mai complicată decât orice dans terestru, mişcările erau tridimensionale, simbolizând într-un fel conţinutul cântecului de dinainte.

Plin de o tristeţe tânguitoare, îndulcit de bucurii trecute, marcat de nesiguranţa prezentului, se încheie în cele din urmă când fiecare grup de câte nouă se uni într-o serie de cercuri în jurul unui grup central format tot din nouă indivizi. Rămaseră acolo, suspendaţi în aer.

Unul din ei începu un discurs, pe un ton grav, blând dar în acelaşi timp răsunător:

- In această zi vom discuta istoria dezvoltării spirituale a măreţilor locuitori ai uscatului, după cum ne-a fost ea dezvăluită de cunoscuţii înţelepţi în ultimii nouă ani înaintea catastrofei. Nimeni nu trebuie să se îndoiască de faptul că omenirea şi-a atins culmea spirituală în timpul acelor zile întunecate, măreţe, şi de faptul că în faţa dezastrului final, adevărata lor măreţie a fost dezvăluită într-un mod fără precedent în istoria acestui bătrân pământ al nostru. Noi...

Vocea se îndepărtă, în mod ciudat, tot mai mult de Kenlon. Scena se pierdu în ceaţă, până ce dispăru complet, În clipa următoare înota.

Capitolul 16

Apa era caldă. Acesta fu singurul lucru pe care îl simţi la început. Era greu de văzut, mai ales, realiză Kenlon după o clipă îndelungată de buimăceală, deoarece corpul în care se afla nu era prea atent la mediul înconjurător.

îşi dădu seama de curgerea unui curent puternic, ca şi faptul că el se lăsa purtat de el, mişcând doar din când în când câte un braţ sau un picior uriaş, pentru a-şi înlesni rapida înaintare. Zări, preţ de o clipă, fundul apei, la cincisprezece metri dedesubt. De undeva de deasupra, de la o distanţă aproximativ egală, pătrundea o lumină. O duzină de siluete umane înotau lângă el în apa tulbure. Făcea parte dintr-un

grup de oameni-peşti, care înota într-o mare nu prea adâncă, la o distanţă mică, probabil, de ţărm.
Kenlon îşi forţa mintea să înţeleagă întreaga situaţie. Iar aceasta i se dezvălui, limpede şi stupefiată. I se arăta ceva. Corectitudinea modului în care se arătau toate acele lucruri era uluitoare. Mai întâi, viaţa şi scopurile vitale ale oamenilor-înaripaţi, acum ale oamenilor-peşti.
Apa era încântător de caldă şi circula neîntrerupt prin bronhiile lui. Era ceva la fel de natural ca şi acţiunea de respiraţie, atât de binecunoscută lui. Kenlon îşi dădea seama de asta doar din cauză că se concentra, fascinat, asupra senzaţiei respective, simţindu-se exact ca o fiinţă umană ce înoată sub apă, asemenea unui peşte. După un minut, realitatea era prea normală pentru a se mai putea gândi la ea. Devenise un aspect banal, precum bătăile ritmice ale unei inimi puternice, asemenea procesului de digestie efectuat de stomac. Uită de toate acestea.
Îşi îndreptă atenţia spre ce se petrecea. Se întreba unde se duceau aceşti oameni. Avea impresia că ceva se întâmpla pe marea întunecată la oarecare distanţă de ei.
Conştientizarea acestui lucru era aproape un indiciu. Din bezna nopţii se ridică un strigăt ciudat, înspăimântător. Era un glas uman, dar diferit de orice auzise Kenlon vreodată, un sunet modelat de mediul acvatic, de o vivacitate minunată, puternic şi ascuţit. În mod incredibil, deşi era o variantă extrem de modificată a limbajului oamenilor înaripaţi, înţelegea fiecare vorbă.
Era un avertisment
- Vine! strigă vocea. *Pregătiţi-vă!*
Simţi cum pipăia cuţitul lung, de la teaca pe care o purta într-o parte. În bezna dinaintea lui, se zări un fulger de o sclipire întunecată. Un peşte, realiză Kenlon. Un peşte uriaş. Lung de cel puţin şapte metri. Un rechin! Lua parte la o vânătoare!
Un peşte mare, puternic, agresiv. Apăru clar în raza lor vizuală, dădu impresia că se opreşte, văzând siluetele aşezate în semicerc care îl aşteptau, apoi ţâşni cu curaj printre trupul lui Kenlon şi cel al omului-peşte de lângă el.
Mai rapizi decât rechinul, oamenii-peşti ţâşniră şi ei înainte şi îl capturară. Braţul lui Kenlon se strânse ca o menghină în jurul corpului masiv, puternic, exact în faţa aripii sinistre triunghiulare, de pe spatele solid. Cuţitul lui lung alunecă cu o precizie încântătoare în abdomenul alb, moale.
Şi alte cuţite ţâşniră ucigător, în acelaşi moment. Loviturile turbate luară, în cele din urmă, sfârşit. Fiara sălbatică a mărilor se răsuci alene pe burtă, şi rămase aşa fără viaţă, nemişcat.

De fapt, nu rămase nemişcat. Cedă presiunii curentului şi începu să plutească cu repeziciune înapoi în direcţia din care venise. Kenlon se căţără pe el, îşi încolăci picioarele în jurul trupului rechinului, şi se aşeză dezinvolt, în timp ce acesta plutea spre beznă. După câteva clipe, nu-şi mai putu vedea însoţitorii. Era singur cu peştele mort, plutind într-o direcţie necunoscută.
Bezna nu dură prea mult. Zări o licărire în depărtare. Preţ de o clipă, o clipă ciudată, Kenlon crezu că făcuse o confuzie între direcţia verticală şi cea laterală, şi că în faţa lui se afla soarele. Iluzia dispăru, pe măsură ce luminozitatea se extinse şi se dilată până ce deveni o mare întindere de lumină.
În faţa ochilor lui apăru, maiestuos, oraşul subacvatic, Îi era imposibil să vadă cu claritate. Pentru individul în al cărui trup se afla, toate acestea erau perfect banale. Pur şi simplu nu dădea nici o atenţie. Începu să înoate în forţă, pe măsură ce se apropia de oraş. În felul acesta, examinarea deveni şi mai grea pentru Kenlon, din cauză că trupul era preocupat să se elibereze de curentul care-i ţinea prizonieri pe el şi rechinul mort.
Reuşi, cu nişte rezultate perfecte, pare-se, căci un minut mai târziu terminase de înghesuit rechinul într-o ecluză din peretele transparent al oraşului, după care intră şi el. Uşa ecluzei se închise. Se puse, silenţios, în funcţiune o pompă. Imediat ce apa se retrase, se deschise o uşă interioară, iar Kenlon îi trecu sprinten pragul. Se afla în oraşul subacvatic.
Kenlon era încredinţat că ar fi trebuit să fie extrem de tulburat. Doar era în oraşul oamenilor-peşti, îşi spusese el, era în interior! Era acolo, pentru a vedea, a examina şi a judeca. O clipă mai târziu, nervii lui tot nu erau străbătuţi de vreo senzaţie nemaipomenită. Îşi aduse aminte cu cât calm acceptase fantastica experienţă de a se afla în trupul unui om înaripat, după şocul iniţial.
Era limpede faptul că, în timpul acelor stări de detaşare faţă de propriul trup, emoţiile erau mult mai stabile. Totul părea să funcţioneze pe baza unui procentaj intern din senzaţiile pe care le-ar fi trăit în corpul propriu. Era ca un spectator olimpian conştient şi influenţat, dar nu copleşit de ceea ce vedea.
Mintea omului-peşte în al cărui trup se afla Kenlon nu părea mai atentă la interiorul oraşului, decât la exteriorul său. Însă acest lucru îl ajuta acum pe Kenlon. Omul-peşte era complet dezinteresat de mediul înconjurător, fiind, pare-se, concentrat asupra unei probleme interioare, privind absent oraşul.
Kenlon avea destul timp ca sa-i observe arhitectura fundamentală. Ajunse la concluzia că oraşul subacvatic avea, în mare, forma unui iglu. În interior se aflau mai multe zeci de igluuri, fiecare din ele fiind mai mic, în mod progresiv, decât cel dinainte, cu aproximativ raza unui cvartal. Era o dispunere extrem de solidă şi inteligentă. Dacă zidul exterior era penetrat de apa mării, în acţiunea ei corozivă, atunci cel de-al doilea avea să reziste la fel de bine presiunii apei. Mai mult, doar câte o mică secţiune a fiecărui strat putea fi inundată, pe rând, căci straturile erau împărţite în secţiuni şi etaje. Se afla la înălţime, privind în jos la dispunerea generică a luminilor şi nivelurilor care se întindeau până departe. Peste tot erau oameni care munceau. Erau de fapt nişte uriaşi aplecaţi asupra unor maşinării care îndeplineau numeroase sarcini despre care Kenlon nu ştia absolut nimic, mai ales din cauza distanţei, dar parţial datorită dezinteresului manifestat de trupul său.

Brusc, acest ultim motiv deveni predominant. Trupul în care se afla ieşi din starea de contemplare pasivă şi se îndreptă cu repeziciune spre o grămadă de flori metalice aproape plate care, atunci când se apropie de ele, se dovediră a nu fi din metal. Kenlon păşi pe folia de deasupra şi, aplecându-se de spate, atinse un buton pe care nu îl observase până atunci. Folia se ridică de pe pământ, şi pluti spre ecluză. Degetele mari ale lui Kenlon apăsară pe buton din nou. Iar rechinul fu ridicat din locul în care se afla în ecluză, şi depozitat pe suprafaţa transportoare.
Rechinul şi Kenlon, împreună cu aparatul transportor, începură să se îndrepte cu viteză, pe lângă nişte uşi înclinate, înspre adâncimile mai mari ale oraşului. Kenlon apucă să zărească oameni-peşti care prelucrau metal la nişte maşinării, oameni-peşti în laboratoare care sclipeau datorită numărului mare de aparate. În fiecare încăpere spaţioasă se afla o coloană luminoasă care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Kenlon până atunci.
Oameni-peşti muncind - aceasta era imaginea de ansamblu. Nu cântau, nu dansau, ci munceau. Avea în faţa ochilor imaginea unei civilizaţii ocupate. Fiinţe umane cu bronhii, ducând o existenţă sălbatică, semiprimitivă, într-un oraş construit de oameni cu care nu aveau mai multe în comun decât oamenii înaripaţi, care fuseseră creaţi în acelaşi moment groaznic, pentru acelaşi scop de bază.
Nu mai încăpea nici o îndoială că oamenii-peşti încercau să-şi transforme cumva mediul înconjurător. Se modelau după acesta, se adaptau la el, în loc să se lase dominaţi de el. Spiritul răzvrătit al omului se manifesta prin ei, în toate măreţele şi diversele sale forme, pe când oamenii-înaripaţi...
Kenlon îndepărtă acel gând. Se simţea stânjenit. Comparaţia era nedreaptă. Oamenii înaripaţi nu aveau nici o alternativă, nici o oportunitate. Nu puteau decât să-şi pună speranţe în viitor. Mai mult, dorinţa oamenilor-peşti de a-i distruge pe oamenii înaripaţi era absolut de neuitat. Era o agresiune cu A mare, o intenţie cât se poate de josnică, căci victimele nu aveau arme, nici mijloace de apărare. În momentul în care tărâmul lor din văzduh era complet acoperit de apă, oamenii înaripaţi, nemaiavând unde să aterizeze, aveau să ne înece până la ultimul.
0 asemenea soartă împărtăşită în acelaşi timp de 239999 de fiinţe umane era atât de înfricoşătoare încât...
Refuză să se gândească la asta.
Dar dacă alternativa era distrugerea rasei mai puternice, atunci ce era de făcut?
Kenlon avu o senzaţie echivalentă unui oftat. Începea să vadă imensitatea problemei umane din acea eră îndepărtată.

Călătoria se sfârşi brusc într-o încăpere în care nu se afla decât o maşinărie mare metalică. Văzând-o de aproape, îşi dădu seama că de această dată era chiar metal. Nimeni nu supraveghea aparatul.
Dinspre acela nu răzbătea nici un fel de indiciu al vreunei activităţi.
Mâna puternică a trupului în care se afla Kenlon atinse un mâner. În maşinărie se căscă o gaură în care rechinul fu absorbit de aceeaşi forţă invizibilă care îl aşezase anterior pe transportorul subţire, asemănător unei folii.
Orificiul se închise. Trupul lui Kenlon se dădu jos de pe transportor şi se îndreptă în viteză spre o uşă din apropiere. Mintea îi părea complet dezinteresată de soarta rechinului, şi după scurt timp, Kenlon îl dădu şi el uitării.
1 se prezenta o parte din ziua - sau cum numeau ei acea perioadă de timp - de lucru a unui om-peşte. Nici una din acele activităţi nu avea o importanţă deosebită.
Rechinul era ceva incidental, ca şi înaintarea sprintenă de acum. Ceea ce era mai interesant era ce urma.
Avea sentimentul că această încarnare a lui în alt trup se apropia de sfârşit. Dar cel puţin zece minute mai târziu, se afla încă acolo, martor la activităţile unui om-peşte.
Individul purta diferite conversaţii, dar acestea nu aveau decât un înţeles general. Propoziţiile şi cuvintele individuale adaugă tonalitate şi dialogului, dar nu înseamnă mare lucru prin ele însele.
După o scurtă pauză, dialogul continuă cu un alt om-peşte întâlnit întâmplător:
- Salutare! spuse trupul lui Kenlon. Cum merg statisticile?
- Jalnic, Getta.
- Câţi nesupuşi au fost în perioada aceasta?
-În total 1111999. Asta fără a-i include pe cei necunoscuţi, născuţi pe mare, în ultimele zece generaţii, şi care nu au fost înregistraţi niciodată.
- Am vrut să ştiu câţi nou-apăruti!
- 83999.
- Rata noastră de natalitate este mai mare decât această cifră. Dar înţeleg la ce te referi. Chemarea mării este tot mai puternică! Câţi străini au fost înregistraţi?
-999.
- Aşa puţini! Hm! Merseră mai departe.
O altă conversaţie, cu o femeie de data aceasta, o uriaşă chipeşă, care spune:
- Tocmai vin de la mine, Getta. Au nevoie de ajutor acolo.
- Voi transmite mesajul mai departe, răspunse Getta ironic. Printre înclinaţiile mele nu se numără scurmatul prin ţărână.
- Voi bărbaţii! îi reproşă femeia. Mereu staţi numai în

apă!
- Avem gura uscată şi urât mirositoare.
- E numai imaginaţia voastră. Aţi fost făcuţi în aşa fel încât să puteţi respira la fel de bine în aer şi în apă. E vorba de misterul, de necunoscutul mării, care vă atrage.
- E şi asta adevărat, recunoscu Getta. De ce nu vii cu mine? Îţi garantez doisprezece bărbaţi.
Femeia râse.
- Nouă femeilor, ne e de ajuns legea conform căreia o femeie care va deveni o nesupusă nu se poate întoarce în oraş. Iubesc oraşul la fel de mult ca şi marea. Nu mi-ar plăcea să-mi fie interzis accesul în vreunul din aceste locuri.
- Dacă te răzgândeşti, anunţă-mă, spune Getta.
Se despărţiră. O altă conversaţie urmă, cu un bărbat de data aceasta.
- Încotro, Getta?
- Spre poarta estică. Ştii despre priceperea mea legată de cei care înghit apa?
- Am auzit de ea.
- Trebuie să readuc pe cineva la viaţă, e foarte important. Aşa spune consiliul.
- Tot ne mai consultăm cu consiliul pe chestiuni de politică? Credeam că îl folosim doar ca sursă de informaţii ştiinţifice.
- L-am consultat de data aceasta. S-a nimerit, desigur, ca părerea noastră generală să coincidă cu a sa.
- Ei bine, îţi urez noroc.
- Mulţumesc.
Nu după mult timp, Getta-Kenlon ajunse la ceea ce Kenlon presupunea că era poarta sudică. Se afla acolo o ecluză asemănătoare cu cea prin care fusese adus anterior rechinul. Cinci minute mai târziu, ceva se mişca în marea
din exterior. Trei trupuri, înotând aproape unul de celălalt. Intrară în ecluză cu viteză, iar apa se scurse, albindu-se. Uşa interioară se deschise - iar Getta se întoarsă prima oară cu faţa la ea. Ieşiră de acolo doi uriaşi, purtând trupul inert al lui Jones-Gordon. Unul din ei spuse:
- Ei bine, iată-1, Getta. Nu cred că va fi aşa greu să-1 resuscitezi. A înghiţit doar puţină apă înainte de a-1 erme-tiza.
Kenlon nu mai auzi restul frazei. Simţurile lui fură cuprinse de întuneric, ca de o mască impenetrabilă.

Capitolul 17

Mintea îi funcţiona. Nu auzea, nu simţea nimic, nu percepea nici un gust sau miros, nu vedea, dar creierul îi funcţiona. Era învăluit de un

univers al gândurilor, un univers tulburător, căci avea senzaţia că nu putea înţelege acel gând, gândul că Jones-Gordon era în viaţă.
Sau că mai degrabă avea să fie în viaţă imediat ce era resuscitat de Getta, expertul în asemenea situaţii. Probabil că aptitudinile lui Getta nu erau pur umane. Cunoştinţele medicale pe care le folosea erau, pesemne, foarte avansate.
În viaţă... Jones-Gordon...
În întuneric mintea lui Kenlon era torturată de şocanta descoperire, şi acceptă apoi uluitoarea realitate. Părea că cineva sau ceva aşteptase ca el să ajungă la acea concluzie. O voce i se adresă.
De fapt, se adresă fără a vorbi. Căci nu se auzea nici un sunet, dar exista un mesaj, nişte cuvinte exterioare care îi asaltau creierul. Acea voce lipsită de sunet, de substanţă trupească, nu era nici pe departe un monolog placid. Era vivace, plin de nuanţe. Sclipea, efectiv. Fiecare silabă era pătrunsă de un înţeles bogat.
Vocea spuse:
„Locotenente Kenlon, aţi văzut ce trebuia. Acum trebuie să vă decideţi. Ameninţarea faţă de oamenii zburători este reală şi gravă, din cauză că rădăcinile ei se află adânc în logica naturii umane, în cazul de faţă - în logica oamenilor apelor, care pe baza unui raţionament rece sunt de părerea că cele două rase nu vor putea convieţui, atunci când va exista din nou uscat.
Reci şi nemiloşi, ei îşi dau seama că este mai uşor să distrugă acum 239999 de oameni înaripaţi, decât le va fi să distrugă de 999 de ori acest număr care se va înmulţi în multipli de nouă când uscatul va fi din nou locuibil. Acesta este argumentul oamenilor apei. La rândul lor, oamenii înaripaţi au ajuns la părerea că numai distrugerea oraşului subacvatic îi va salva. Trebuie să alegeţi între cele două tabere. Trebuie să luaţi o hotărâre. Aveţi întrebări?"
Kenlon era nehotărât. Cu un efort mental, încerca să smulgă din bezna care-1 ţinea captiv - un sunet, un sunet cât de mic care să-1 ajute să-şi exprime verbal întrebarea.
Sunetul nu se auzi. Dar întrebarea îi invada lumea interioară şi, dintr-o dată, răspunsurile începură să vină, cu repeziciune, unul după altul.
„Rasa yaz reprezintă, fără discuţie, o problemă, Într-adevăr, deşi era deja prea târziu, ei au fost identificaţi ca fiind distrugătorii continentelor.
Nu s-a încercat desigur, nici o clipă, agresarea lor, mai întâi deoarece măreţii locuitori ai uscatului nu gândeau în asemenea termeni, apoi pentru că orice formă de viaţă inteligentă este de preferat lipsei vieţii. Fiinţele yaz sunt totuşi orientate spre ideea de rasă şi nu pot concepe decât un univers potrivit pentru cerinţele lor.
Fiind unul dintre cele două consilii care au supravieţuit, mi s-au dat acele informaţii despre fiinţele yaz care m-au făcut să le aduc aici.

Cred deci că, indiferent de decizia la care se va ajunge, ea va fi decisivă pentru omenire şi pentru viaţa pe această planetă.
Fără discuţie că fiinţele Yaz pot porni pe drumul timpului, în căutarea acelor oameni-peşti care şi-au părăsit oraşul şi care se ascund în adâncurile apelor. Însă aceasta este o misiune de viitor pentru ei.
Da, şi oamenii-peşti au un consiliu. Este amplasat în inima oraşului lor. Din păcate, ei îl folosesc mai mult ca pe o bibliotecă, şi foarte rar îi cer sfatul. Rasele tinere, viguroase, procedează întotdeauna astfel.
Comandantul dumitale se află în viaţă.
Tuburile pentru călătoria în timp nu pot fi folosite pentru a aduce ajutoare din viitor. Tuburile depun sau ridică obiecte din trecut, dintr-un punct fix. Transportarea materiei dintr-un punct în altul reprezintă o acţiune foarte periculoasă. Întregul spaţiu din apropierea obiectului este afectat, distorsionat, până ce obiectul este adus la loc. Am dezvăluit informaţiile necesare construirii tuburilor cu mult scepticism şi doar în anumite condiţii extrem de bine stabilite. A fost necesară sacrificarea vieţii unui om-cheie, în clipa în care a terminat de făcut tuburile.
Ele nu pot fi duplicate.
Nici unul din celelalte vase din trecut nu este dotat cu arme de foc, şi din acest motiv ele nu le sunt de folos oamenilor înaripaţi. Locuitorii uscatului, atunci când au construit ambele oraşe, s-au străduit să le protejeze de armele energetice, mai întâi prin apărarea directă, apoi având grijă ca nici unul dintre consilii să nu dea vreodată informaţii despre armament. Acest scop a devenit, în mod accidental, inutil, atunci când oamenii-peşti au descoperit un oraş uitat, care se scufundase în mare cu mii de ani în urmă. Acolo au găsit, printre alte dispozitive, foarte puternicul aparat magnetic care este folosit acum pentru a trage oraşul oamenilor înaripaţi sub apă.
Nici unul dintre aparate, precum transportorul folosit pentru rechinul ucis, nu funcţionează în afara oraşului subacvatic, iar oamenii-peşti nu cunosc secretul construcţiei
lor. Acest lucru a fost planificat cu mult timp în urmă de locuitorii uscatului.
Cum comandantul dumitale este în viaţă, va trebui să-ţi recucereşti vasul, pentru a preveni un atac nesăbuit asupra oraşului subacvatic.
Noi nu am aprobat în nici un moment alianţa dintre oamenii-înaripaţi şi acele creaturi ale erei Sessa Clen. Atacul, dacă va fi efectuat, va necesita întregul curaj, pricepere şi inteligenţă a unui echipaj de prima mână, perfect sudat.
Mai mult, înainte de acest lucru va trebui să iei o decizie, mai întâi dacă vei ataca sau nu oraşul, apoi ce puncte anume din oraş vei ataca. Nu deţii armamentul necesar pentru a distruge toate compartimentele acelui oraş bine fortificat.

Nu-ţi putem influenţa decizia prin hipnoză sau prin intermediul altei forţe. Nici nu dispunem de acea forţă. Dorinţa noastră este deci aceea ca, mai presus de orice, alegerea dumitale să fie făcută de bunăvoie, poate sub presiunea evenimentelor, dar fără a fi forţată de nişte minţi egoiste, josnice.
O sugestie finală, referitoare la recapturarea vasului dumitale: Punctul vostru slab poate deveni punctul vostru forte. Vasul vostru e primitiv în multe privinţe. Cei care l-au cucerit vor face în mod sigur, o greşeală, crezând cumva că este mai avansat decât în realitate."
Se aşternu liniştea.
Apoi văzu o lumină, după care îi reveniră simţurile.

Capitolul 18

Se bălăbănea, agăţat de o frânghie, fiind coborât pe puntea lui *Sea Serpent.*
Picioarele îi atinseră suprafaţa metalică. Rămase acolo, privind buimăcit, cum Laren îi scotea frânghia. Ridică tocmai la timp privirea pentru a-i vedea pe oamenii înaripaţi îndepărtându-se în văzduh ca un stol de păsări speriate. Coborî la timp privirea pentru a o vedea pe Dorilee urcând pe punte, cu chipul cuprins de mânie. Văzând-o, Kenlon realiză brusc că femeia se schimbase de la capturarea sub-marinului. Simţea acum o puternică antipatie faţă de ea.
- Ei bine, dar te-au ţinut, nu glumă, îl întâmpină ea, caustică. Ce ţi-au făcut?
Kenlon se holbă la ea, nedumerit. Avea senzaţia că nu auzea bine. Lipsise cel mult câteva ore. Oare ea cât credea că ar trebui să dureze o asemenea vizită?
Deschise gura, pentru a spune ce gândea. Şi chiar în acea clipă realiză, ca un duş rece, uimitoarele lucruri prin care trecuse. Îşi încleştă dinţii cu zgomot şi rămase acolo, stupefiat.
În mod ciudat, se aşteptase să i se şteargă din minte, Însă un minut mai târziu, nu uitase absolut nimic. Femeia i se adresă din nou, printre dinţi:
- Ofiţerii tăi au refuzat cu încăpăţânare să coopereze cu mine.
Ochii îi ardeau de furie. Strângea expresiv din buze. Kenlon îşi recăpătă glasul.
- Normal, spuse el. Eu sunt comandantul. Nu vor acţiona fără să le ordon eu.
Paznica spuse cu fermitate în glas:
- Intrăm cu submarinul în imersiune astăzi, indiferent dacă avem parte de cooperarea voastră sau nu. Dacă merge ceva prost, mă bazez pe dorinţa ta de a-ţi salva submarinul şi oamenii, de a face în aşa fel încât un incident să nu se transforme într-un dezastru.
Continuă, furioasă.

- O zi întreagă! Şi-au pierdut oamenii înaripaţi minţile de i-au permis consiliului lor să te reţină aşa mult? Observ că au păstrat distanţa faţă de mine şi că i-au dat permisiunea lui Nemmo să-mi dezvăluie amplasarea oraşului subacvatic. Pesemne că au pierdut total controlul asupra situaţiei şi le e ruşine de starea lor, de neajutorarea lor. Ei bine, mi se pare normal.
Încheie, iritată:
- Vreau să ştiu ce ţi s-a întâmplat acolo? Douăzeci şi patru de ore, se gândi Kenlon. Părea
imposibil. Nici una din incredibilele lui încarnări nu păruse să dureze mai mult de trei-sferturi de oră. Dacă aduna şi timpul scurs cu călătoria dus şi întors, rezultau...
Trei ore, nu douăzeci şi patru - raţionamentul nu îl liniştea totuşi.
Spuse fără grabă:
- Vreau să te întreb ceva, Paznico.
Pesemne că tonul lui era unul conciliant, căci femeia răspunse repede, pe alt ton: -Da?
- Ce ai văzut când ai fost dusă înaintea consiliului oamenilor înaripaţi?
Dorilee îi aruncă o privire pătrunzătoare încercând parcă să detecteze un subînţeles al întrebării lui: Spuse brusc:
- O încăpere plină de tuburi energetice. Consiliul nu este, desigur, decât un aparat făcut demult - răposaţii oameni ai uscatului. Este o extensie a cunoştinţelor cumulate, un creier automat care ştie totul. Are o pseudo-viaţă, dar răspunde întotdeauna la stimuli pe baza unei pre-pro-gramări grijulii.
Kenlon păstră tăcerea, abordând spusele femeii, apoi.
- Ce s-a întâmplat? Dorilee îl privi.
- Ce mi s-a întâmplat mie? Păi, maşinăria a comunicat pur şi simplu cu mine. Mi-a spus că a realizat că vasul nostru nu avea să le fie de nici un folos oamenilor înaripaţi şi m-a trimis înapoi.
- Atât, spuse Kenlon.
Părea să nu găsească nici un comentariu la cele relatate de ea. Îşi dădu seama că femeia îl privea mânioasă.
- Ei bine, spuse ea, cooperezi sau nu?
- Să cooperez? repetă Kenlon.
Se simţi iritat de propria-i reacţie de papagal. Îşi dădea însă seama cu surprindere că în tot acest timp ea rămase acolo aşteptându-1 să spună da sau nu la propunerea ei, când el nici măcar nu se gândise la ea.
Din moment ce Jones-Gordon era în viaţă, în oraşul oamenilor-peşti, el nu mai putea lua parte la un atac asupra acelui oraş.
Gândurile i se blocară în acel punct. Îşi aminti spusele consiliului: trebuia să oprească atacul. Oricum nu ar fi procedat astfel. Nevoia unui contraatac ieşea din discuţie.

Însă găsea că era important ca femeia să nu bănuiască adevăratul motiv. Kenlon spuse rar:
- Deduc, din atitudinea ta, că ai impresia că în acest răstimp aş fi luat o postură mai conciliantă faţă de gestul tău nesăbuit de a-mi captura vasul. Lucrurile nu stau deloc aşa. În acest moment, nu doresc decât un singur lucru. Era de părere că explicaţiile nu ar fi făcut decât să încurce şi mai mult lucrurile. Încheie, calm:
- Dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să stau de vorbă cu Nemmo. Vreau să-i pun nişte întrebări legate de ceea ce mi s-a întâmplat în timpul discuţiei avută cu consiliul.
Femeia spuse pe un ton morocănos:
- Mai ai bara aceea neutralizantă pe care ţi-am dat-o? Kenlon o scoase tăcut din buzunar.
- Atunci coboară înăuntru! ordonă ea.
Un minut mai târziu, motoarele duduiau. Vasul se puse în mişcare.
Jos erau joanne peste tot. Kenlon numără douăzeci, prin privirile pe care le aruncă spre uşile deschise, inclusiv trei în sala motoarelor şi cinci în camera torpilelor de la pupa, aceasta fiind şi destinaţia lui. Numărul total al femeilor-soldat, dacă erau puse la socoteală şi acestea din urmă, cum era şi normal de altfel, îl uimi. Fusese atât de preocupat să se întâlnească cu Nemmo, încât problema recapturării submarinului fusese oarecum neglijată. Acum, ea reveni în forţă. Apoi se îndepărtă din nou, din cauză că el începuse să-şi cântărească şansele de reuşită.
Nemmo era întins în hamacul pregătit pentru el cu o lună în urmă. Se ridică, văzându-1 pe Kenlon.
- Te-am aşteptat, spuse el nerăbdător. Am fost anunţat cu puţin timp în urmă că ai fost adus înapoi pe vas.
Zâmbi prietenos, dar Kenlon observă că avea un aer de nervozitate. Omul înaripat vorbi din nou, grăbit:
- Consiliul ţi-a acaparat mintea pentru o perioadă lungă. Cu toţii ne-am întrebat ce ţi-a arătat şi spus. Ne vei. ajuta acum, sper.
Kenlon îl privea fix. Avea o senzaţie de goliciune interioară, Întrebările lui Nemmo dădeau impresia că nu avea să primească nici o explicaţie din partea lui:
- Uite, începu el să-i explice repede cele întâmplate, trecând doar peste partea legată de recapturarea submarinului. Urmări cu atenţie orice schimbare relevantă a expresiei de pe chipul lui Nemmo.
Şi avu ce vedea: nedumerire, uluială, dezamăgire şi în cele din urmă, când Kenlon ajunse la faptul că Jones-Gordon era în viaţă - mânie disperată.
-Ţi-au spus acest lucru! zise Nemmo agitat. Păi, asta nu poate avea decât un singur efect: faptul că vei refuza să ne ajuţi! Cu un efort vizibil, se forţă să tacă. Se aşeză nesigur în hamac, bătând din aripi. În cele din urmă, murmură:
- Nu spun că îi doresc răul comandantului vostru. însă este în joc existenţa unei rase. Zeci de oameni înaripaţi nu s-au întors din perioadele de timp în care au fost trimişi după armament. Moartea ne-a lovit până acum din toate părţile. Şi suntem ameninţaţi de o tragedie şi mai mare - iar consiliul ţi-a dezvăluit că Jones-Gordon e în viaţă!

Din nou păru a fi nevoit să facă eforturi pentru a se abţine. Şi din nou, după o pauză, vocea lui se mai calmă. Posomorât şi abătut, spuse:
- În tot decursul acestei poveşti, consiliul a acţionat fără convingere, ca şi cum în joc s-ar afla întregul lui crez fundamental. Într-un fel, înţelegem acest lucru Consiliul a fost iniţial alcătuit în aşa fel încât să ţină cont de ambele rase. Ceea ce e mai greu de înţeles e faptul că, într-o criză, aproape că ne-a trădat.
Omul înaripat se întoarse spre Kenlon cu o expresie rugătoare:
- Ştiu că nu am dreptul să-ţi cer acest lucru, dar de bună seamă că poţi lansa torpilele asupra unor puncte vitale ale oraşului subacvatic fără a-i primejdui viaţa căpitanului vostru. Iţi garantez că locul exact în care se află căpitanul vostru îţi va fi dezvăluit de consiliu.
- Eu nu-mi pot asuma acest risc, răspunse Kenlon sec. Îşi dădea seama că dădea dovadă de încăpăţânare,
poate chiar de atitudine iraţională. Probabil că se putea proceda cum spusese Nemmo. Însă îşi dădea, înfiorat, seama că nu era doar o chestiune de fezabilitate. Nu luase încă nici o hotărâre asupra întregii situaţii. Acesta era elementul esenţial. Alegerea pe care era presat s-o facă nu era doar o simplă selecţie între bine şi rău.
Oamenii înaripaţi aveau dreptate, într-un fel. În ciuda nesăbuitei lor alianţe cu Sessa Clen, el nu le punea la îndoială nici o clipă motivaţia şi sinceritatea. Însă trebuia spus ceva în privinţa taberei negative. Era vorba de miracolul şi măreţia vieţii subacvatice. Când se aflase acolo, Kenlon simţise emoţia acelei înaintări prin apă, a luptei cu rechinul. Nişte fiinţe umane erau implicate în ceva nou, într-un mediu sălbatic şi primitiv. Fiecare atom din trupul dornic de aventură al lui Kenlon răspundea pozitiv la această imagine.
Oamenii-peşti nici măcar nu erau singurii care dădeau dovadă de o logică rece în acel univers. Kenlon îşi amintea de toate conversaţiile avute cu ofiţerii din Marină, dintre care mulţi susţineau că pe timp de război era necesar să-ţi extermini complet inamicul. Nu încăpea nici o îndoială, chiar şi el venea dintr-o epocă în care asemenea idei erau obişnuite chiar şi pentru nişte oameni delicaţi, prietenoşi, cum erau agresorii. În situaţia aceea, agresorii erau oamenii-peşti. Îi venea totuşi greu să-i considere vinovaţi pe de-a-ntregul, atunci când soarta omenirii era în joc, • atunci când cea mai mică greşeală putea duce la dispariţia omului de pe Pământ şi din univers. Kenlon avea vaga convingere că oamenii-peşti se puteau descurca mai bine cu creaturile yaz. Şi dacă acest lucru era adevărat...
Oftă. Un lucru era cert. Nu era încă pregătit să ia o hotărâre.
Se auzi un clămpănit de sus. Kenlon tresări. Apoi se întoarse pe jumătate spre Nemmo.
- Au închis tambuchiul! spuse el, alarmat. N-ar fi trebuit să facă asta cu...

Se opri muşcându-şi buzele cu putere, pentru a nu rosti şi restul propoziţiei.
Ceea ce fusese pe cale să spună era că ei nu ar fi trebuit să închidă tambuchiurile, în timp ce funcţionau motoarele auxiliare. Nu o spuse, căci îşi aduse aminte spusele consiliului, legate de faptul că agresorii vasului nu înţelegeau mecanismele primitive.
Se smuci, presat de timp, şi se năpusti spre rezervorul lângă care vroia să ajungă. Ajunse acolo, se aruncă pe jos lângă el, şi rămase acolo, începând deja să gâfâie, sufocân-du-se.
Una dintre cele cinci joanne care fuseseră în cameră ieşise cu aproximativ un minut în urmă. Kenlon îşi aduse vag aminte de asta acum, în timp ce zăcea acolo. Celelalte patru rămase începeau să se clatine. Se uitau unele la altele cu o privire ce exprima, pesemne, buimăceala, căci începură să se împleticească tot mai tare, ca nişte orbi care nu îşi mai puteau ţine echilibrul pe o podea devenită brusc incredibil de denivelată.
Două dintre femei părură să devină brusc atente la Kenlon. Alergară, împleticindu-se spre el. Una dintre ele rosti ceva, asemănător unui scâncet, în limba ei, văzu că el nu înţelegea, ezită o clipă, apoi ambele dădură impresia că uitaseră complet de el.
Ţinându-se fiecare de gât, se bălăbăniră spre uşă. Toate patru păreau să urmărească acelaşi scop, în acelaşi timp. Trei dintre ele reuşiră să iasă şi ieşiră din câmpul vizual al lui Kenlon. Cea de-a patra căzu greoi ca orice persoană doborâtă de gaze înşelătoare.
Aerul de la podea conţinea mai mult oxigen şi păru să o revigoreze pentru scurtă vreme. Însă îşi solicitase trupul la maximum, se forţase prea tare în timpul acelor minute frenetice. Şi, pentru a înrăutăţi lucrurile, încercă să se ridice.
Se prăbuşi inconştientă la podea. Situaţia era desigur identică şi în alte părţi ale vasului, dorinţa lor de viaţă fiind învinsă de primitivele, voracele, motoare, a căror sete de aer era atât de mare încât patru sau cinci minute de inhalări monstruoase de partea acestora erau suficiente pentru a epuiza rezervele unui submarin mare.
Într-un submarin perfect, despre care ele aflaseră de bună seamă din cărţile lor tehnice, problema motoarelor auxiliare fusese pesemne rezolvată fără folosirea unor maşinării consumatoare de aer.
Şi astfel nu luaseră în calcul consumul de oxigen. Acum, după ce acest lucru se petrecuse deja, Kenlon înţelegea perfect de ce nu folosiseră turbinele cu aburi acţionate atomic. Era o aplicaţie indirectă a energiei atomice, incredibil de complexă, un proces compus din mai mulţi paşi. Inginerul Clen ignorase această problemă, utilizând mecanismul mai simplu.
În momentul în care ajunse la acel punct al analizei sale, Kenlon îşi pierdu parţial cunoştinţa. Reuşi să întindă mâna şi să răsucească

valva tubului de oxigen. Inspiră repede, de câteva ori, gazul dătător de viaţă, apoi închise valva şi se ridică. Se îndreptă nu foarte repede spre fata care zăcea în dreptul uşii.
Îi luă tija energetică de la centură, şi-o vârî în buzunar, şi se îndepărtă.
În sala motoarelor, pe jos, zăceau întinse cinci joanne. Motoarele, cu înalta lor capacitate de adaptare, funcţionau încă, dar tuşeau îngrijorător, fiind acum alimentate aproape numai de petrol. Kenlon le scoase din funcţiune, smulse grăbit cele cinci tije energetice de la centurile femeilor, după care, asemenea unui scafandru care petrecuse prea mult timp sub apă, se grăbi cu ochii umflaţi spre tubul de oxigen. De data aceasta inhală o cantitate prea mare. Îşi păstră însă mintea îndeajuns de limpede pentru a lăsa robinetul deschis şi a nu uita ce avea de făcut. Se auzi un şuierat încet, în timp ce străbătea uşurat submarinul, luându-le joannelor armele energetice. Erau în total douăzeci şi opt de femei-soldat Sessa Clen la bord, cu Paznică cu tot, care zăcea inconştientă pe podeaua cabinei de comandă.
Kenlon le zăvori tijele într-un dulap, apoi le transportă pe joanne una câte una în sala torpilelor de la prora. Numeroasele tuburi de oxigen pe care le deschisese trezeau totul în jurul lor la viaţă. Femeile se foiau, în timp ce el, mânios, le dezbrăca complet şi le lăsa acolo.
Era un gest grosolan, însă nu avea de ales. De bună seamă ca unele porţiuni ale hainelor lor le făceau imune la cristalele neurale. Era nevoit să le despoaie complet pentru a fi sigur că îndepărtase elementul neutralizator.
Ieşind din sala torpilelor, Kenlon văzu că o parte din oamenii lui îşi reveniseră şi, mai mult, îşi dădeau seama ce întreprindea el. Pentru prima oară, Kenlon realiză că îşi recâştigase prestigiul. În acea lume ciudată a marinarilor militari, aceasta avea să fie o ispravă de povestit chiar şi prin cântece sau anecdote, dacă avea să fie vreodată povestită.
O oră mai târziu, când *Sea Serpent* îşi reîntregise echipajul şi se îndrepta din nou spre fortăreaţa din văzduh, senzaţia aceea de mulţumire sufletească îl stăpânea încă.
Tedders urcă pe puntea de comandă.
- Omul înaripat vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule.
- În regulă. Kenlon coborî.
Nemmo îl salută cu un aer grav:
- Tocmai am fost anunţat de camarazii mei că, în urmă cu câteva minute, comandantul vostru a fost scos la suprafaţă de oamenii-peşti. Este nevătămat.
Kenlon îşi dădu seama că avea de ce să se simtă uşurat. Se aşeză în barca cu motor şi se îndreptă spre carcasa în care se afla comandantul. Îl putea vedea clar acum prin acea capsulă impermeabilă din plastic, transparentă, în care acesta fusese

transportat de la oraşul subacvatic. Sentimentul de uşurare se înteţi. în câteva clipe, cu oarecare şansă, această întreagă problemă a acelei ere avea să-i fie ridicată de pe umeri. Ca secund al submarinului american *Sea Serpent,* avea să fie din nou sub comanda lui Jones-Gordon. Pentru el, presiunea deciziilor lua sfârşit. Deşi, în mod destul de ciudat, într-un locşor al minţii lui încolţise o idee, o soluţie, bazată pe ceea ce ştia acum despre întreaga situaţie.
Tresări, realizând că un numeros grup de oameni înaripaţi coborau spre şalupă. Unul dintre ei coborî foarte jos. Kenlon îl recunoscu ca fiind Laren. Omul înaripat strigă:
- Consiliul ne-a cerut să ne punem la dispoziţia voastră. Dacă putem face ceva...
Nu puteau. Kenlon clătină din cap, nedumerit în acelaşi timp de ciudata ofertă. Apoi îi dădu uitării.
Începu să se întrebe cum va decurge reîntâlnirea cu Jones-Gordon. Avea o senzaţie ciudată, dată de interesantele evenimente care aveau să urmeze.
Întâlnirea se dovedi total banală. Jones-Gordon urcă la bord şi îi strânse mâna lui Kenlon. Aproape în aceeaşi clipă, îl trase pe Kenlon spre locul din spate.
Spuse cu asprime:
- Ce vroiau oamenii aceia înaripaţi?
- Se ofereau să ne ajute, domnule. -Hm!
Jones-Gordon se aşeză, încruntat, apoi spuse:
- Nu avem timp de pierdut. Am fost ţinut la curent cu derularea evenimentelor, mai mult sau mai puţin prin intermediul unui ciudat dispozitiv mental. Înţeleg că în absenţa mea submarinul nostru a fost capturat de aceşti oameni înaripaţi?
Kenlon îi relată pe scurt cele întâmplate. Când termină, Jones-Gordon spuse:
-Niciodată n-am avut încredere în aceste javre de oameni înaripaţi.
- Oh! spuse Kenlon.
Era uluit. Realiză că, atunci când fuseseră povestite, acţiunile oamenilor înaripaţi păruseră mult mai grave decât în realitate. Simţi nevoia să le explice acţiunile. Simţea cu putere iminenţa a ceea ce avea să urmeze. Dar evenimentele îşi pierduseră cumva suspansul plăcut. Fu cuprins de o emoţie ciudată, neplăcută. Spuse:
- Situaţia lor era disperată. Şi-au cerut sincer scuze pentru ceea ce au făcut. Merită compasiune. Ei...
Fu întrerupt:
- Voi decide eu ce merită.
Comandantul Jones-Gordon se îndreptă în scaun.
- Ar trebui să ştii, domnule Kenlon, că am încheiat un târg cu oamenii-peşti. Ne vor trimite înapoi în timpul nostru dacă lansăm torpile spre

colivia aceea de sus şi o doborâm în mare. Am fost de acord cu propunerea lor.
- Ceee? spuse Kenlon. Jones-Gordon continuă imperturbabil.
- Imediat ce ajungem la bordul lui *Sea Serpent* vei da ordin să fie lăsat la apă avionul nostru. Vei superviza demontarea focoaselor de la patru din noile torpile secţionale şi vei avea grijă să fie depozitate cu grijă în firida pentru bombe a avionului. Maşinăriile care susţin fortăreaţa se află deasupra clădirii. Scoate din rezervorul avionului benzina de prisos. Ofiţerul de aviaţie Orr va efectua bombardamentul!
- Dar, domnule... spuse Kenlon.
Insă nu mai putu continua. Mintea lui era paralizată de cuvintele nebuneşti pe care le auzise, de caracterul criminal, demenţial al acestora. Năucit, încercă să găsească nişte argumente.
- Dar, domnule, uciderea acelor bieţi...
- Prostii! sosi răspunsul brutal. Aceasta este hotărârea pe care am luat-o. Trebuia să ne situăm de o parte a unei tabere. Oamenii înaripaţi nu ne pot face nici un rău. Oamenii-peşti pot. Aşa că vom coopera cu ei.
- Hotărârea! spuse Kenlon cu amărăciune.
Din nou, avu senzaţia că se sufocă, nemaiputându-şi găsi cuvintele. Se aşeză înfiorat, îngrozit. În cele din urmă murmură:
- Trebuie să spun, domnule, că pentru prima oară în cariera mea vă dezaprob categoric planul de acţiune.
Se opri, şocat de propriile-i cuvinte. Era într-adevăr, prima oară. De-a lungul întregii sale cariere în Marină, nu pusese la îndoială niciodată vreo decizie. Îşi exprimase părerea numai când i se ceruse s-o facă, şi acceptase fără a sta pe gânduri orice decizie, inclusiv riscurile acesteia. Realizând acum grozăvia îndrăznelii sale, murmură totuşi mohorât:
- Asta e crimă, domnule.
Se uitau acum fix unul la celălalt. Jones-Gordon era mânios.
- Domnule Kenlon, spuse el tăios, nu mai vreau să aud asemenea prostii! Suntem obligaţi să luăm o decizie. Trebuie să ne aliem cu una din cele două tabere din această îndepărtată lume a viitorului. Atunci când am luat această hotărâre, m-am gândit numai cum să asigur întoarcerea submarinului nostru în timpul normal.
- Ceea ce aţi făcut va avea exact efectul opus, spuse Kenlon. Oamenii-peşti nu au dispozitive de călătorit în timp. Ei...
Tăcu. Înţelese expresia rigidă care se aşternuse pe chipul robust al lui Jones-Gordon. Comandantul refuză să mai ia în considerare vreun argument. În acest fel se prefigura dezastrul, grăbit de firea lipsită de imaginaţie a acestuia. Kenlon spuse cu încăpăţânare:
- Poate că îmi voi pierde gradul, dar eu nu vreau să mă asociez în nici un fel cu un asemenea plan fantasmagoric şi josnic.

Şi chiar în acea clipă realiză că asta nu era de ajuns. Nu putea să se spele pur şi simplu pe mâini de toată afacerea, nu putea să se facă că nu vede, în timp ce era comisă o crimă. Pentru a doua oară în decurs de o oră îşi aduse aminte de o frază rostită de consiliul oamenilor înaripaţi:
Dorim ca alegerea ta să fie făcută liber, probabil sub presiunea evenimentelor, dar...
Niciodată în viaţă nu mai fusese atât de presat de evenimente. Dacă ar avea timp să se gândească, să găsească un moment în care să poată reflecta.
Însă nu avea timp. Era pe cale să fie comisă o crimă cu sânge rece. Şi numai o acţiune fermă o putea împiedica.
Kenlon înţelese aproape imediat cum trebuia să acţioneze, în toate detaliile. Aruncă o privire scrutătoare în direcţia submarinului. Se afla încă la o distanţă de trei sute de metri. Plutiseră în derivă, la o depărtare apreciabilă, temându-se de o capcană.
Extrem de încordat, Kenlon ridică privirea spre oamenii înaripaţi. Aceştia continuară să zboare în cerc, la limita superioară a câmpului său vizual. Erau aproape o sută, la aproximativ şaptezeci de metri înălţime.
În acea tensionată clipă hotărâtoare, nu se îndoi nici o clipă că atotştiutorul consiliu al oamenilor înaripaţi anticipase cu exactitate acest moment, acea situaţie şi le spusese acestora. Şi că ei aveau să reacţioneze la cel mai mic gest al lui.
Kenlon se ridică în picioare şi privi în sus.
Reacţia lor fu mai rapidă decât se aşteptase. O mulţime de oameni înaripaţi se năpustiră în zbor spre ei. Kenlon strigă la ei, dându-le indicaţiile necesare. Jones-Gordon se ridică şi el.
- Pe toţi dracii, spuse el. Ce le spui?
- Le spun să plece, domnule. Se pare că sunt pe cale să -atace.
Nu încăpea nici o îndoială asupra acestui lucru. Le ordonase să-1 captureze pe Jones-Gordon.
În clipa următoare toţi cei aflaţi la bord erau făcuţi prizonieri, armele le erau azvârlite, în timp ce erau ţinuţi de braţe şi de picioare de nişte mâini puternice, musculoase.
- Ţineţi-mă şi pe mine! urlă Kenlon. Iar ei făcură întocmai.
Laren se apropie de el.
- Ce să facem cu comandantul vostru?
- Duceţi-1 înapoi pe submarin, atunci când îi voi spune eu lui Nemmo.
Erau multe de făcut. Mai întâi, să le trimită pe joanne înapoi pe vasul lor; apoi, să-i facă o vizită lui Arpo...

Capitolul 19

În timp ce se apropia de nava albastră, Kenlon se aştepta să fie contactat telepatic, la fel ca prima oară, când această metodă funcţionase atât de bine.
Cum acest lucru nu se întâmplă, se simţi entuziasmat. Era oare posibil ca sosirea lui să fie binevenită?
Când micuţa lui barcă se afla încă la şapte metri depărtare, un bărbat îmbrăcat în nişte haine largi, ce păreau a fi din mătase, ieşi pe punte şi îi făcu nişte semne prietenoase. Era solid, blond, cu un corp superb, după cum observă Kenlon.
Străinul se aplecă, îl strânse pe Kenlon de mână cu forţă şi îl trase pe bord.
De aproape, părea să arate şi mai frumos, magnific aproape. Avea un cap leonin; radia de forţă.
Mintea lui Kenlon percepu un gând, primul mesaj telepatic:
- Bun venit la bord, omule! Eşti întotdeauna binevenit aici!
Acesta fu mesajul. Se simţea însă o nuanţă de bunăvoinţă care sugera: Pleci când doreşti, vii când doreşti, faci ceea ce doreşti.
Kenlon ceru să coboare, gândindu-se în acelaşi timp: Oare este posibil ca oamenii să fi avut din totdeauna capacitatea de a dărui atâta dragoste?
Interiorul vasului lui Arpo era splendid aranjat. Existau acolo nişte fotolii adânci, confortabile. În urma unui ordin imperceptibil al lui Arpo, cel mai apropiat fotoliu de lângă Kenlon se răsuci. Apoi un altul, din apropierea lui, se plasă în faţa acestuia. In timp ce Kenlon se cufunda în cel indicat de gazda lui, Arpo se apropie şi se aşeză pe cel din faţa lui:
Cei doi bărbaţi - ofiţerul de submarin, cu uniforma lui albă, impecabilă, şi acel supraom din mileniul douăzeci, purtând un fel de pijama - stăteau aşezaţi, privindu-se.
- Citeşti ceea ce gândesc? spuse Kenlon.
Arpo răspunse afirmativ, adăugând că, drept măsură de precauţie, amplasase deja un blocaj energetic în jurul lui Kenlon, astfel încât specia yaz să nu poată monitoriza această vizită şi pe celelalte pe care le pregătea. Mesajul mental al lui Arpo continuă:
- Problema reprezentată de aceşti extratereştri nu poate fi tratată cu superficialitate.
Kenlon aşteptă, abţinându-se aproape să şi respire. Arpo îşi continuă comunicarea telepatică:
- Fiinţe precum aceşti yaz au o atitudine total subiectivă în favoarea rasei lor şi nu se vor schimba decât după ce vor avea loc nenumărate interacţiuni între diferitele rase ale galaxiei. Numai după numeroasele ciocniri şi dialoguri care ne aşteaptă în secolele viitoare, se va putea ajunge la o situaţie în univers comparabilă cu ceea ce s-a petrecut în cele din urmă pe Pământ, când strămoşii mei au reuşit să se opună cu

succes războiului şi violenţei. În acest moment, în univers nu se poate realiza acest lucru. Bineînţeles, te voi ajuta...
De pe vasul lui Arpo, Kenlon se duse pe cel de pescuit, cu catargul foarte înalt. După ce Kenlon îi explică lui
Robairst ce dorea, acesta coborî. Când se întoarse pe punte, era mohorât.
- Tainar va rămâne la bord, spuse el. Voi merge la submarinul tău. Noi suntem de părere că planul tău e bun.
Era planul lui Arpo, dar Kenlon nu-1 corectă pe interlocutorul său. Meritele fiecăruia puteau fi recunoscute mai târziu.
Kenlon se duse apoi pe *Segomay* ***8.*** Descoperi că comandantul Gand era un bărbat solid, în jur de cincizeci de ani. Gand îl ascultă câteva clipe, apoi spuse în microfon:
- Numai puţin. Eu cred că ar trebui ca toţi să audă asta. Un minut mai târziu, Kenlon povestea despre specia
yaz. Nu-şi dădea seama deloc de reacţia celor din vas. Când îşi încheie relatarea, Gand spuse:
- Comandante, ai fost verificat de un detector de minciuni în timp ce vorbeai, şi tot ce ai spus e adevărat. Suntem de acord cu planul dumitale şi în jurul orei două noaptea vom fi pregătiţi să ne îndeplinim sarcinile noastre. Ii strânse imediat mâna lui Kenlon. Ochii îi sclipeau.
- Asta schimbă lucrurile, nu-i aşa? Mi-e teamă. Sunt însă impresionat că Arpo e dispus să se implice, deşi nu-mi dau deloc seama ce poate face el.
- Mi-a spus că le poate penetra nava, spuse Kenlon.
- De unul singur? făcu Gand ochii mari:
- Prin telepatie. -Aha!
Gand tăcu apoi spuse:
- Eu nu înţeleg... Dar pare impresionant. Ţi-a spus ce poate face când intră acolo?
-Nu.
- Ei bine, spuse Gand, neîncrezător. Nu putem decât să sperăm la ce-i mai bun. Acestea sunt, fără îndoială, nişte evenimente neaşteptate, încheie el, chipul său robust pălind.
- Interceptăm convorbirea, spuse o voce.
- Ha! spuse Gand.
Se uită în jur, alarmat, apoi privi la boxă.
- Aici Tulgoronet, comandante Kenlon şi căpitane Gand. Unul din oamenii de pe vasul rotund, realiză Kenlon după o clipă. Spuse:
- V-aţi îmbunătăţit metodele de comunicare. Gand îl întrerupe, adresându-i-se lui Kenlon:
- Ştii despre ce e vorba?
Kenlon îi explică. Apoi rămaseră amândoi tăcuţi, în timp ce conducătorul din era Setidillad continuă:

- Da, muncim de mult timp. Putem acum să interceptăm sistemele de comunicaţii interne ale diferitelor nave şi să le folosim computerele de traducere. Ne-am gândit că în felul acesta vă scutim de deranjul de a veni aici.
Era târziu, şi Kenlon aprecia gestul.
- Am transmis, de asemenea, explicaţia dumitale vasului Sessei Clen, spuse Tulgoronet. Vor coopera.
Kenlon răsuflă uşurat. Aerul regal al vasului Clen îl deranja, şi nu avea prea mult chef să se ducă acolo. Tulgoronet continuă, nedumerit:
-Percep nişte radiaţii dinspre dumneata, ceva nou. Ţi-au făcut ceva acei oameni-şopârle?
Kenlon era alarmat, dar răspunse cu sinceritate.
- Ţi-am povestit tot ce ştiu.
Întorcându-se la submarin, el încercă să-şi stăpânească spaima produsă de cuvintele lui Tulgoronet.

Capitolul 20

Bătălia care a avut loc în acea noapte nu se putea compara, probabil, cu nimic asemănător din istoria omenirii. Flota care pornea la atac era alcătuită din *Segomay* ***8 -*** un vas pentru întreţinerea instalaţiilor de foraj marin, din secolul douăzeci şi nouă, lung de trei sute de metri, un vas de pescuit din secolul patruzeci şi trei, o navă spaţială de cercetare, provenind cu aproximaţie din anul 10 000, un iaht de vacanţă al civilizaţiei Clen din jurul anului 13 000, o navă mică, având la bord un bărbat - pe Arpo - din secolul două sute şi un submarin - *Sea Serpent,* aparţinând Marinei SUA - comandat de William Kenlon, dintr-o eră timpurie, primitivă, mecanică.
Inamicul era reprezentat de o singură super-navă a unei civilizaţii care provenea de pe o planetă din Calea Lactee.
Lui Kenlon i se încredinţă comanda absolută. În turnul de comandă al vasului lui se aflau acum trei noi membri, şi nişte instalaţii pe care nici un submarin american al secolului douăzeci nu le avuse vreodată; un sistem de traducere, care era conectat la *Segomay* ***8*** şi la vasul circular, o unitate energetică de pe vasul circular, care putea da naştere unui câmp de protecţie, o telecomandă pentru manevrarea instalaţiilor automate de pe iahtul Sessei Clen, şi o alta pentru armele de pescuit existente pe vasul lui Robairst şi Tainar.
Noii membri ai echipajului erau Robairst, de pe vasul de pescuit, Massagand de pe cel circular şi una din joanne, pe care Kenlon nu o văzuse până atunci - ea îi fusese prezentată drept subinginerul vasului Clen şi, în mod cert, era persoana cea mai bine pregătită ştiinţific de pe submarin.
La scurt timp după miezul nopţii, Kenlon fu contactat telepatic de Arpo, care îi spuse că totul era pregătit, astfel că dădu ordinul de atac.

La adăpostul întunericului, toate vasele îşi uneau acum forţele împotriva extraterestrilor.
Era greu de precizat momentul exact în care fiinţele yaz şi-au dat seama că li se pregătea ceva. Brusc, însă, noaptea a început să fie luminată, în mod ciudat, aproape ca ziua. Ciudat pentru că era o lumină blândă, asemănătoare cu razele soarelui care sunt filtrate de un strat gros de nori. Numai că nu exista nici o sursă strălucitoare de lumină care să indice prezenţa vreunui soare.
Puternica luminozitate se întindea pe o rază de cel puţin un kilometru şi jumătate. Începu apoi să se atenueze cu o viteză foarte mare. Ceea ce însemna că nu era generată de o singură sursă.
Kenlon îl întrebă, telepatic, pe Arpo, ce reprezenta ea.
Răspunsul suna astfel:
- Ei se folosesc de atmosferă tot aşa cum, în era voastră, voi folosiţi gazul neon. Amplificarea efectului dintr-un anumit procedeu prin care un electron devine, alternativ, negativ şi pozitiv, astfel încât poate fi teoretic refolosit de un număr infinit de ori pentru acelaşi scop. In realitate, desigur, există imperfecţiuni. Altminteri, luminozitatea ar continua să crească...
Era însă şi aşa destul de puternică. Submarinul, din care se vedea doar periscopul, îşi continuă înaintarea, la fel ca şi *Segomay* ***8,*** ca şi vasul de pescuit şi vasul rotund.
Extratereştrii nu îşi continuară în nici un fel reacţia. Nava lor întunecată, curbată, în formă de trabuc, plutea foarte puţin deasupra apei, ca şi până atunci. Nu dădea defel vreun semn că ar urma să se pună în mişcare. Atenţia pe care Kenlon şi-o concentrase asupra extraterestrilor pesemne că fusese observată de Arpo, căci percepu un mesaj telepatic:
- Nu te lăsa înşelat. Perioada de timp scursă între starea de mişcare şi cea de imobilitate la o asemenea navă avansată este de ordinul milisecundelor. Iar la momentul crucial se vor folosi de avantajul pe care şi l-au asigurat faţă de dumneata.
Kenlon tresări.
- Ce avantaj? întrebă el.
După aceea, imediat, se simţi înspăimântat ca de o forţă superioară, necunoscută, în faţa căreia era neajutorat. Mesajul lui Arpo era unul calm:
-Te-ai dus pe nava lor. Ţi-au injectat o capsulă în corp. O ai şi acum în dumneata.
- N-am simţit nimic, spuse Kenlon.
Îşi dădea însă seama, din amorţeala care-i cuprinse chipul, că se albise la faţă. Şi realiză, de asemenea, că probabil, acest lucru îl intuise Tulgoronet.
Făcu un efort pentru a-şi reveni:

- Nu ar trebui să mă aflu la comanda acestei flote de atac, spuse el. Poate că ar trebui să încerc să părăsesc submarinul.
Arpo rămase calm.
- E totul sau nimic. Victoria noastră va depinde de alegerea exactă a momentului. În timpul acesta, bineînţeles că ei nu se vor grăbi să-ţi distrugă submarinul, pe care speră să te facă să-1 foloseşti împotriva oamenilor-peşti. Nu au nici cea mai mică bănuială că eu m-am implicat în luptă. Am de gând să le dezvălui acest lucru în câteva clipe. Vrei să mă însoţeşti?
- Adică, în mod telepatic?
Pesemne că întrebarea lui conţinea şi un răspuns afirmativ, căci se trezi brusc înăuntrul navei yaz.
Patru dintre oamenii-şopârle se întorseseră cumva cu faţa la ei, într-o clipită, iar Kenlon era în mod vag conştient de faptul că în jurul capului său sclipeau nişte lumini -nişte mici scântei care nu păreau mai mari decât nişte puncte, dar care aveau scânteierea unor pietre preţioase.
Apoi se trezi din nou înapoi în submarin. O clipă, rămase buimăcit. Apoi trase adânc aer în piept, întrebând:
- Ce s-a întâmplat?
- Ne-au forţat să ieşim! sosi răspunsul mental de la Arpo. Însă acum au aflat.
Părea un gest inutil. Era greu de crezut că ceea ce se petrecuse servise vreunui scop palpabil. Kenlon era de părere că ar fi fost mai bine ca participarea lui Arpo să rămână un secret.
- Nu! simţi el reacţia lui Arpo. Primul pas al unei lupte trebuie făcut mai devreme sau mai târziu. A fost făcut acum. A reprezentat un mare şoc pentru ei.
Kenlon se dădu bătut. Era evident că viziunea lui asupra situaţiei nu era completă, căci el era de părere că cele mai bune arme trebuie întotdeauna folosite cu maxim de forţă şi în mod surprinzător. Acum, elementul-surpriză nu mai exista, şi nu fusese tras nici un foc, dacă se putea spune aşa.
Avea neplăcuta senzaţie că Arpo, adeptul păcii, era prea puţin obişnuit cu războiul pentru a-i înţelege regulile, şi anume: când ataci, o faci într-un mod decisiv. Fără discuţii preliminare. Fără cereri de capitulare. La război, conta fermitatea acţiunilor.
Recepta răspunsul lui Arpo:
- Nu te voi lăsa să rămâi cu o părere atât de proastă despre mine, comandante. Când noi am intrat acolo, intenţia a fost una decisivă. Ţi-am spus, ne-au forţat să ieşim.
- Vrei să spui că am fost învinşi?
- Da, într-un fel. Erau patru contra unul, şi erau pe cale să se folosească de energia mea de proiecţie mentală pentru a mă lovi chiar în vasul meu, moment în care m-am retras. Deci a fost o înfrângere în

sensul că un atac care ar fi putut pune capăt luptei a eşuat. Dar dacă ne gândim că nu au reuşit să mă urmărească şi să mă distrugă, nu a fost o înfrângere.
Kenlon încerca să vizualizeze confruntarea, aşa cum o observase. Îşi aduse aminte de intensele puncte luminoase din jurul capului şi se înfioră, cu un fel de spaimă retroactivă. Căci părea să nu existe nici o îndoială că punctele luminoase reprezentau nişte forţe impresionante. Ceea ce îl uimea, în timp ce se chinuia să-şi aducă aminte de derularea exactă a evenimentelor, era viteza cu care se petrecuse totul.
Dacă putea exista o luptă de o clipă, atunci aceasta fusese.
Înfiorat, întrebă:
- Ce facem acum?
- Continuăm să ne apropiem.
Făcură întocmai. Când submarinul ajunse la opt sute de metri de nava yaz, extratereştrii lansară un obiect lung, luminos, asemănător unei funii în flăcări: funia şerpui spre *Segomay **8*** asemenea unui ciudat foc de artificii. Cu câteva clipe înainte de a atinge vasul dispăru.
Kenlon primi mesajul lui Arpo:
- Eu menţin acea structură energetică blocată. Uite ce ai de făcut. Transmite celor de pe *Segomay **8*** să îndrepte asupra lui *Dika* - aşa se numeşte vasul extratereştrilor - o undă de presiune. Aştept să te ocupi de asta.
Ordinul îi fu imediat transmis lui Gand, care răspunse răcnind:
- Unda presoare a fost activată!
- Acum - transmise Arpo - trebuie ca vasul Clen să introducă apă de mare în acea undă.
-Dar... dar - îl contrazise Kenlon - când au făcut acest lucru data trecută, au folosit o undă tractoare.
- Dar atunci apa s-a îndreptat spre *Segomay **8.*** De această dată vrem să o introducem în nava *Dika.* Inginera aceea din rândul joannelor, pe care o ai la bord, va înţelege.
Când Kenlon transmise mesajul, ochii femeii se luminară. Apasă pe un buton.
- Data trecută am fost precauţi, nu am vrut să facem -rău nimănui. Acum, vom acţiona fără milă. Priviţi vasul extraterestru!
Kenlon văzu cum vasul yaz dispărea, scufundându-se. Aştepta emoţionat. Secundele însă se scurgeau, iar *Dika* nu mai apărea.
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă el, mental, pe Arpo.
- Au vasul plin trei sferturi de apă. Şi deşi vin dintr-un mediu acvatic, au fost nevoiţi, în vederea călătoriei lor spaţiale, să elimine toată aparatura inutilă. În această clipă, sunt la aproximativ şapte metri sub apă, şi nu au nici o modalitate rapidă de a scoate apa. Am senzaţia că plănuiesc ceva, dar nu ştiu ce. Ar putea încerca să plece. Aşa că

atrage-i atenţia lui Massagand ca, indiferent ce se întâmplă, să nu-şi părăsească postul.
Kenlon transmise, posomorât, ordinul. Iar apoi, întor-cându-se la periscop, îi trecu prin minte că poate soluţia la toate acestea era de a-i lăsa pe yaz să scape.
Acest gând se transformă cumva într-un sentiment, într-o dorinţă caldă şi intimă de a proceda corect în acea situaţie. Percepu nişte sunete nu prea îndepărtate. Părea să fi ieşit din interiorul submarinului într-un fel de ceaţă groasă.
Primul lucru pe care îl percepu Kenlon era un uruit slab, îndepărtat, ca al apei care se izbea de un ţărm stâncos în apropiere.
Apoi văzu că se afla adânc în apă, înotând. Apa era caldă, iar el se simţea puternic şi avea o senzaţie extraordinară în acel ocean măreţ.
Apoi văzu că nu era singur. Alţi oameni-şopârle - câteva sute la număr - erau în jurul lui în apă. Simţea, instinctiv, că se afla pe planeta lui de baştină, şi că el şi camarazii lui se aflau în toiul uneia din inter-minabilele lor discuţii despre viitor.
Singura specie adevărată străbătea de mult timp spaţiul, iar acest lucru trebuia urgentat. Trebuia ca tot mai mulţi dintre ei să meargă mai departe, şi mai departe. Tărâmul lor acvatic de origine, ca şi toate planetele cucerite până atunci, erau deja suprapopulate. Iar acţiunea lor de invazie, de cucerire a universului era de fapt ceva pozitiv. Ei reprezentau viaţa reală. Ei se aflau pe calea adevărată, ei fuseseră dăruiţi cu trupurile perfecte. Exista, în sfârşit, o fiinţă perfectă, ei fiind aceasta.
Acest sentiment nu era exprimat limpede, ci era profund, fără a necesita o exprimare anume. Acea părere a lor despre ei înşişi avea o bază simplă, pură, fără a necesita alte argumente.
Cum rasa yaz fusese dăruită de natură cu perfecţiune, nici o altă rasă nu mai avea vreo raţiune de a exista.
Desigur, majoritatea raselor non-acvatice puteau fi tolerate. Ele nu aveau nici o importanţă, nu contau absolut deloc. Dar nu era necesar să se transforme într-o problemă. Perfecţiunea putea tolera prezenţa sau existenţa imperfecţiunii, poate ca o modalitate de aducere aminte a situaţiei din trecut.
Scena se schimbă. Privea la mai multe vase care se îndreptau spre nava speciei yaz. Fără a se gândi la acest lucru - fără a gândi cu propria-i minte - Kenlon recunoscu iahtul Sessei Clen, vasul *Segomay* ***8,*** periscopul submarinului, vasul rotund şi nava mai mică. Şi înţelese ce avea de făcut. Să le scufunde pe toate. Cea mai simplă soluţie era ca submarinul să lanseze la fix şase torpile.
Zis şi făcut!

Kenlon îşi reveni tresărind. Era ţinut de Robairst, de Benjamin, de ofiţerul electrician-şef şi de adjunctul acestuia. Se zbătea cu disperare urlând la ei. Numai Massagand nu-şi părăsi postul.
Brusc, înţelese. Încetă imediat să se mai zbată.
- Gata, mi-am revenit, spuse el gâfâind. Dar să staţi cu ochii pe mine.
Se ridicară cu toţii în picioare. Robairst vorbi în micul său microfon:
- Arpo ne-a avertizat. Ne-a spus că deocamdată eşti bine, dar că nu s-a terminat.
- Repede! auzi Kenlon mesajul lui Arpo. Toată lumea înapoi la posturi! Ei încearcă să profite de zăpăceală pentru a scăpa.
Massagand îl strigă pe Kenlon.
- Priveşte! spuse el.
Kenlon se apropie şi privi la ecranele indicate. Unul din ace oscila. Un altul se rotea încet. Cel de-al treilea se mutase de la zero până aproape pe partea opusă.
Kenlon nu-i aruncă decât o singură privire. După care se dădu înapoi şi se uită prin periscop - exact la timp pentru a vedea ce urma. Nava *Dika* ieşea din apă, cu forma ei asemănătoare unui trabuc. Urca încet. O privi cum se ridica la aproximativ o sută cincizeci de metri, după care păru să se oprească.
- E prinsă în câmpul nostru, spuse Massagand. Totul pare a fi la maximum acum. Este un câmp experimental pe care l-am folosit pentru a încetini mişcarea meteoriţilor pe orbitele lor, şi am reuşit acest lucru cu destul de mulţi, care aveau un diametru de cel puţin şaisprezece kilometri. Nava aceea e imposibil să aibă o asemenea forţă de decolare, aşa că din clipă în clipă...
Clipele trecură, iar nava yaz începu să coboare.
- În timp ce se află în această stare de neajutorare, vom inversa câmpul şi îi vom distruge aparatura şi zdrobi pereţii, se auzi vocea lui Massagand.
- Vino cu mine! i se adresă, telepatic, Arpo lui Kenlon. În aceeaşi clipă se trezi înăuntrul vasului *Dika.* Kenlon nu avea să uite niciodată acea scenă pe care
însă şi-o imaginase de multe ori în clipele lui de nesiguranţă. Căci ceea ce văzu în nava extraterestră era coşmarul oricărui ofiţer submarin. Un dezastru complet! Apa aproape că ajunse la plafon. Iar pe măsură ce vasul se scufunda, rostogolindu-se, uriaşa masă lichidă se izbea violent de pereţii navei condamnate. Din toate părţile se auzea scrâşnetul metalului zdrobit. Kenlon îşi spuse, din nou, îngrozit: aşa se întâmplă atunci când un submarin este distrus. Apa năvăleşte înăuntru, motoarele se desfac şi întreaga structură se scufundă scrâşnind...
Cu toate acestea, după ce acel gând îl părăsi, văzu un om-şopârlă lipit oarecum de perete, nevătămat, rotindu-şi ochii aceia ageri, analizând

situaţia. Când spre el se năpusti un val uriaş, întoarse capul pentru a evita lovitura, iar după ce apa se retrase, el se afla încă acolo, vigilent, atent. Se gândea.
Kenlon nu zări decât această scurtă secvenţă, dar ea îi provocă o stare de nelinişte.
În clipa următoare, se afla din nou în submarin. Percepu gândul lui Arpo:
- Mai sunt încă destui acolo. Nu am stat să văd dacă ne pot forţa să ieşim, deoarece ei încearcă acum să detoneze capsula din corpul tău.
- Oh! spuse Kenlon.
Se împotrivea spaimei care ameninţa să-1 cuprindă. Simţind cum sângele îi fuge din obraji, spuse în şoaptă:
- Ar trebui să ies repede din submarin!
- Aşteaptă! veni ordinul ferm al lui Arpo. Spune-i lui Massagand să inverseze în continuare câmpul acela energetic, să continue să le distrugă aparatura. Livid, auzin-du-şi propria voce ca pe un sunet sec, dădu ordinul.
Bărbatul de pe vasul rotund îi propuse:
- Le voi ataca nava de la un capăt la altul.
Kenlon privea încordat acele. Însă schimbarea o suferea el. Adânc înăuntrul său, ceva se destinse. De abia după ce avu acea senzaţie de destindere îşi dădu seama că simţise o tensiune în plexul solar.
-Gata! îl anunţă Arpo. Eşti liber. Dar lupta nu s-a încheiat.
Kenlon privi prin periscop, în vreme ce *Dika* atacă.
Oceanul se ridică furios. Apa fu împroşcată pe o distanţă de zeci de metri. Un vas ce aducea mai mult cu un munte mai mic se ridică pe o traiectorie circulară şi se năpusti spre mica flotă.
Câteva secunde mai târziu, zgomotul teribil produs de ciocnirea apei de vasul cel mare se auzi în microfon asemenea unei explozii puternice, produsă la adâncime mare. După ce acel zgomot se stinse, Kenlon dădu repede ordin ca toate navele să fie avertizate să-şi ia măsuri de siguranţă împotriva valului de flux care se năpustea în toate direcţiile.
După mai puţin de un minut, valul lovi. Deşi submarinul se afla la adâncimea periscopului şi se îndrepta direct spre val, uriaşul vas se zgudui, se clătină, coborî cu mai mulţi metri, fu ridicat şi din nou coborât de apă, dar încet-încet îşi relua cursul normal. Celelalte vase, erau evident, foarte solide, căci ele se aflau tot acolo, atunci când Kenlon reuşi să se uite.
- Aşteaptă! sosi mesajul lui Arpo.
Kenlon se conformă. Clipele se scurgeau încet. Apoi:
- Au abandonat nava, spuse Arpo. Au de gând să caute o zonă subacvatică îndepărtată, unde să poată rămâne în viaţă şi construi o altă navă.

Kenlon aşteptă neliniştit.
In cele din urmă, Arpo îi transmise:
- Spune-i lui Robairst să-i ordone lui Tainar să lanseze douăzeci şi două de capsule din acelea de pescuit, în jurul zonei în care s-a scufundat *Dika.*
Robairst transmise, încordat, ordinul. Se scursese aproape un minut, după care se auzi vocea tăioasă a lui Tainar.
- Cele douăzeci şi două de capsule au fost lansate
- Aşteaptă! spuse din nou Arpo. In sfârşit, le transmise iarăşi:
- Una din ele a lovit un peşte. Spune-i lui Tainar să mai lanseze una.
După aceea, după scurgerea încă a unui minut, Arpo dădu ordinul final:
- Spune-i lui Tainar să le detoneze pe toate.
Afară începuse să se întunece. Scurgerile de la sistemul aerian de iluminare al extratereştrilor duceau la o diminuare treptată a procesului, acum că nu mai era dirijat de nava yaz.
În curând, avea să coboare noaptea obişnuită.
În ciuda întunericului din ce în ce mai dens, Kenlon văzu, prin periscop, porţiuni de coloane luminoase în apă, rezultat al exploziilor care ajungeau la suprafaţă. Fiecare din ele izbucnea cu forţă, înălţându-se până la cinci-sprezece-douăzeci de metri.
Nu reuşi să le numere, pentru a vedea dacă erau douăzeci şi două. Totul se derulă prea rapid, cu o densitate prea mare. În scurt timp însă, primi liniştitoarea veste:
- Felicitări, comandante, îi comunică telepatic Arpo. Lupta s-a încheiat. Inamicul a fost distrus. Omenirea şi-a recăpătat planeta.
Kenlon întrebă tulburat:
- Dar cum rămâne cu oamenii înaripaţi şi oamenii-peşti? Ce-mi sugerezi să fac?
- Nu-ţi pot spune nimic. Ambele rase sunt umane.
- Dar am nevoie de ajutor. Am nevoie de un sfat.
- Îmi pare rău. Nu te pot ajuta. Şi acum, la revedere, comandante Kenlon. Nu voi fi disponibil pentru alte discuţii.
- Stai puţin...
Însă mesajul telepatic se stinse definitiv.
Kenlon se întoarse încet cu faţa la ceilalţi. În mintea lui se contura o decizie. Ştia ce avea de făcut, şi nu era ceva foarte corect. Însă întregul lui trup era suprasolicitat de lupta care de abia se încheiase în acel mod sinistru.
Era acea stare de moment în care luptătorii iau decizii.
Şi, mai presus de orice, luase o decizie. Iar în acea clipă de surescitare fizică, ea i se părea a fi corectă.

Capitolul 21

După ceva mai mult de o oră, Kenlon dădu primul din ordinele aducătoare de moarte: - Lansează prima torpilă!
Ceea ce avea de făcut cerea timp. Avea acum un plan de urmat, un plan conceput de el. Se concentră încontinuu la acelaşi punct, trăgând mereu prin pereţii anterior zdrobiţi de sălbaticele şi precisele focoase ale torpilelor uriaşe. Fu nevoie de douăzeci şi şase din cele patruzeci şi opt de torpile pe care le aveau pentru a ajunge la miezul central, unde era adăpostit consiliul oamenilor-peşti, şi pentru a le distruge acea fenomenală sursă de informaţii.
Când dădu, în sfârşit, ordinul de plecare, lăsa în urmă un oraş intact în proporţie de 95 la sută, însă devenit acum inofensiv.
Oamenii-peşti erau încă în viaţă, dar nu aveau să mai poată folosi ştiinţa în scopuri malefice, pentru o lungă perioadă de timp. Aveau să fie nevoiţi să coopereze. Pe viitor, dacă doreau informaţii ştiinţifice, trebuia să le ia de la oamenii înaripaţi.
Mai întâi lansă încă două torpile destinate dispozitivului electronic care funcţiona silenţios, încercând să tragă fortăreaţa în apă, apoi urma să-şi ia la revedere.
Prin intermediul lui Tulgoronet, Kenlon lua pentru ultima oară legătura cu celelalte vase şi îşi luă adio. Când luă legătura cu vasul Clen, avu surpriza să vorbească chiar cu Sessa.
- Comandante Kenlon, trebuie să-mi exprim sincera admiraţie pentru atitudinea dumitale în toată această perioadă, spuse ea, prin aparatul de traducere. Privindu-te în acţiune, am realizat cu claritate că în era noastră nu avem bărbaţi de un asemenea calibru. Mai mult, am hotărât, după ce te-am văzut, să anulez căsătoria. Aşa că -brusc, păru puţin stânjenită - ce-ar fi să mă însoţeşti în era Clen, după ce se întoarce comandantul dumitale?
Kenlon avu nevoie de un lung răgaz pentru a percepe posibila semnificaţie a cererii ei, adică un interes personal faţă de el.
Îşi imagină rapid atmosfera de obedienţă faţă de regalitatea din curtea Clen, se văzu acolo, pus în situaţii ridicole, şi se înfioră.
- Dragă doamnă, spuse el politicos, fiecare trebuie să rămână în propriu-i timp, eu în al meu, dumneata - în al dumitale.
După ce legătura se întrerupse, Kenlon rămase tăcut, gândindu-se: ce univers fantastic! Pentru câteva zile, oamenii, în mod normal separaţi de barierele timpului, se întâlniseră.
În curând, aveau din nou să fie despărţiţi de mii de ani. Şi aşa avea să fie, în veci, de dragul vieţii întregului univers.
Jones-Gordon fu lăsat pe punte, cu un harnaşament. Se eliberă cu o mişcare iute.
- Spune-le tuturor să coboare, domnule Kenlon, zise el calm. Vom intra în imersiune la o adâncime de şaptezeci de metri, ca să fim siguri. Vom fi imediat duşi înapoi în timpul nostru.

Nemmo se apropie şi îi strânse mâna lui Kenlon.
-Consiliul nostru a fost mai înţelept decât noi toţi, spuse el.
Kenlon se întoarce încet cu faţa la căpitanul său. Erau singuri pe punte, şi se măsurau reciproc, din priviri, Kenlon nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că superiorul său ştia că se răzvrătise împotriva lui.
Încet, Jones-Gordon, îi întinse mâna.
- Am impresia, Bill, spuse el, că atunci când trebuie să te descurci într-o lume nebună, ai o gândire mai pragmatică decât a mea. Nu poate fi altfel, căci ai avut dreptate.
La zece minute după aceea, se întoarseră cu 24 999 de ani în trecut.
Se treziră scăldaţi de soarele strălucitor al dimineţii în Pacific, în timp ce în faţa lor se întindea o mare calmă, lucitoare.